

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim Okuyucuları,

Aradan bir ay geçti ve sizlerle tekrar buluştuk. Zaman o kadar hızlı akıp gidiyor ki günlerin, haftaların hatta ayların nasıl geçip gittiğini şöyle bir geriye baktığımızda ancak anlayabiliyoruz. Rabbimizin bize verdiği bu zaman sermayesini gerçekten çok yerinde kullanmalı ve gelir/gider tablomuzda gelirlerimizi artırıcı faaliyetlerde kullanmalıyız. Ancak bu şekilde yaratılış gayemiz olan Rabbimize kulluk imtihanını başarmış ve gelir ve gider arasındaki pozitif fark olan kârımızı artırmış oluruz. Böylece ancak Rabbimizin vaadettiği cennet nimetlerine kavuşabiliriz. Elbette bunun tersi de söz konusu olabilir. Ama gerçekten bunun sonu da vaadedilmiş ateştir. Bu nedenle bize verilen bu zaman sermayesini yerli yerinde kullanmalı ve adeta basiretli bir tüccar misali davranmalıyız. Bulunduğumuz çağda artmış olan boş işlerden yüz çevirmeli ve "emri bil maruf ve nehyi anil münker" düsturuna göre hayatımızı tanzim etmeliyiz.

Türkiye gündeminden yıllardan beri düşmeyen Kürt sorunu geçtiğimiz ay yine gündemim en önemli konusuydu. Terör olayları, araçların bombayla patlatılması, sivillere yapılan saldırılar, askeri operasyonlar ve nihayetinde sınır ötesi operasyon. Aslında senaryo hep aynı. Oyuncuların rolleri de pek değişmiyor. Olayların artması, ardından terör lanetleri, hesap sorma beyanatlari, bunun yanında bazen açılım tartışmaları, askeri operasyonlar... Yani hep aynı filmi tekrar tekrar bize izlettiriyorlar. Bizim Müslümanlar olarak çözümümüz belli: İslam kardeşliği. Bu topraklarda yüzyıllardır aynı topraklarda barış içinde yaşamışız ve bu nasıl olmuş? Değişik ırklardan, topluluklardan meydana gelmiş bu insanların bir arada huzur içinde yaşamalarını İslam harcı sağlamış. Bunun dışında bulunacak insan hakları, demokrasi, açılım gibi içi boş

söylem ve çözümler sorunu çözmeyecektir. Bunu da bize zaman gösterecektir.

Diğer yandan Somali'deki insanlık dramı devam ediyor. Sömürgeci emperyal ülkelerin sayesinde aslında çok bereketli ve verimli topraklara sahip Müslümanlar açlık, sefalet ve değişik sıkıntılar içinde yaşamaya mecbur bırakılmış durumda. Bunun sorumlusu başkaları diye elbette bizler bir kenarda oturamayız. Tüm dünya Müslümanları ümmetin içinde bulunduğu her türlü sıkıntıyı içinde hissetmeli ve Müslümanları sıkıntılarından kurtarmak için maddi ve manevi tüm yardımları yapmalıdır. Bu her Müslüman için bir zorunluluktur. Tabii bu yardımlarımızı ulaştırırken güvenilir kuruluşları tercih etmemiz de gerekir.

Suriye'deki ve Yemen'deki olaylar bir yandan devam ederken tağutları devrilmiş ülkelerde ise dönüşüm sancıları hâlâ devam ediyor. Özellikle Türkiye bu ülkelere model ülke olarak gösteriliyor. Başbakan Erdoğan da bu minvalde bu ülkeleri gezerek bu misyonunu bizzat yerine getirdi. Bu ülkelere demokrasi ve laikliğin İslam'la bağdaştığını ifade ederek onlara yeni yönetimlerini belirlerken bu modeli alabileceklerini önerdi. Mısır'da Müslüman Kardeşlerin liderlerine Başbakanın bu önerisi sunulduğunda çok ilginç bir cevap verildi: "Başbakanın böyle bir öneri gelebileceğini düşünmüyorum. Muhtemelen tercümede bir hata yapıldı"

Değerli okuyucular! Dünya hayatı ilahi takdirle böyle akıp giderken bizlere verilen cüz'i irade ile ahiretimizi belirleyebiliriz. Bu şuur ve akideyle yaşamamızı sürdürmeli ve asla bundan taviz vermemeliyiz.

Bu duygu ve düşüncelerle hepinizi dergimizle başbaşa bırakıyor, sizleri Allah'a emanet ediyoruz.

Yıl: 14 Sayı: 149

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 7/A
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

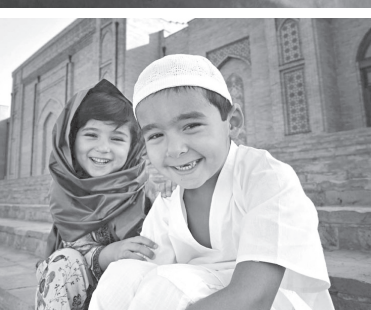
Baskı Tarihi:
10.10.2011

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sihhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

- 3 **Durdurulamayan PKK Terörü ve Sınır Ötesi Harekat!**
Ali KAÇAR
- 10 **Hangi Bahar?**
Süleyman ARSLANTAŞ
- 13 **Mekke, Vegas'a Dönüşüyor**
Aktaran: Celal SANCAR
- 14 **Şehid**
Şahin ÖZDAŞ
- 16 **Radikal İslam'ın ve İslamî Terörün Panzehiri: ılımlı İslam(!)**
Ubeydullah TOPRAK
- 19 **Mısır Devrim Süreci**
İsa ÖZÇELİK
- 24 **Awlaki Suikasti ve Yargısız İnfazlar: Obama, İstedığı Herkesi Öldürebilir mi?**
Robert DREYFUSS / Çev: İsmail CEYLAN
- 26 **Hayatını İslâma Adayan Âlim ve Müfessir: Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî - III**
Muhammed İMAMOĞLU
- 34 **Fıtrat Çiçeğini Korumak**
Hayriye BİCAN
- 36 **Yürek/Akıl Tutulmasının Neticesi Zillettir/Hiçleştirilmektir**
Necdet YÜKSEL
- 38 **Ahlâk Savaşı**
Fatih PALA
- 40 **Nasihat**
Abdulkadir TOZCUER
- 45 **Arap İsyanlarına Farklı Bir Yorum**
Ömer Faruk KAPAN
- 48 **Müslüman Kimliği**
Merve SAĞLAM DENİZ
- 51 **Taş ve Çocuk**
M. Cihat BATMAZ
- 54 **Ben Laik Müslümanım Demeyin!**
Betül Güler BULUT
- 56 **Rasul'e Özlem**
Ayşe Merve ADANUR
- 58 **Dünyayı Değiştirmeye Talip Olanlar; Okuyun...**
Serkan ÇAYCI
- 60 **Müslüman'ın Gayesi**
Ömer Faruk ÇAKICI
- 63 **Bir Filistin Empatisi**
Ömer Faruk KAPAN

Durdurulamayan PKK Terörü ve Sınır Ötesi Harekat!

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Türkiye’de Kürt sorunu Cumhuriyetin kurulması ile birlikte başlamış bir sorundur. Mustafa Kemal ve ekibi ülke yönetimini 1923’lerden itibaren ele geçirdikten sonra sadece İslam’ı bireysel ve toplumsal hayattan dışlamakla kalmamış, aynı zamanda ırkçı, şoven bir anlayışla Türk ırkı dışındaki bütün ırkları da yok saymış, hatta onları baskıcı/dayatmacı yöntemlerle Türkleştirmeye de çalışmıştır. Amaç, bütünüyle ülkede, tek dil, tek tip ve seküler bir toplum oluşturmaktır. Böyle bir toplum oluşturmaya ömrü vefa etmemişse de, kendisinden sonra gelenler de. Kemalizm adına aynı yöntemi, aynı zorbalıkla izlemeye devam etmişlerdir. Ancak, mızrak çuvala sığmamış ve bu politikalar sadece Kemalizm’in sonunu getirmemiş, aynı zamanda ülkeyi de bölünmenin hatta parçalanmanın eşiğine getirmiştir. Çünkü farklı etnik yapıyı bir arada tutan İslam dini, bireysel ve toplumsal hayattan dışlanınca, farklı ırkları bir arada ve toplumsal anlamda devamını zorlaştırmış hatta imkânsız hale getirmiştir. Çünkü İslam dini, farklı etnik yapılardan gelen insanlar arasında bir harç görevi görmekteydi. Kemalist irade, İslam dinini toplumsal hayattan uzaklaştırınca bu

harç da çözülmeye başlamıştır. Dolayısıyla da toplumu meydana getiren farklı ırklar ayrılmış, hatta birbirlerine düşman haline ge(tiri)lmiştir. Bunun tek müsebbibi ise Kemalist rejimdir.

Süleyman Demirel, bir zamanlar egemen resmi ideolojinin şimdiye kadar 28 ayaklanmayı bastırdığını, 29’uncusunu ve daha sonrakileri de bastırabilecek güce ve azme sahip olduğunu söylemişti. Demirel’in bu sözünün üzerinden on yıllar geçmiş olmasına rağmen, bu ayaklanma bastırılmadığı gibi, ülke için gittikçe de tehlikeli olmaya başlamıştır. Çünkü artık halklar,

bu baskıcı ve totaliter yöntemden korkmamaktadırlar. Üstelik geçmişte kanlı olarak bastırılan her ayaklanma son olmamış, bilakis yeni bir ayaklanma için zemin hazırlamıştır. İşin düşündürücü yanı rejimin bu ırkçı, şovenist ve faşist tavrı, bölgeye ve bölge halkına dönük kalıcı ve kökten çözüm aranmasına da imkân vermemiştir. Gerçi, köklü çözüm bulun(a)ması egemen iradenin de işine gelmekteydi. Çünkü halkın iradesine dayanmayan, halkı yok sayan baskıcı, totaliter ve darbeci bir zihniyet ancak bu ayaklanmalar sayesinde hayatiyetini devam ettirebilmekte idi. Bölgede meydana gelen

İslam dini, farklı etnik yapılardan gelen insanlar arasında bir harç görevi görmekteydi. Kemalist irade, İslam dinini toplumsal hayattan uzaklaştırınca bu harç da çözülmeye başlamıştır. Dolayısıyla da toplumu meydana getiren farklı ırklar ayrılmış, hatta birbirlerine düşman haline ge(tiri)lmiştir. Bunun tek müsebbibi ise Kemalist rejimdir.

her ayaklanma -Kürt ve Türklerden- binlerce insanın ölmesine ve insanlar arasında kin, intikam duygularının derinleşmesine neden olmuştur. Bu ayaklanmalarda ölen binlerce insanın, egemen rejim açısından hiçbir önemi ve anlamı olmamıştır. Çünkü öl(dürül)enler, egemen rejim tarafından ya isyancı, haydut, Kürtçü ya da irticacı, gerici ve mürteci olarak damgalanmakta idi. Egemen rejim açısından bunların ölmesi ise yaşamasından daha evla idi.

Ne yazık ki, 1990'lı yıllara kadar 'devlet'in buyurduğu tepeden inme bu emredici ve buyurgan politikalarında hiçbir değişiklik olmamıştır. Devletin bu politikalarında değişiklik teklif etmek ise cesaret gerektirmekte idi. Çünkü bu tekliflerde bulunanları ya cezaevi ya da bir suikastla faili meçhul bir ölüm beklemekte idi. Nitekim bu politikalardan kısmen de olsa ayrılmak isteyen ve bu nedenle de farklı politikaları gündeme getiren dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın esrarengiz bir suikastla öldürülmüş olması da bunu göstermektedir. Çünkü 1990'lı yıllarda bu probleme yani Kürt sorununa teşhisin doğruya yakın konulmasında ilk ciddi adım Turgut Özal tarafından atılmaya çalışılmıştır. Özal, ölmeden kısa bir süre önce Kürt meselesinin etraflıca tartışılmasını, Güneydoğu meselesinin sopayla değil siyasi yolla çözümlenmesi gerektiğini gündeme getirmiş olması, aynı zamanda, şimdiye kadar katı bir devlet politikası olarak sürdürülen politikaların da iflası an-

lamına geliyordu. Hatta 'konfederasyon dâhil her şeyi tartışalım' sözü¹ Özal'a dış bileyenler açısından bardağı taşıran son damla olmuştu. Kısa bir süre sonra da Özal'ın şaibeli bir şekilde ölmesi (17 Nisan 1993) akıllara haklı olarak birçok soru getirmiştir. Bu nedenle, Abdullah Öcalan'ın, Özal'ın, Kürt konusunda atacağı yeni adımlardan dolayı öldürüldüğünü söylemesi² fazla yabana atılacak bir söz değildir. Özal'ın ölümü ile ilgili aile fertleri dâhil birçok kimse tarafından bu tür benzer iddialar gündeme getirilmiştir. Ancak, bütün bu iddialara rağmen bir ülkenin Cumhurbaşkanı'nın ölümü üzerindeki sır perdesi hala aralanabilmiş değildir.

Özal'dan sonra dönemin Başbakanı Süleyman Demirel ile Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü'nün Diyarbakır'da yaptıkları konuşmada; "biz Kürt realitesini tanıyoruz" demeleri ve onlardan sonra başbakan olan Mesut Yılmaz'ın ise, AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer sözü siyasilere Kürt sorununa bakışının değiştiğini göstermesi açısından önemlidir. Ancak, bu konuşmaların her biri, yıllardır uygulanan Kürtlerle ilişkin Kemalist politikalardan geri adım atmak ya da bu politikaların teorik olarak iflası anlamına gelse de, bu sorunu çözme, hatta

1 Erdoğan Vatandaş, Armegekon. Türkiye-İsrail Gizli Savaşı, Timaş Yayınları, İstanbul 1997, s. 70; Ayrıca, bkz; Mahir Sayın, Erkeği Öldürmek, Zela Yayinevi, 1998, age. sh.109-111

2 Mahir Sayın, age.sh. 111

tam ve doğru teşhis koyma anlamına gelmemekteydi. Kürt konusunda Kemalist politikaların iflası anlamına gelecek bir başka konuşmayı da-başbakanlık düzeyinde- 12 Ağustos (2005) günü Tayyip Erdoğan Diyarbakır'da yapmıştır. Kürtçe konuşmanın, şarkı türkü söylemenin cezaya tabi tutulduğu, Kürt yok, Kürt sorunu da yok anlayışından, Başbakan Erdoğan'ın deyişiyle 'Kürt sorunu benim de sorunumdur' aşamasına gelinmiş olması, bu sorundan dolayı sıkıntı çekmiş Kürtler açısından önemli idi.

Erdoğan'ın Diyarbakır'daki bu konuşması çeşitli kesimlerce, farklı şekillerde değerlendirilmiş; kimisi ihanet, kimisi tarihi, kimisi de içi doldurulamaz boş bir konuşma olduğunu söylemiştir. Belki de, Erdoğan'ın konuşmasını asıl ilginç kılan ise asker cephesinden 'bildik' 'alışık' bir tepkinin gelmemiş olmasıdır. Oysa bu konuşma, askeri kesimin yıllardır korumaya ve savunmaya çalıştığı bir politikanın iflası anlamına gelmekteydi. O zaman akla, bu konuşmanın arkasında askerin -belki devletin- de mutabakatı var sorunu getirmişti. Her ne olursa olsun, Erdoğan'ın bu konuşması, Kürtlerle ilgili Kemalist politikanın çöktüğünü göstermiştir. Ancak söylemdeki bu olumluluğa rağmen, Kürt problemi ile ilgili bu söylenenler yeterli olmamış, kısa bir süre sonra yurt dışı gezisine çıkan Erdoğan, Kürt sorunu yok diyerek geri adım atmıştır. Kaldı ki Erdoğan bu sözden vazgeçmemiş olsa bile, bu problem, sadece konuşmayla, sloganla da halledilecek kadar basit bir problem değildir. Çünkü Kürt problemini üreten ve çözümünün önünü tıkanan 80-90 yıldan beri ülke üzerine karabasan çöken bu rejimdir. Zaten Kürt problemi de, bu rejimden kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla bu ülkede, rejim problemi çözülmeden, Kürt problemi dâhil hiçbir problem çözülemez.

Erdoğan'ın bu konuşmasının üzerinde 5-6 yıl geçmiş olmasına rağmen Kürt sorunu bütün yakıcılığıyla devam etmektedir. Bu süreçte, Kemalizm'in kanlı ve çağdışı kalmış politikalarından gerileme olmuşsa da, hala kendisini rejimin asıl sahibi olarak gören çağdışı kalmış

'Diller ve renkler Allah'ın ayetlerindendir' (Rum, 30/22) gereğince, her dil ve dolayısıyla her renk kendini ifade etme, kendini tanımlama ve gelecek nesillerde devam ettirmede eşit ve aynı haklara sahip olmadıkça, bu ayet anlamını bulmuş olmayacaktır. Zaten bu ayetin gereği yerine getirilmiş olsaydı bu ülkede, ne Kürt, ne Türk ne de bir başka ırkın bu anlamda bir problemi kalacaktı.

bazı unsurların direndiği görülmektedir. Bu direnişe rağmen, Kürtçe TV'nin açılmış olması, Kürt diliyle ilgili bazı üniversitelerde enstitülerin açılmış olması, Kürtçe konuşmanın üzerindeki baskının göreceli de olsa kalkması elbette ki olumlu adımlardır. 'Diller ve renkler Allah'ın ayetlerindendir' (Rum, 30/22) gereğince, her dil ve dolayısıyla her renk kendini ifade etme, kendini tanımlama ve gelecek nesillerde devam ettirmede eşit ve aynı haklara sahip olmadıkça, bu ayet anlamını bulmuş olmayacaktır. Zaten bu ayetin gereği yerine getirilmiş olsaydı bu ülkede, ne Kürt, ne Türk ne de bir başka ırkın bu anlamda bir proble-

mi kalacaktı. Bu problemin, ancak demokrasi ile insan hak ve hürriyetlerinin genişletilmesiyle giderilebilir iddiası ise, içi boş bir iddiadır. Çünkü zaten demokrasi adına, batılılaşma adına yıllardır bu ülke insanlarına inancından, dilinden ve kimliğinden dolayı zulmedilmiştir. Bu sadece, Türkiye'de uygulanan demokrasi için geçerli değildir; bütünüyle Batılı emperyal devletlerin, kendi ülkelerindeki azınlıklara ve özellikle de diğer ülkelerde işledikleri insanlık dışı katliamlar, insan haklarını ve iddia ettikleri demokratik haklara ne kadar bağlı olduklarını göstermektedir. Ebu Gureyb hapishanesinde, Guantanamo'da, Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, Çeçenistan'da ve daha birçok yerdeki halklar; bebek, çocuk, kadın, yaşlı; kısacası masum ve mazlum halklar hangi haklar adına katledilmiştir? Bu işkence ve katliamları gerçekleştiren ülkelerde, demokrasinin dışında başka bir yönetim şekli mi vardır?

PKK VE EMPERYAL GÜÇLER!..

PKK, Türkiye'de Kemalist politikaların Kürtler üzerindeki baskısını yok etmek için ortaya çıkmış bir örgüt ise de, zamanla, tam tersine Kürtler'in haklarını savunmaktan ziyade içeride derin güçlerin, dışarıda ise Siyonist ve emperyal güçlerin menfaatleri doğrultusunda hareket eder hale gelmiş terörist bir örgüttür. Kuruluşu, gelişmesi ve faaliyetleri, emperyal ve Siyonist güçlerin eli kanlı ve terörist istihbarat teşkilat-

larından bağımsız olmadığını açıkça göstermektedir. Bugün PKK ve Kürtler üzerine araştırma yapan birçok yazar ve PKK'dan çeşitli gerekçelerle ayrılmış eski PKK'lılar bu gerçeği çok açık olarak gündeme getirmektedirler. PKK ile ilgili olarak bu konuda araştırma yapan herkesin üzerinde ittifak ettiği bir gerçek vardır, o da, içeride MİT'le ve Kontrgerilla ile, dışarıda ise Siyonist ve emperyal Batılı devletlerin istihbarat örgütleriyle yakın ilişki içinde olmasıdır.

Ülke içerisinde MİT'le ve Özel Harp Dairesi (Kontrgerilla) ile ilişkisini Öcalan'ın kendisi de inkar etmemektedir. Zaten Özel Harp Dairesi elemanı Ağırlı Kürt pilot Necati Kaya ile ilişkisinden MİT görevlisi Ali Yıldırım'ın kızı Kesire Yıldırım ile ilişkisine kadar birçok karanlık ilişki bunu açıkça göstermektedir. Kaldı ki kendisi (Öcalan) çok açık olarak şunu da söylemektedir: "MİT beni beslemedi ama MİT'in klasik yöntemlerle beni kontrole alma çabaları vardı. Bunun için parayı gözden çıkardı tabii. Biliyorsunuz örtülü ödenekten bunun için paralar sonuna kadar gözden çıkarılır. Bize biraz neması kaldı" diyor. (Taha İslam, Zirvedeki Mankurtlar, II. Bsk. s.92) Hanefti Avcı, Show Tv'de yayınlanan 32. Gün programında "devlet içerisinde bir grubun APO ile işbirliği içerisinde olduğunu", bir başka konuşmasında ise (5 Temmuz 1997'de yayınlanan 32. Gün Programında) üst düzey bir askeri yetkiliyle Apo arasında ilginç bir telefon görüşmesi geçtiğini belirtiyor ve söz konusu telefon konuşmasına göre bu üst düzey askeri yetkili APO'ya şöyle diyordu: "Siz bir müddet sesinizi çıkarmayın, sizinle sonra ilgileneceğiz..." Bu telefon konuşmasında geçen sözlerden de anlaşılacağı üzere konuşmanın çok samimi bir hava içinde geçtiği, APO'nun da bu komutanın sözünü dinleyebilecek kadar ona yakın olduğu anlaşıyor. İşin ilginç tarafı, APO, 7 Nisan 1997 tarihinde Demokrasi gazetesine verdiği demeçte şöyle diyordu: "Türk ordusu yavaş yavaş Kürt meselesiyle ilgili inisiyatifini ele geçirmeye başlamıştır. Bize açık bir sivil çözümünden bahsetmeseler de, bunun önünü açıcı bir yöneltişte olduklarını be-

PKK ya da APO sadece ülke içindeki derin ve karanlık güçlerle ilişki kurmamıştır. Aynı şekilde hatta daha fazlasıyla dış emperyal ve Siyonist güçlerle de ilişki kurmuştur. PKK ve Abdullah Öcalan'ın 12 Eylül darbesinden kısa bir süre önce yurt dışına çıkışı, yurt dışında gerek Bekaa Vadisi'nde ve gerekse Şam/Suriye'de uzun süre kalışı sadece MİT'le değil CIA, MOSSAD gibi uluslararası istihbarat teşkilatlarıyla kirli ilişkilerini devam ettirdiğini göstermektedir.

lirtmektedirler." (Zirvedeki Mankurtlar, s.92)

APO ya da PKK ile ilişkiler sadece askerler ya da MİT tarafından kurulmamıştır. Türkiye'de siyaset yapanlar da APO ile siyasi menfaatleri doğrultusunda ilişki kurmuşlardır. Bu ilişkilerden birisini şimdilerde Ergenekon davasında yargılanan ve bir zamanlar APO yandaşı olmakla da suçlanan Prof. Dr. Yalçın Küçük tarafından gündeme getirilmiştir. Küçük'ün iddiasına göre 1995 yılı seçimlerinden önce dönemin başbakanı Tansu Çiller, APO'unun ölü ya da diri olarak Türkiye'ye getirilmesi için ilgili birimlere talimat vermişti. İşte Mesut Yılmaz, Çiller'in seçimler öncesinde kendisi ve partisi ANAP aleyhine puan toplayacağı endişesiyle

kendisine ulaşan bu haberi, bir kurmayı aracılığıyla Yalçın Küçük'e ulaştırıyor, Yalçın Küçük de APO'ya haber vermek suretiyle onun ölü ya da diri olarak Türkiye tarafından yakalanmasını engellemiş oluyordu. Mesut Yılmaz'a ise APO'ya yönelik bu suikast haberini veren MİT elemanı Şenkal Atasagun idi. Daha sonra Atasagun'un, bu hizmetinin karşılığı olarak Mesut Yılmaz tarafından MİT Müsteşarlığı'na getirilmekle ödüllendirildiği de aynı kaynaklarca ileri sürülmüştür. (Zirvedeki Mankurtlar, s.94)

PKK ya da APO sadece ülke içindeki derin ve karanlık güçlerle ilişki kurmamıştır. Aynı şekilde hatta daha fazlasıyla dış emperyal ve Siyonist güçlerle de ilişki kurmuştur. PKK ve Abdullah Öcalan'ın 12 Eylül darbesinden kısa bir süre önce yurt dışına çıkışı, yurt dışında gerek Bekaa Vadisi'nde ve gerekse Şam/Suriye'de uzun süre kalışı sadece MİT'le değil CIA, MOSSAD gibi uluslararası istihbarat teşkilatlarıyla kirli ilişkilerini devam ettirdiğini göstermektedir. Nitekim Abdullah Öcalan'ın yakalanıp paketlenerek Türkiye'ye teslim edilmesinin arkasında CIA ve MOSSAD'ın bulunuşu, bu kirli ve karanlık ilişkinin boyutunu göstermesi açısından önemlidir. PKK, kapitalist devletler tarafından kendi emperyal menfaatlerini gerçekleştirme- de bir taşeron olarak kullanılmıştır ve halen de

kullanılmaktadır. PKK'nın güçlenerek bölgenin en çok askere/orduya sahip Türkiye'yi tehdit eder hale gelmesi de yine bu güçlerin yardım ve desteğiyle olmuştur. Özellikle Çekiç Güç'ün PKK'ya sağladığı lojistik desteğin gerek Kuzey Irak'taki Kürt devletinin oluşumunda ve gerekse Türkiye'ye, ABD istekleri doğrultusunda boyun eğdirmede önemli bir fonksiyon gördüğü, artık bugün en yetkili ağızlar tarafından bile gündeme getirilmektedir. Çekiç Güç'ün dışında PKK'ya İsrail ve diğer Batılı güçlerin yardım ettiği Genelkurmay'ın belgelerine bile yansımıştır.³ O dönemlerde Erbakan⁴ basına yansıyan bir demecinde Türkiye'nin güneydoğusunda konuşlandırılan Çekiç Güç'e bağlı ABD askerlerinin çoğunun Musevi asıllı olduğunu ileri sürmüş olması da bu düşüncüyü teyid etmektedir. PKK'yı eğittiği Genelkurmay'ca ileri sürülen Siyonist İsrail, aynı zamanda Antalya'da da Türkiye'nin özel timlerini eğitmekteydi. PKK ile ilişkiler o kadar yoğunlaşmıştı ki PKK'nın kamplarında İsrailli ve ABD'li uzmanlara rastlanmaktaydı. Nitekim Güneydoğu'da görev yapan Türkiyeli subaylar PKK'nın Kuzey Irak kamplarında bizzat Amerikalı ve İsrailli uzmanların askeri eğitim yaptıklarını açıklıyor, hatta bombalanan kamplara girildiğinde bunlardan bir kısmının cesetlerine rastladıklarını söylüyordu.⁵

Emekli Orgeneral Kemal Yavuz: "PKK hareketi, Avustralya'dan Güney Afrika'ya kadar çok geniş bir coğrafyadan silah, mühimmat işlemleri yapan bir olgu. Böyle bir işlem, bu silahlar için para bulunmasını, silahların teminini, pek çok gümrükten geçirilip Tunceli'ye veya Güneydoğu Anadolu'nun dağlarına intikalini gerektirir... Bunlar bölgenin planlanması ile ilgilenen dünya patronlarının bilgisi dışında gerçekleşemez. Amerika ve İsrail, bölgenin geleceği ile yakından ilgili. Çünkü bölge, su ve petrol gibi gelecekte daha büyük önem kazanacak, belki savaş sebebi olacak olan iki stratejik ürüne sahip. Su ise Türkiye'de var" diyor.⁶

3 Aydoğan Vatandaş, Armagedon Türkiye-İsrail Gizli Savaşı, Timaş Yayınları, 1997, İstanbul, sh. 31

4 Turan Yavuz da; "... Çekiç Güç'e bağlı ABD askerleri arasında Yahudi olanların var olduğunu, hatta İncirlik Üssü'nde Çekiç Güç komutasında bulunan ABD askerleri arasında adı İsrailli olan subayların bile bulunduğunu belirtiyordu." Vatandaş, age. sh. 67

5 Vatandaş, age. s.69

6 Taha İslam, Zirvedeki Mankurtlar, GBY Yayınları, 2. bsk. Mayıs 2006, Ankara, s.88

İsrail'in Kuzey Irak ve Güneydoğu'daki stratejisini değerlendiren Kuzey Irak Uzmanı Kasım Ömer, İsrail'in asıl niyetini: "Kuzey Irak ve Güneydoğu Anadolu, petrol ve doğal gaz boru hatlarının kesişme noktası olacak. Aynı şekilde bölgenin en önemli su kaynaklarının bulunduğu yer durumunda. Bu sebeple Kuzey Irak gibi Türkiye'nin Güneydoğu'su da İsrail'in stratejik öncelikleri içindedir"⁷ şeklinde dile getiriyordu. Ayrıca Genelkurmay Başkanlığı'nın hazırladığı raporda: "İsrail, PKK'yı ulusal çıkarları dolayısıyla destekleyen ülkelerin başında gelmektedir"⁸ deniyordu.

Siyonist İsrail, sadece PKK ve Türkiye'ye değil, aynı zamanda Kuzey Irak Kürtleri'ne yönelik olarak da özel bir ilgi duymaktadır. Nitekim Mısır'da yayınlanan eş-Şaab Gazetesi'nde Salih Bedevi imzasıyla yayınlanan bir haber-yorumda, Tel-Aviv'in Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulması için uzun süredir gizli çabalar harcadığı öne sürüldü. İsrail'in bu amaçla Kürt grupları ile gizli bir anlaşma yaptığını savunan gazete: "İsrail, Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulması için Kürt gruplara askerî destek sözü veren önemli bir anlaşma imzaladı. Amerika da, İngiltere ile birlikte kurulacak devletin hava güvenliğini sağlama ve İncirlik askerî üssünü kurulacak devlet topraklarına taşıma sözü verdi" şeklinde bir iddia ortaya attı. Haberde ayrıca, "Kürt devleti kurulma senaryolarının CIA, MOS-SAD ve Kürt grupları arasında gerçekleştirilen toplantılarda karara bağlandığı belirtiliyordu."⁹ İsrail'in Kuzey Irak Kürtleri ile ilgisi sadece imzalanan bu anlaşmadan da ibaret değildir. Adının açıklanmasını istemeyen bir Türkmen yetkili: "Barzani'nin gerçek patronu İsrail. Ama

7 Yeni Şafak, 28 Eylül 1998'den nakleden; Taha İslam, s.87

8 Vatandaş, age. 31

9 Yeni Şafak, 10 Şubat 1999

biz dikkatleri bu ilişki üzerine çekme imkânına sahip değiliz. Zaten üzerimizde büyük bir baskı var. Bu riske giremeyiz. Barzani'ye bile güç yetiremezken İsrail'i iyice karşımıza almamız mümkün değil"¹⁰ diyerek İsrail'in Barzani üzerindeki etkinliğine işaret ediyordu.

Son aylarda PKK terörünün tekrar azgınlaşmasının arkasında Siyonist ve sömürgeci ülkelerin menfaatleri yatmaktadır. Türkiye'ye boyun eğdirmek ya da bir şeyleri kabule zorlamak söz konusu olduğu zamanlarda, ya derin devlet, ya da derin devlet işbirliğiyle emperyal ve Siyonist destekli PKK terörünün azgınlaştığı ve kırsal kesimden kent merkezlerine doğru yayıldığı görülmektedir. Son aylarda, özellikle de 31 Mayıs'tan bu yana meydana gelen terör olaylarını da bu çerçevede değerlendirmek gerekir. İskenderun'daki deniz donanmasına yönelik gerçekleştirilen saldırı

ile Mavi Marmara Gemisine yönelik saldırının aynı güne denk gelmesi asla tesadüf olarak değerlendirilemez. Aslında Reşadiye'den itibaren meydana gelen Silopi, Çukurca, Ankara (Kızılay) ya da Siirt'teki katledilen 4 genç kıza ya da hamile kadına varıncaya kadar devam eden PKK terörünün, sadece PKK'nın kendi imkânlarıyla ve sadece kendi menfaatleri doğrultusunda gerçekleştirildiği olaylar değildir. ABD'nin anlık istihbaratına ve Siyonist İsrail yapımı Heron'lara rağmen 150-200 kişilik PKK grubu sınırdan geçebiliyorsa, hiç kimse, bu girişin ABD ve Siyonist İsrail'den bağımsız olduğunu iddia edemez. ABD'li yetkililerin, biz PKK'yı terör örgütü olarak değerlendiriyoruz, Türkiye ile stratejik ortak olmanın gereğini yapıyoruz demesi, asla inandırıcı değildir. Çünkü sadece Kuzey Irak

Türkiye'nin gücü yeter ya da yetmez, ama bilinmeli ki asıl düşman, PKK'yı da, Türkiye'deki derin devletini de kullanan ABD ve Siyonist İsrail'dir. Emniyet eski istihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun'un Şemdinli olayları dolayısıyla söylediği –görevden alınmasına neden olan- çok önemli bir söz vardı; “Hırsız içerideyken kilit işe yaramaz” diye!.. Siyonist İsrail'le ve emperyalist işgalci ABD ile ilişkiler devam ettiği müddetçe ve içeride de derin devlet var olduğu müddetçe PKK olayı bitmez, bitse bile, yerine bir başka PKK çıkar. Çünkü Türkiye'de, PKK'nın var olmasını gerektiren uygun bir zemin vardır. Bu zemin kurutulmadan PKK olayı halledilemez.

değil, bütünüyle Irak, ABD'nin işgali altındadır. ABD, PKK'yı ve PKK'nın kamplarını Irak'ta kapatacak ve PKK'nın sadece sınırda değil içeride de gerçekleştireceği terörü durduracak güce ve imkâna sahiptir. Ama ABD, şimdiye kadar söylemin dışında ciddi hiçbir adım atmamıştır.

Siyonist İsrail'in uzun zamandan beri PKK'yı eğittiği, gerektiği zaman ülke içerisinde terör olaylarını yaptırdığı bilinmekte ve birçok yetkili tarafından da gündeme getirilmektedir. Bu durum, Mavi Marmara Gemisi'nin Akdeniz'e açılmasıyla daha da gün yüzüne çıkmıştır. İskenderun'daki patlama ve sonrasında devam eden terör olaylarının hiçbirisinin Siyonist terör örgütü İsrail'in istek ve yardımı olmadan gerçekleştirilmesi mümkün

değildir. Türkiye, bu terör olaylarının arkasındaki karanlık güçlerden birisinin Siyonist İsrail ve kanlı istihbarat örgütü MOSSAD olduğunu bilmesine rağmen, Siyonist İsrail ile ilişkilerini hiçbir şey olmamışçasına devam ettirmiştir. Türkiye'nin, Mavi Marmara olayı dolayısıyla Siyonist İsrail ile ilişkileri gerginleşmiş olsa da, bu geçicidir. Çünkü Erdoğan'ın her vesileyle hatta BM kürsüsünde bile Siyonist İsrail'in Filistin'de gerçekleştirdiği saldırılarının devlet terörü, uluslararası sularda Mavi Marmara Gemisi'ne yapılan saldırıyı da haydutluk olduğunu söylemesine rağmen, bütünüyle Siyonist devleti değil, sadece şimdiki hükümeti hedef aldığını söylemesi manidardır. Oysa çok yakın zamanda Siyonist İsrail'de yapılacak seçimlerde –muhtemelen- hükümet değişikliği olacak ve belki de Türkiye'yi memnun edecek bazı kararlar alınacaktır. Bu, Siyonist İsrail'in Gazze'de fosfor bombalarıyla gerçekleştirdiği katliamı ortadan mı kaldıracaktır? Yoksa Siyonist İsrail'in hukuk

10 Taha İslam, age.s.88; ayrıca daha geniş bilgi için bkz: Ali Kaçar, Siyonist İsrail ve Kuzey Irak Kürtleri başlıklı makalesi, Eğitimciye Notlar, GBY Yayınları, Ankara, 2011, s. 261 vd.

tanımazlığını, 1948'den beri her vesileyle genişlettiği topraklardaki işgal ve istilasını mı sona erdirmiş olacaktır? Ya da Siyonist İsrail'in Mavi Marmara'da gerçekleştirdiği insanlık dışı katliamı mı unutturacaktır? Başbakan Erdoğan'ın yaptığı her açıklamada 'bizim İsrail halkı ile hiç bir problemimiz yoktur, bizim asıl problemimiz İsrail hükümetiydir' diyerek gelecekte eli kanlı terörist olduğu kendisi tarafından da defalarca açıklanan Siyonist İsrail ile ilişkilerin yeniden kurulması için açık kapı bırakmaktadır. Ama Erdoğan da çok iyi bilmektedir ki, Siyonist İsrail -çok önemsiz bir kesimi hariç- bütün halkıyla terörist ve işgalci bir devlettir. Yani Erdoğan'ın her açıklamasında gündeme getirdiği gibi Siyonist İsrail halkı, kendisiyle ilişki kurulabilecek kadar hiç de masum değildir. Tersine işgalin derinleşmesinde ve henüz kundaktaki çocukların bile katledilmesinde Siyonist İsrail halkının da, en az hükümetleri kadar vebali ve katkısı vardır. Ayrıca şu da bilinmelidir ki, Siyonist İsrail'de yapılacak seçimlerde en ılımlıları bile hükümet olsalar, onlar da en az şimdiki hükümet gibi terörist ve işgalci olacaklardır. Bu asla unutulmamalıdır. Kısacası Siyonist İsrail'de yapılacak seçimlerde hükümet değişikliği olunca, Siyonist İsrail'in Gazze'de işlediği ve Erdoğan'ın her vesileyle dile getirdiği fosfor bombalarıyla gerçekleştirdiği insanlık dışı katliam, bölgede tek atom bombasına sahip oluşundan dolayı tek tehlike olma ya da Filistin topraklarındaki işgalciliği sona ermiş olmayacaktır. Bölgede ve dünyada huzur ve barışın gelebilmesinin şartlarından birisi Siyonist İsrail'in, Filistin topraklarındaki işgalinin bütünüyle sona erdirilmesiyle mümkün olacaktır. Siyonist İsrail, o topraklarda bir ur olarak kaldığı müddetçe, ne Türkiye'deki terör biter, ne de bölgedeki huzursuzluk sona erer. Türkiye'nin öne sürdüğü üç şart yerine getirildiğinde, Siyonist İsrail, 31 Mayıs 2010 tarihinden önceki haline dönmüş olacaktır. Oysa Siyonist İsrail, bu tarihten önce de, terörist ve işgalci bir devlettir, Türkiye ve bölge için tehdit ve tehlike idi.

KUZAY IRAK'A ASKERİ HAREKAT!..

Kuzey Irak'a şimdiye kadar sayısız operasyon gerçekleştirilmiştir. Şimdilerde de Kuzey Irak'a yeni operasyonlar düzenlemek için yeni bir tezkere TBMM gündeminde ve 4'ncü kez 1 sene daha uzatılmak istenmektedir. Her tezkere süresi içinde şimdiye kadar sayısız operasyon gerçekleştirilmiştir. Her operasyon

sonrasında da terörün kökünü kazıdık, terör kamplarını yerle bir ettik, artık PKK belini doğrultamaz türünden en yetkili ağızlardan; bazen üst düzey komutanlar, bazen de Genelkurmay Başkanlığınca dile getirilmiştir. Ama hiç birisinin doğru olmadığı, tekrar tekrar alınan tezkerelerle kararlarıyla ve yapılan onlarca operasyondan sonra anlaşılmıştır. Hatta birçok gözlemci de, bu operasyonların PKK militanlarınca terk edilen yerleri, hatta dağ, taş demeden boş yerleri bombaladığını, hatta PKK militanlarınca da alay edildiğini söylemişlerdir. MİT eski müsteşarı Sönmez Köksal (Devrim Sevimay'ın 22.10.2007 tarihli Milliyet'te yaptığı röportajda) geçmişte yapılan operasyonların birisinde, Türkiye dağlara, taşlara bomba yağdırırken PKK'lılar ise yerin 20 metre altında saz çalarak oyun oynadıklarını söylemiştir. Yeni yapılan ya da yapılacak bir operasyonda da, yine saz çalınıp oynanmayacağının bir garantisi var mıdır? Elbette ki yoktur!

Türkiye'nin gücü yeter ya da yetmez, ama bilinmeli ki asıl düşman, PKK'yı da, Türkiye'deki derin devletini de kullanan ABD ve Siyonist İsrail'dir. Emniyet eski istihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun'un Şemdinli olayları dolayısıyla söylediği -görevden alınmasına neden olan- çok önemli bir söz vardı; "Hırsız içerideyken kilit işe yaramaz" diye!.. Siyonist İsrail'le ve emperyalist işgalci ABD ile ilişkiler devam ettiği müddetçe ve içeride de derin devlet var olduğu müddetçe PKK olayı bitmez, bitse bile, yerine bir başka PKK çıkar. Çünkü Türkiye'de, PKK'nın var olmasını gerektiren uygun bir zemin vardır. Bu zemin kurutulmadan PKK olayı halledilemez.

Hangi Bahar?

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Yaşadığımız coğrafyanın, özellikle İslam coğrafyasının geçmişine baktığımız zaman Hilafet, Saltanat, Sömürge ve Ulus devlet uygulamaları görmekteyiz.

Hilafet dönemi her ne kadar 1923 yılına kadar devam etti dense de aslında bu dönem Hz. Ali (r.a) ile kapanmıştır. Muaviye b. Ebu Süfyan dönemine Hilafet dersek, ondan önceki dört Halifenin uygulamalarına ne ad vereceğiz? Evet, belki de Hz. Ali'den sonra da İslam ile hükmedilmiş olabilir. Ama onların siyaseten ihraz ettikleri makam Hilafet makamı olmaktan çok Saltanat makamıdır. Hz. Hasan ile Muaviye arasında her ne kadar mutabakat sağlansa da, bilhassa Hz. Ali'nin Hilafeti ile birlikte Muaviye b. Ebu Süfyan ve Amr b. As'ın meşru Halife'nin emrine itaatsizlik göstermeleri, gelecekleri hakkındaki hükmü de etkilemiştir. Bu yüzdendir ki bırakınız Şia'yı hiçbir Ehl-i Sünnet önderi ve âlimi bile kalp huzuru ile Muaviye ile başlayan döneme Hilafet dönemi diyememişlerdir. Hele hele Muaviye'nin oğlu Yezid'e sağlığında biat alması bu bağlamda bardağı taşıran son damla olmuştur.

İmam Ebu Hanife Emevilerin son dönemleri ile Abbasilerin ilk döneminde yaşamış bir müctehiddir. (H. 80–150) Hayatı boyunca ne Emevilerin ne de Abbasilerin teklif ettikleri Devlet görevlerini kabul etmemiştir. Zira her iki yönetimin de teklif ettikleri görevleri kabul etmenin onların meşruiyetine neden olabileceği gerekçesi ile görevleri reddetmiştir. O büyük İmam'ın bu yaklaşımı da gösteriyor ki Raşid Halifeler dönemi sonrası siyasi yapının adı Saltanat'tır.

Saltanat döneminin ardından İslam coğrafyası hassaten Ortadoğu 'sömürge' dönemine geç-

miştir. Bu sömürge dönemi tarihi de Osmanlı'nın zayıflamasıyla başlar, Osmanlı'nın yıkılmasıyla doruğa çıkar ve bu durum 1960'lara kadar da devam eder. Özellikle Kuzey Afrika ülkelerinde 1960'ların ortalarına kadar sömürge dönemi devam etmiştir. Aslında (5–11 Şubat 1945) Yalta Konferansı ile birlikte sömürge döneminin sona ermesi gerekirken, Avrupa'nın Yalta'yı içselleştirememesi, kabulde güçlük çekmesi sebebi ile iş biraz uzamıştır. Saltanatın sona ermesinin ardından bilhassa Türkiye vb. ülkelerde 'Ulus Devlet' e geçiş daha kolay olmuştur. Mesela 20. yüzyılın öne çıkan en önemli ulus devletlerinden Mısır ve Türkiye belki de 'ulus devlet' olgusunun ve pratiğinin en canlı iki örneğidir.

Yalta sonrası 'Ulus Devlet' dayatmalarının yaygınlaşması ile birlikte İslam coğrafyasında yaşayan Müslümanlar aidiyetlerini unuttu-unutturuldu ve bunun uzantısı olarak da ne Arab'ın Türk'le ne de Türk'ün Fars'la neredeyse dini maddada hiçbir münasebeti kalmadı. Bu yüzden değil mi Türkiye'nin halkı Müslüman olan ülkeler içerisinde ilk defa İslam coğrafyasının bağrına hançer gibi saplanan Siyonist İsrail devletini tanıması... Yine bu yüzden değil mi çok yakın bir zamana kadar İsrail ile Türkiye münasebetlerinin Ankara ile Diyarbakır münasebetlerinden ileri olması... Evet, çok yakın bir zamana kadar İsrail'in istekleri Diyarbakır'ın, Erzurum'un, Maraş'ın isteklerinden daha öncelikli olarak ele alınıyor ve karşılanıyordu. Siyonist İsrail'in isteklerine verdiğimiz önemin, değerın çok azını kendi insanımıza, bölgemiz insanına, İslam coğrafyasının tüm insanlarına tanımış olsaydık acaba bugün manzara böyle olur muydu? Siirt'te dört kızımız, Kumrular sokaktaki insanlarımız, Siirt'teki

insanlarımız, Batman'da sabi yavrumuz, annesi ve ablası keza Tunceli'de top oynayan güvenlik görevlisi şu ya da bu nedenle olaylara karışanlar öldürülür müydü? Bu insanlarımız adresli ya da adressiz kurşunların hedefi olur muydu? Allah'ın kulu olmak gibi bir rütbe ve aidiyetin yerine ırkı, coğrafi, hizbi aidiyetler öne çıkarılmasaydı, Müslüman halklar olarak Allah'ın verdiği ismi gönül hoşnutluğu ile kabullenip haykırsaydık, emperyal güçler Türk, Kürt, Arap, Çerkez gibi birer zenginlik alameti olan aidiyetlerimizi istismar edebilirler miydi? Elbette Hayır. Öyleyse bugün karşı karşıya kaldığımız sorunların adını koyma zamanı daha gelmedi mi?

Allah'ın kulu olmak gibi bir rütbe ve aidiyetin yerine ırkı, coğrafi, hizbi aidiyetler öne çıkarılmasaydı, Müslüman halklar olarak Allah'ın verdiği ismi gönül hoşnutluğu ile kabullenip haykırsaydık, emperyal güçler Türk, Kürt, Arap, Çerkez gibi birer zenginlik alameti olan aidiyetlerimizi istismar edebilirler miydi? Elbette Hayır. Öyleyse bugün karşı karşıya kaldığımız sorunların adını koyma zamanı daha gelmedi mi?

Evet, 'Ulus Devlet' anlayış ve uygulaması da en az 'saltanat' ve 'sömürge' yönetim ve anlayışı kadar tehlikelidir. 'Ötekileştirme' anlayış ve uygulamaları insanî ve İslâmî değildir. Özellikle İslam dini 'insanı' merkez alan bir din ve yüce Kur'an insanı merkeze alan bir kitaptır. Bütün Müslümanların bu manada ortak paydası muhataplarını, sair insanları 'insan' olarak kabul etmek olmalıdır. Bu yüzden değil mi 624 yıllık Osmanlı saltanat yönetiminde Osmanlı'nın; muhatabının ırkına, dinine, meşrebine bakmaksızın onları 'insan' olarak görmesi nedeniyle her ırktan, her dinden insanlar mutluluk içerisinde yaşamışlardı. Gidiniz Balkanlara bakınız ve sorunuz oradaki Hristiyan, Müslüman, Boşnak, Slav, Arnavut vs. insanlara onlar daha dün ölen Tito'yu hatırlamazlar ama Osmanlı'nın asırlar öncesi vali, kaymakam ve yöneticilerini hatırlar ve hayırla yâd ederler. Zaten Osmanlı'nın saltanat olmasına rağmen adil ve hakem devlet olma vasfı onu 624 yıl ayakta tutmuştur.

Coğrafyamızdaki her değişim süreci sancılı ve kanlı olmuştur. Hilafetten Saltanata geçiş de, Saltanattan sömürgeye geçiş de ve sömürgeci Ulus Devlet'e geçiş de... İşte şimdi yeni bir geçiş dönemindeyiz, ulus devlet'ten özürle de olsa demokratik, laik, liberal bir devlet biçimine geçiş sancıları yoğunlaştı. Hatta bazı yerlerde erken doğum bile oldu. Tunus'taki 17 Aralık da başlayan ve Bin Ali'nin ülkeyi terk etmesi ile ortaya

çıkan sonuç budur. Keza ulus devlet olgusunun en kesif görüldüğü Mısır'da da benzer doğuma şahit olduk. Elbette şimdilik buralardaki yönetimlerin demokratik ya da laik olduğunu ifade edemeyiz. Ama gidişat oraya doğru. Libya, Yemen, Bahreyn, Suriye, Ürdün, Suudi Arabistan ve hatta İran da bundan nasibini alacak gibi gözüküyor.

Hatırlayınız, Sovyetlerin dağılmasının ardından neredeyse ele aldığımız coğrafyaların tümünde ve ama özellikle Irak, Afganistan, Sudan gibi yerlerde demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü, fırsat eşitliği gibi demokrasinin ya da küresel güç odak ve odaklarının kutsadığı kavramlar öne çıkartılmıştı. Ve bu kavramlara öncelikle

yaşamış oldukları ülkelerde sistemden yeterince nemalanmayan; ekonomi, kültür, siyaset ve yönetimden pay alamayan ama Müslüman olan aydın ve entelektüeller sahiplenmişlerdi. İslam'la bütünleşmemiş, kompleksli tipler anadan doğma laik, liberal ve demokratlardan daha da ileri giderek adeta adı geçen kavramları kutsamaya başlamışlardı. İşte tam işin bu noktasında küresel sermaye ve güç odağı konumunda olan Amerika ve Batı dünyası kendileri adına statükoyu devam ettiren ve bu yüzden de İslam karşıtı söylem ve eylemlerini eksik etmeyen kesimlerle problemlili olduğunu açık etmeye başladı. Bununla da yetinmedi onlarla adeta hesaplaşmaya başladılar. Çünkü küresel güçler bilhassa Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da, Afganistan ve Pakistan'da küresel sermaye ve yönetim biçimlerine eklemlenmeyen ve ulus devlet anlayışını biteviye devam ettirmek isteyen yönetim ve yöneticilere yol gösterdi. 'Sizinle buraya kadar' dedi. İsterseniz Türkiye'deki 28 Şubat sonrasını bu minval üzere okuyabilirsiniz! Keza Amerika'ya sadakatte kusur etmeyen, Amerika'nın Ortadoğu'daki vekil harcı konumunda olan, İsrail'e kafa tutmayan Camp-David (26 Kasım 1979) anlaşmasına Amerika ve İsrail adına imzalayan Mısır'daki düzen bile Amerika'ya hoş görünmemeye başladı. Bugün küresel çapta ekonomik durgunluğun bir nedeni de petrol başta olmak üzere çeşitli vesilelerle zenginleşen Ortadoğu halklarının küresel sermayeye eklemlenmemiş olması Batı'yı rahatsız ediyor.

Sanıldığığının aksine artık ne Amerika'nın ne de başkalarının İslam coğrafyasında cari olan İslam'la bir problemleri yok. Çünkü İslam coğrafyasındaki İslam'ın öncülerinin, aydınlarının ekserisi demokratlaştı, dilim varmıyor ama laikleştirdi, liberalleştirdi. Söyler misiniz 2009 Haziranındaki yani cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi İran'ın Müslüman aydınları ile sonrası aydınları aynı mı? İran'da 2009 seçimlerine kadar 'kimin hükmedeceği' tartışılıyordu. Seçimlerden sonra ortaya çıkan kaotik ortamda 'ne ile hükmedileceği' tartışması öne çıktı. Suud'lar bundan nasibini almayacaklar mı? Ve hatta İslami bir yönüvasfı olmayan İsrail bile küresel sermaye tarafından gözden çıkartıldı. Salak Siyonistler yüz yıldan beri kullanılıyorlar. Neredeyse 20. yüzyılın başından beri tüm nesilleri kan ve barut kokusu içerisinde, kuşatılmışlık, güvensizlik ve yalnızlık sendromu altında yaşadı ve yaşıyorlar.. Ve İsrail halkları iki şeyden korkuyorlar; ölmekten ve öldürülmekten.. Ama ikisinden de kaçamıyorlar. Korkaklığın getirdiği saldırganlık sürekli onlara suç işletiyor. Mümkün olduğunca yeni yerleşim yerleri inşa ederek ve oralara Rusya'dan, Afrika'dan ipini koparan badigard karakterli Yahudileri yerleştirerek kendilerini korumaya çalışıyorlar. Yaptıkları tecrit duvarları da bu korkunun ifadesi değil mi?

Coğrafyamız 'ulus devlet' anlayış ve uygulamalarından uzaklaşıyor. Bu iradi olmaktan çok telkin ve baskı ile oluyor. Çünkü Batı'nın, Amerika'nın ve en genelde küresel sermayenin problemi artık İslam'la değil, çünkü onlar İslam'ı kendilerince ehlileştirdiler. İslam onlara göre bireysel bir yaşam biçimi, toplumsal olarak da hayır-hasenat dini olarak görülüyor. Pentagon ideologu Prof. Thomas Barnett diyor ki: "Ortadoğu'da bizim için düşman İslam falan değil, küreselleşmeye eklemelenmemiş Ortadoğu'dur."

Dikkat edilirse 11 Eylül saldırılarından bu yana Amerikan dış politikasında İslam coğrafyasının çok özel bir yeri var. Bir taraftan ekonomi için vazgeçilmez gereklilik olan enerji yatakları-

Coğrafyamız 'ulus devlet' anlayış ve uygulamalarından uzaklaşıyor. Bu iradi olmaktan çok telkin ve baskı ile oluyor. Çünkü Batı'nın, Amerika'nın ve en genelde küresel sermayenin problemi artık İslam'la değil, çünkü onlar İslam'ı kendilerince ehlileştirdiler. İslam onlara göre bireysel bir yaşam biçimi, toplumsal olarak da hayır-hasenat dini olarak görülüyor.

na hâkimiyet kurmaya, diğer yandan hem kıt'a hem de ada Avrupa'sını bu coğrafyanın uzağında tutmaya özen gösteriyor. Buna ilave-ten de muhtemel Çin-ABD rekabet ve kapaşmasına karşı da Afganistan-Pakistan gibi yerlerde tedbirler alıyor. Yakın bir gelecekte ABD'nin Pakistan'a danışıklı ya da danışıklı olmayan bir müdahalesi olursa şaşmamak gerekir!... Fakat tüm bunların yanında Amerika ve küresel güç odakları neredeyse tüm dünyanın paradigmasını değiştirmeye çalışıyorlar. Onlar için neredeyse 'kutsal' yok, varsa da yoksa da çıkarları ve onu korumak için gerekli güç ve stratejidir. Bunun için de

plan üstüne plan yapıyorlar. 'ABD eski savunma bakan yardımcısı Prof. Joseph Yne, "Kaba kuvvet yetmez, yumuşak gücü de egemen kılmak gerekir." diyor. Yani kültürel, ideolojik, sosyal politik cazibe merkezi haline dönüştürmek gerek. Gramsci'nin deyiş i ile "değerler hegemonyası" da kurmak gerek. Önce kaba kuvvetle düşman bastırılır ama kalıcı hâkimiyet için şiddet yetmez, egemenliğin moral dayanaklarını, değerler hegemonyasını da kurmak gerek. İşte Büyük Ortadoğu Projesi bunu yapmak demektir. Bu, küreselleşme ve ABD hayat tarzına dayanarak Ortadoğu kültürünü yeniden biçimlendirmek demek, yeni İslam, yeni toplum, yeni Ortadoğu bireyi yaratmak..." (BİA Haber Merkezi Tolga Korkut 26.07.2006)

Sonuç olarak ulus devlet anlayış ve uygulamasının da sonuna geldik. Şimdi kontrollü demokrasi, laiklik vs zamanı. Arap baharı denilen şey şayet bahar ise budur. Lütfen Arap baharı ikliminin varolduğu ülkelere bir bakınız: Lider bir fikir var mı, lider bir fikre liderlik yapacak kadro, kadrolar var mı? Ben göremiyorum. Ama görmek istediğim bir şey var o da akli başında, aidiyetini yitirmemiş, Allah'a kul olmayı önceleyen Müslümanların, Müslüman aydınların alternatif bir değer olarak kendilerini hazırlamaları ve bu rüzgârın, bu baharın ardından coğrafyamızda boşluk bırakmamalarıdır. Merak etmeyin bu da gelir bu da geçer... (28.09.2011)

Mekke, Vegas'a Dönüşüyor

Aktaran: Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

(Independent bile isyan etti)

Suudi yönetiminin Mekke'de inşa etmeyi planladığı yüzlerce yeni otele ve tarihi öneme haiz mekânların yok olması tehdidine İngiliz gazetesi Independent'ten de tepki geldi. Suudi Arabistanlı yetkililerin Mekke şehrinde Kâbe yakınlarına 500 adet yeni otel inşası için verdiği lisans ve kutsal şehrin değişen çehresi İngiliz Independent gazetesinde eleştirildi.

"Zenginler için Mekke: İslam'ın en kutsal mekânı Vegas'a dönüşüyor" başlıklı haberde, Mekke'de inşa edilmesi planlanan 500 otel hakkında bilgi veriliyor, bu otellerden birinin 5 bin odaya sahip olacağı aktarılıyor. Ülkede neredeyse kimsenin memnun olmadığı, ancak korku nedeniyle sesini çıkaramadığı projenin, Suud ailesi için "zenginliği ortaya seren bir beton ve çelik metropolü" yaratma hayali olduğu ifade ediliyor. Sadece Türkiye ve İran'ın kutsal kentte yapılan bu değişime tepki gösterdiği belirtilen haberde, çok sayıda tarihi ve dini öneme sahip yapının otel inşaatları adına yok edileceği belirtiliyor.

"YAĞMACILIK"

Haberde, Mekke ve Medine'de yaşayan Müslümanların, **"zengin Müslümanlara yönelik lüks otellere"** tepkisine dikkat çekilirken, herkesin eşit olması gereken bu kutsal mekânlarda dahi paranın öne çıkmasından duyulan rahatsızlık aktarılıyor.

Yeni otellerin hizmete girmesinin ardından hac ve umre sezonları gelirlerinin gelecek yıllarda 27 milyar doları aşacağı kaydediliyor. Tarihçiler ve ar-

keologlar ise, otellerin inşaatları sırasında yok edilecek mekânlara dikkat çekerek, olayı **"yağmacılık"** olarak niteliyor. İslam Mirası Araştırma Vakfı yönetim kurulu başkanı Dr İrfan el-Alevi, **"Hiç kimse bu kültürel yağmayı kınamak için ayağa kalkacak cesarete sahip değil"** derken, şimdiye kadar Mekke ve Medine'de 500'e yakın tarihi ve dini mekânın kaybedildiğini ifade ediyor.

HZ. HAMZA'NIN EVİ DE YIKILACAK

Ülkenin önde gelen mimarlarından ve İslam mimarisi uzmanı Sami Angavi de, planlanan inşaatların, **"Allah'ın evinin kutsallığına ve Mekke'nin doğasına tamamen aykırı"** olduğunu belirtiyor. **"Mekke ve Medine tarihsel olarak neredeyse bitti"** diyen Angavi; **"artık gökdelenler dışında bir şey göremiyorum"** diyor. Angavi'yi en fazla endişelendiren ise, Kâbe etrafında yapılması planlanan genişletme projesi ve bu kapsamda yıkılacak olan dini öneme sahip mekânlar. Bunlar arasında Hz. Peygamber'in doğduğu ev, amcası Hz. Hamza'nın büyüdüğü ev ile Osmanlı ve Abbasi dönemine ait yapılar bulunuyor. **(Dünya Bülteni, 26.9.2011)**

Şehid

Şahin ÖZDAŞ
sahinozdass60@myinet.com

Okuyucularına daha önce Türk Silahlı Kuvvetlerinde görev yaptığımı ve bir Cuma günü depodan bozma mescitte kürsüye çıkmış Allah (cc)'ın ahkâmı (hükümleri, kanunları) olan Şer'i Şerif'ten ve şehitlikten bahsettiğimi, genç birikim dergimizin önceki sayılarında "Şer'i Şerif" yazımla izah etmeye çalışmıştım. Hatta bir Astsubayın bana "Bir soru daha sorabilir miyim?" dediğini. Bende "Tabii ki sorabilirsin" dediğimi de yazmıştım. Gelelim bugün o soruya ve dahi cevabına; "Askeri birliklerinin yarın güne doğuya gideceğini, orada operasyonlara (çatışmalara) katılacağını, vurulduğunda şehit olup olamayacağını? İsrarla, Allah rızası için doğru söyleyeceğimi, kendisinin ona göre hareket edeceğini" yani ne yapması gerektiğini bana sormuştu. Bende "Şöyle cemaatten uzaklaşalım da, madem sordun, madem Allah (cc) rızası için dedin, uzunca bir konu ama doğrusunu sana anlatmaya çalışayım" demiştim. O gün o Astsubay arkadaşla anlattığım "Şehid" konusunu okuyucularına inşallah bugün izah etmeye çalışayım.

"Bak! Türker" demiştim "Şehid" Kur'an-ı Kerim'e göre ne demektir? Ve kime denir biliyor musun? Kur'an-ı Kerim'de otuz beş dolayında "Şehid" kelimesi ve yirmi civarında da, çoğulu olan "Şuheda" kelimesi geçmektedir. Aynı kökten gelen kelimelerle beraber, Kur'an'da geçen "Şehid" kelimesi, daha çok "Şahid" manasına dır. Bazı ayetlerde bu mana ifade edilmektedir. Bu âyetlerden Fussilet suresi 53. Ayeti celîlenin meali şöyledir: "Biz onlara, ufuqlarda ve kendi canlarında âyetlerimizi göstereceğiz ki o (Kur'an)'ın gerçek olduğu, onlara iyice belli olsun. Rabb'inin her şeye şahit olması, (her şeyi

görmesi) yetmez mi?" Şehid; Aynı zamanda Allah 'u Teala'nın isimlerinden birisidir de.

Bu manaların ışığında şöyle söyleyebiliriz; Şehid, kelime olarak kesin bir haberi veren, bildiğini söyleyen, hazır olan, bulunan, bir hadiseye şahid olan, "En mükemmel manada şahidlik eden", bir dava ve bir inanç için, kendi hayatını bilerek feda etmek veya feda etmeyi baştan göze alıp öyle bir mücadelede dünya hayatını terk etmek, kanıyla Allah'ın (cc) varlığına "Şahidlik" yapmaktır. Sadece "Allah (cc)'ın dininin korunması ve yüceltilmesi hedefine yönelik olarak yapılan bir mücadele, dünya hayatını bile rek ve benimseyerek feda edenlere, İslam dininin verdiği bir yüce manevi makam" dır. Yani Allah rızası için, Allah yolunda canını feda eden Müslüman, Allah (cc)'ın askeri (cündullah) iken ölenlerdir.

Ona bu ismin verilmesinin sebebi, cennetlik olduğuna şahitlik edilmiş olması veya onun Allah (cc)'u Teala'nın huzurunda yaşıyor bulunması yahut ölümü sırasında meleklerin hazır bulunması yahut ta ruhunun doğrudan doğruya Daru's-Selam'da (Cennet'te) bulunması veya Allah (cc) tarafından çeşitli mükâfatlarla mükâfatlandırılmış olmasıdır. Demek ki burada Şehid olma ölçüsü, Allah (cc)'ın rızasını kazanmaktır. Yani Allah rızası için mücadele eden, O (cc)'nın adını yüceltmek için çaba sarfeden, cihad içinde bulunan ve bu yolda canını verenlerin adıdır şehid. Kısaca; Allah (cc)'ın dini yükselsin, Allah (cc) yeryüzüne hâkim olsun, Allah (cc) tek kanun koyucu ve düzen kurucu olsun, Kur'an tek anayasa dolayısıyla da tüm hâkimiyet Allah (cc)'ın olsun diyerek her ne-

rede olursan ol bu niyetle çarpışırda vurulursan şehid olursun. Belki senin için merasimler törenler düzenlenmeye bilir, geride kalanlara maaş bağlanmayabilir de, hatta evlad-ı iyalin fakru zaruret içinde kalabilir. Ancak şuna inanıyorum ki Allah sana cennetini bahşeder. Bundan büyük nimet olabilir mi?

Allah (cc) kendi yolunda ruhunu teslim eden şehidlerin amellerinin boşa gitmeyeceği, büyük ecir ve sevap kazanacakları, Kur'an-ı Kerim'in Nisa Suresi 74. Ayet-i celilesi *"Dünya hayatını âhîret hayatı karşılığında satarlar, Allah yolunda savaşsınlar. Kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse, biz ona yakında büyük bir mükâfat vereceğiz"* şeklindedir. Yine Allah (cc), şehitlerin manen ölmediklerini, onlara ölümler denilmemesinin gerektiğini, Kur'an'ın birçok değişik yerlerinde, Mesela Âli İmran Suresi 169, 170 ve 171. Ayetlerinde *"Allah yolunda öldürülenleri, ölümler sanma. Hayır, (onlar) diridirler. Rabb'leri katında rızıklanmaktadırlar. Allah'ın keremiyle kendilerine verdiklerinden sevinçli olarak, arkalarında henüz (şehid olup) kendilerine yetişemeyenlere de korku olmadığı, onların da üzüntüye uğramayacakları müjdesiyle sevinmektedirler. Allah'ın nimeti ve keremiyle ve Allah'ın mü'minlerin ecrini zayıf etmeyeceği müjdesiyle sevinirler"* beyan buyurmuştur.

Türk Silahlı Kuvvetlerinin Laik Türkiye Cumhuriyetinde, bu saydığımız İslami hedefler için var olduğunu iddia edebilenler varsa, o zaman, bu şehitlik terimi üzerinde durulabilir. Ancak günümüzde diğer bir açıdan bakıldığında sende çok iyi biliyorsun ki Askerin tarifi şudur; Herhangi bir rejimin savunmasını yapmak üzere vazifelendirilmiş üniformalı silahlı kişi manasındadır, öyle değil mi? Hatta Ataol Behramoğlu cumhuriyet gazetesinde şehidliği şu şekilde tarif etmektedir. *"Bir başka deyişle, yani laik anlamıyla "şehit'lik" ile de kazanılması gereken bir 'mertebe' değil, toplumsal yaşam tehlikeye girdiğinde bireysel yaşamı gözden çıkarabilme özverisidir."* Demek istiyor ki; Vatanın sınırlarının korunması, bayrağın yere düşmemesi, bürokrasi gücünün, elitlerin, Tüsiad patronlarının, generallerin, şarkıcı, manken, futbolcu ve her türlü izimci siyasilerin menfaatlerinin devamiyeti, demokrasi, laik cumhuriyetin yıkılmaması, kanunların muhafaza edilmesi için çarpışırsan yani bu saydıklarımız için dünya yaşamını gözden çıkarabilirsen tabii ki dünyada şehit sayılırsın. Hatta tabutunun üstüne Türk bayrağı örter ve seni şehit diye merasimlerle, törenlerle mezara defnederler. Hatta senin iyiliklerin hakkında birçok nutuk atar, ancak nutuğun altında da yine sen

kalırsın. Çünkü onlar nutuğun ardından kokteylde yerlerini almaya koşarlar. Gerçi devlet, canını feda etmenin karşılığını fazlasıyla sana ödeyerek geride kalanlarına şehitlik maaşı bile bağlar. Ancak Allah (cc) katında ne sayılırsın bunu ben bilemem. Diyerek, uzun uzadıya izah etmiştim. Ben bu anlattıklarımı astsubay arkadaşına anlattığımda Astsubay arkadaş ne mi yaptı? Özel sorulduğunda inşallah cevabını bulur.

Aslında devletin artık vatandaşın şahadet inancına güvenip savaş ve kahramanlık söylemleri üretmekten vazgeçip, vatandaşını yaşatmayı önceleyen bir anlayış benimsemesi şarttır. Vatandaşın gözü açılmış ve soru sormaya başlamıştır. Halkımız laikliğin aslında dünyevileşmeyi ifade eden bir kavram olduğunu yani dünyalık bir kavram olduğunu anlamıştır. Dolayısıyla halkımız laiklik kavramının değer dünyasının ölümünden ziyade hayatla, öldürmekten ziyade yaşatmakla, ilgili olması beklenen bir kavram olduğunu çözmeye başlamıştır. Demek ki vatandaşlarımızın artık laiklik ve şehitliği birbiriyle uzlaştıran saflığı gördüğümüz gibi yavaş yavaş kaybolmaktadır. Yani Millet uyanmıştır ve ölmek için niyeti de cesareti de kalmamıştır artık. Genellikle kentli ailelerde çocuk sayısının azlığı ve alabildiğine dünyevi çıkarların benimsenmiş olması, devletin sürdürdüğü bir savaşın anlamını daha fazla sorgulamaya yol açmakta, laik devletin bahsettiği "şehitlik" makamı insanlarımız üstünde bir teselli oluşturmamaktadır. Ancak hâlâ özgürlükçü olmayan, çağdışı gerici bir laiklik anlayışını benimsemiş ve dinden arındırılmış yani "Arı dinimizden" uzaklaştırılmış bir toplum, inançtan yoksun bir hayat hayal ediyorsa "ferman padişahınsa dağlar o toplumundur"

Onun için başta güvenlik kuvvetleri olmak üzere laik Kemalist sistemin yöneticileri kendi değer kavramları ile halklarına istedikleri gibi yön verebilirler. Buna bir şey diyemeyiz. Ancak, artık Müslümanların değerleri ile ya barışmalı ya da Müslümanların değerlerini kullanmamalıdır. En doğrusu Müslümanların "Şehit" lik kavramıyla, "Şeriat" kavramıyla, "Hilafet" kavramıyla ve dolayısıyla "Devlet" kavramıyla barışmalı ve bu kavramlarla birlikte Müslümanlara istediklerini en kısa zamanda teslim etmelidirler. Kendileri açısından en hayırlı olanı budur. Yoksa sular durulacak gibi değildir. Çünkü suyun önündeki bendler delinmiş ve bazı yerlerde de yıkılmıştır. Bu bendlerin artık Muvahhidler nazarında hiçbir değeri, hiçbir bağlayıcılığı ve hiçbir gücü kalmamıştır. "Akan su ırmağa geri dönmez" bu da böylece biline.

DUA BUYURUNUZ

Radikal İslam'ın ve İslamî Terörün Panzehiri: İlmî İslam(!)

Ubeydullah TOPRAK

1 1 Eylül olaylarının 10. yıldönümünde Türkiye'deki haber ajansları abonelerine şöyle bir haber iletiler:

"ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, John Jay Ceza Hukuk Koleji'nde yaptığı konuşmada, global terörizme karşı yapılacak çalışmaları ve mücadele stratejisini anlattı. Clinton Libya, Mısır, Tunus gibi Arap Baharı sonrası otoriter rejimlerden demokrasiye geçiş sürecindeki ülkelerde kökten dinci terörizmi engellemek amacıyla başlatılan forum çerçevesinde destek olunacağını ifade etti.

Hillary Clinton'ın konuşmada duyurduğu "Küresel Terörizmle Mücadele Forumu" (Global Counterterrorism Forum) adı verilen girişimin eş başkanlığını ABD ve Türkiye yürütecek, 30 kadar ülke de girişime destek verecek.

Küresel Terörizmle Mücadele Forumu bu ülkelere terörizm tehditlerine karşı zafiyetlerin tespitinde yardımcı olacak, yeri geldiğinde terörle mücadele için istihbarat ve kaynak desteğinde bulunacak. Forum ayrıca söz konusu ülkelere yeni terörle mücadele yasalarının hazırlanmasına yardım edecek; yasaların insan hakları ihlal edilmeden uygulanması için polis, savcı ve yargıçların eğitimine katkıda bulunacak. Clinton, Forum ile eşgüdümün sağlanması için ABD Dışişleri Bakanlığı'nda özel bir birim kurulacağını da açıkladı.

ABD yönetimine yakın kaynaklara göre ABD'nin terörle mücadelede Türkiye'yi partner görmesinin en önemli nedeni terörle mücadeledeki tecrübesi. Öte yandan Arap Baharı sırasında iki ülke arasında çok olumlu ve stratejik bir

ilişki sürecinin başlamış olması da bu kararı etkileyen sebeplerden."¹

Tam bu haberin gündemde olduğu günlerde Arap baharı turunun ilk durağı Mısır'da, özel bir TV kanalına röportaj veren Başbakan Recep Tayyip Erdoğan: "Türkiye'de anayasa laikliği, devletin her dine eşit mesafede olması olarak tanımlar. Laiklik kesinlikle ateizm değildir. Ben Recep Tayyip Erdoğan olarak Müslüman'ım ama laik değilim. Fakat laik bir ülkenin başbakanıyım. Laik bir rejimde insanların dindar olma ya da olmama özgürlüğü vardır. Ben Mısır'ın da laik bir anayasaya sahip olmasını tavsiye ediyorum. Çünkü laiklik din düşmanlığı değildir. Laiklikten korkmayın. Umarım ki Mısır'da yeni rejim laik olacaktır. Umuyorum ki benim bu açıklamalarından sonra Mısır halkının laikliğe bakışı değişecektir."² diyerek Hüsnü Mübarek rejiminin devrilmesinden sonra Mısır'da yeni anayasanın laik mi yoksa şeriat ilkelerine mi dayanması konusundaki tartışmada safını belli etti.

Libya'da Ulusal Geçiş Konseyi'nin lideri Mustafa Abdülcélil, başkent Trablus'ta Muammer Kaddafi'nin devrilmesinden sonra ilk kez halka hitap etti. Mustafa Abdülcélil: "Sağ ya da sol, hiçbir aşırılıktan yana ideolojiyi kabul etmeyeceğiz. İlmî İslam'ın olduğu Müslüman bir halkı, bu yolda kalmaya devam edeceğiz" diyerek yeni kuracakları rejimin niteliğini açıkladı.³

1 <http://emrehaber.com/tag/kuresel-terorizmle-mucadele-forumu/>

2 <http://www.konsensushaber.com/manset/laiklik-ateizm-degil-korkmayin.html>

3 http://www.bbc.co.uk/turkce/haberler/2011/09/110913_

Tunus'da El Nahda'nın lideri Raşit Gannuşi de AK Parti ile ilişkileriniz nasıl? Sorusuna şöyle cevap veriyor: "Erdoğan'ı İstanbul Belediye Başkanlığı'ndan bu yana tanıyorum. (Eski Başbakan) Erbakan'ı yıllardır tanırdım. Cennate törenine de gittim. Gül ile de tanışıyorum. Davutoğlu'nu ise daha bakan olmadan, sizler bile tanımadan tanırdım. Önemli bir misyon yüklenmiş durumdalar. İlmli İslam'ın da demokratik bir rejim içinde iktidarda olabileceğini gösteriyorlar. Özellikle Adalet ve Kalkınma Partisi döneminde demokrasi ve İslam arasında bir barışma dönemi oldu. Biz bunu model olarak görüyoruz.⁴

Bütün bunlara AKP'nin "Türkiye Hazır, Hedef 2023" başlığını taşıyan 2011 seçim beyanamesinin ABD ile ilişkilerle ilgili kısmını ekleyelim: "AK Parti'nin yeni iktidar döneminde ABD ile siyasi istişare ve işbirliği devam ettirilecektir. Türkiye ile ABD arasında var olan ve uzun yıllara yayılan 'stratejik ortaklık' ilişkisi, ABD Başkanı Barack Obama'nın ifadesiyle 'Model ortaklık' olarak yeni bir boyut kazanmış bulunmaktadır. Irak ve Afganistan'ın yanı sıra Arap dünyasında son aylarda yaşanan gelişmeler, Ortadoğu barış süreci, iki dost ülkenin yakından takip ettiği konulardır. Bu bölgelerde, barış ve istikrarın tesisine ve muhafazasına yönelik çabalarımız devam edecek ve Amerikalı muhataplarımızla olan siyasi diyalog ve işbirliği, aynı yoğunlukla sürdürülecektir"⁵

Yukarıda naklettiğimiz -özellikle altını çizdiğimiz- cümlelerin ortak paydası, ABD tarafından Radikal(Siyasal) İslam ve Köktenci terör diye tanımlanan emperyalizm karşısı duruşa alternatif olarak dillendirilen İlmli İslam söylemi ve projesi. Model ülke de Türkiye.

Bu yazı dizisinde 'İlmli İslam' projesinin ortaya çıkış süreci ve gözetilen amaçları üzerinde duracağız. Baştan ifade edelim ki; Yazı dizimizin başlığındaki Radikal(Siyasal) İslam, İslami(Köktenci) terör ve "İlmli İslâm" gibi kavramlar Batı menşeli kavramlardır. Bu isimlendirmeler tarafımızdan yapılmamıştır. Terörün İslâmisi veya Hristiyânisi olmaz. Terör terördür. Hakikatte İslâm hiçbir şekilde "İlmli İslâm" ya da "Radikal/Siyasal İslâm" olarak da tanımlanamaz. İslâm kelimesinin önüne bir sıfat konularak İslâm nitelendirilemez. Gayemiz bu isim-

lendirmelerin kaynağını bulmak, niçin böyle adlandırmaların yapıldığını ortaya çıkarmaktır.

Bir de baştan ifade edelim ki; Gayemiz birilerini karalamak değil, bize yanlış aksettirilen gerçekleri ortaya çıkarmaktır. Ali Bulac'ın dediği gibi, "Bugün AK Parti'yi eleştirmek elde ateş tutmaya benzer."⁶ Zira TSK'yı hizaya çeken, darbe heveslilerine de Ergenekon dosyasıyla, kozmik oda soruşturmasıyla kafa tuttuğu farz edilen AKP'yi eleştirdiğinizde ulusalcılar, solcular ve bilumum din düşmanları da AKP'yi eleştiriyor, siz bari bu kervana katılmayın sözlerini çokça duyarsınız. Yine "İlmli İslâm" projesinin uygulayıcılarından Fethullah Gülen ve hareketi hakkında da bildiklerimizi söyleyeceğiz. Zira "Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytan" durumuna düşmemek için bu gereklidir. Unutulmalıdır ki, İslam her şeyin üstündedir ve hiçbir şeye feda edilemez. İslam Yüce Allah'ın insanlığa rahmeti ve saadetidir. Hak ve adalet hiçbir ekol veya kişi için feda edilemez ve gizlenemez. Birtakım kişileri veya uygulamaları savunmak yahut kurtarmak gayretiyle İslam öğretilerinin tevillerle yamuklaştırılması yahut göz ardı edilmesi kesinlikle doğru değildir.

İbnul-Cevzi gibi âlimler bu noktaya dikkati çekmekte ne kadar isabet etmişlerdir. Şöyle diyor: **"Hakta tarafgirlik olmaz. Söylenen-**

jalil_amnesty.shtml

4 <http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/printnews.aspx?DocID=17655157>

5 <http://www.milligazete.com.tr/haber/beyanname-yeni-vaatler-eski-198965.htm>

6 <http://www.akpgercegi.com/ali-bulactan-akp-elestirisi/>

ler doğru değilse, o zaman böyle şeylerden, o mezhepten ve kim olursa olsun o kişiden sakındırılmış oluruz. Allah biliyor ki hata edenin hatasını söylemekten maksadımız, şeriatı tenzih etmek ve onu yabancı şeylerden korumaktır. Yoksa söyleyen ve işleyenle bizim bir işimiz yoktur. Bununla ancak ilim emanetini yerine getiriyoruz. Âlimler de hata edenin kusurunu açığa çıkarmak için değil, hakkı ortaya koymak için birbirlerinin hatalarını gösteriyorlar. 'Kendisiyle teberra edilen falan zahide nasıl cevap verilir veya sözü nasıl reddedilir?', diyecek cahillerin sözüne itibar edilmez. Çünkü bağlılık şeriatın getirdiklerine olur, şahıslara değil..."⁷

ILIMLI İSLAM (!)

Bu kavramı ilk olarak ABD Başkanı George Bush tarafından 'Amerikan Barış Enstitüsü'ne atanan Daniel Pipes kullanmıştır. Pipes'in 1995'de söylediği **"Radikal İslam tehdidine çözüm, ılımlı İslam'dır"** sözünün üzerine bu proje bina edilmiştir.⁸ Bu kavram ABD tarafından Radikal (Siyasal) İslam ve İslamcı (kökten-ci) terörizm olarak adlandırılan İnkılabi İslam'a alternatif olarak üretilmiştir.

'İlimli İslam', adından da anlaşılacağı üzere, İslam Dini'ni farklı isimler altında mecrasından saptırma, özünü değiştirme ve çağdaş birtakım siyasi projelere alet etme maksadıyla icat edilmiş yeni bir kavramdır.

Şu var ki, 'İlimli İslam', her ne kadar kavram olarak yeniyse de, fiiliyatta kökleri derindir. 'İlimli İslam' kavramının anlamı, terki-bi oluşturan iki kelimedenden birincisi olan 'ılımlı' kelimesinde düğümlenmektedir. İlimli kelimesi sözlükte "aşırılığa kaçmayan, ölçülü, mutedil", siyasette, "aşırı görüşler arasında ortalama bir

İlimli İslam, temelde İslam'ı çeşitli formlara sokma çabasının sonucu olarak, İslamcılar "sistem" içine çekme projelerinden biridir. İslamizasyon; Rönesans, Reform, Sanayi Devrimi ve coğrafi keşiflerle ilerleme yönünde büyük bir ivme yakalayan Batı medeniyetinin kültürel, siyasi, askeri, ekonomik ve sosyal vs. tüm bileşenlerinin kendilerine karşı alternatif oluşturma potansiyeli taşıyan İslam öğretilerini (bulandırma, pasifize etme, çelişki üretme, şüphe uyandırma, sivriliklerini (!) budama gibi yöntemlerle) etkisizleştirme çabalarının ortak adıdır.

görüşü savunan" olarak tanımlanmaktadır. İlim ve ılımlı, 'ılık' kelimesinden türemedir. Ne sıcak, ne de soğuk olup, ikisinin ortası ılıkça bir sıcaklıkta olan nesnelere ılıman denir. İliman ya da ılık kelimesinden dönüşen ılımlı sözcüğünü, eğer ki mutedillikten, orta yolculuktan bahsedilecekse herhangi bir dine, ideolojiye ya da siyasi görüşe izafe etmek mümkündür. Ancak doğaldır ki, kastedilen din, ideoloji ya da siyasi görüşün ılımlı olanından bahsetmek için, onun mutlaka ılımsız olanının, diğer bir tabirle 'katı' olanının, orta yolcu olmayanının mevcut olması gerekir.

'İlimli İslam' tabiri doğru, yerinde bir tanımlama mıdır? İslam'ın ılımlı olanı olabilir mi? İslam ılımlılaştırılabilir mi? Eğer İslam'ın ılımlısı varsa, ılımsız, orta yolcu olmayanı da var mıdır? İlimli olmayan İslam'ı

'mutedil olmayan', 'itidal içermeyen' gibi tanımlamak mümkün müdür? Bu yazı dizisi bu soruların cevabını bulma çabasıdır.

İlimli İslam, temelde İslam'ı çeşitli formlara sokma çabasının sonucu olarak, İslamcılar "sistem" içine çekme projelerinden biridir. İslamizasyon; Rönesans, Reform, Sanayi Devrimi ve coğrafi keşiflerle ilerleme yönünde büyük bir ivme yakalayan Batı medeniyetinin kültürel, siyasi, askeri, ekonomik ve sosyal vs. tüm bileşenlerinin kendilerine karşı alternatif oluşturma potansiyeli taşıyan İslam öğretilerini (bulandırma, pasifize etme, çelişki üretme, şüphe uyandırma, sivriliklerini (!) budama gibi yöntemlerle) etkisizleştirme çabalarının ortak adıdır.

İlimli İslam projesi, Soğuk Savaş sonrasında, Amerika'nın (genelde tüm Batı dünyasının, hatta Rusya'nın) İslam coğrafyasında sömürgeciliğe karşı İslam'la siyasi bilinci, yer yer de fiili mücadeleyi senkronize eden ve "Radikal İslam, Siyasal İslam, Fundamentalist İslam" gibi tanımlamalarla ifade edilen oluşumlara karşı geliştirmek istediği bir 'İslam formülü'dür.

(Devam Edecek)

⁷ İbnul Cevzi, Telbisu İblis

⁸ Daniel Pipes, National Interest, Ekim-Kasım sayısı

Mısır Devrim Süreci

İsa ÖZÇELİK

Topraklarının büyük bölümü çöl olmasına rağmen insanlık tarihinin en eski ve büyük medeniyetlerine ev sahipliği yapan Nil nehrinin hayat verdiği ülke Mısır, birçoğunun beklemediği şekilde kendine has bir devrim süreci ile dünyanın dikkatini üzerine topladı. Devlet başkanlarından biri bu dönüşümü “İlham veren bir devrim” diye nitelendirirken bir başkası “Bu devrimi okullarda çocuklarımıza ders olarak okutmalıyız” diyordu.

Mısır’ın içinden ve dışından birçok gözlemci bu ülkede halk devriminin olamayacağı kanısında idiler. Çünkü onlara göre halk yedi bin yıllık itaat kültürü ile yoğrulmuş tarihi bir geçmişe sahipti. Meşhur piramitlerde ifadesini bulan hiyerarşik toplumsal yapı içselleştirilmiş idi. Firavunlarla başlayıp Hüsnü Mübarek’le son bulan tarihsel süreçte halk her zaman tepesinde şaklayan bir kırbaç ve demir bir yumruk bulmuş, bunu kabullenip değişmez yargı olarak görmüştü. Bu ve benzer nedenlerden ötürü alttan üste köklü değişimlerin olması çok zor görülüyor, ciddi ıslahatların ancak içten veya dıştan egemen güçlerin eliyle gerçekleşebileceği varsayılıyordu. Ama halkın kendi ifadesi ile Mısır tarihte benzeri görülmeyen bir devrimin ev sahipliğini yapmıştı.

Kısa Özgeçmiş

Bilinen tarihin en eski hayat merkezlerinden olan Mısır’da Nil nehri etrafında yaşayan insan topluluklarını bir araya getirip büyük bir medeniyet kuran Firavun hanedanlıkları yaklaşık olarak 3000 yıl bu topraklara hükmettiler. Eski orta ve yeni hanedanlıklar diye adlandırılan otuz kadar hanedanlık bu döneme damgasını vurdu. Bir dönem Makedonyalı İskender ve Romalıların hüküm sürdüğü ülke daha sonra Amr bin el-As

komutasındaki İslam Orduları tarafından fethedildi. Emevi, Abbasi, Fatımi, Eyyubi, Memlûklüler, Osmanlılar ve İngilizlerin hüküm sürdüğü bu topraklar ilginç bir şekilde bütün yabancı unsurları kendi bünyesinde eritmeyi başardı.

Ülkenin modernleşmesinin mimarı olarak görülen Kavalalı Mehmet Ali Paşa çok önemli olmayan bir görevle gittiği Mısır’da valiliğe kadar yükselmeyi başardı (1805). Eğitim, ordu, ziraat ve değişik alanlarda yaptığı yeniliklerle ülkeyi adeta yeniden yapılandırıp bağlı bulunduğu Osmanlı İmparatorluğuna karşı askeri zaferler kazandıracak bir konuma getirdi. Kurmuş olduğu hanedanlık 1952’de Hür Subaylar devrimi ile son buldu. Genç bir subay olan Cemal Abdunnasır aslında askeri bir inkılâp olan hareketin en etkin ismi idi. Kısa bir dönem General Muhammed Necip Cumhurbaşkanı yapıldıktan sonra Nasır tekrar ipleri eline aldı. Onu Cumhurbaşkanı olarak yine asker kökenli Enver Sedat ve Hüsnü Mübarek izledi. Kral Faruk’un ülkeyi terk etmesiyle ülke yeni bir sisteme, Cumhuriyete geçti.

Mısır Halk Hareketleri

Mısır halkı ile ilgili genel kanaat onların bas-kılara karşı pasif ve sessiz kaldığı işgalcilere de çokta direnmeden teslim oldukları yönünde ise de, birçok Mısırlı bunun aksine tarihten örnekler vererek buna itirazda bulunurlar.

Halkın ilk devrimci hareketlenmesi Hyksos’lar karşısında yaklaşık iki asırlık hegemonyaya direnip, işgalcilerin kovulmasıyla M.Ö 16. yy’ da gerçekleşti. M.Ö 12. yy’ da tekrar doğu ve batıdan gelen kabilelerin işgaline maruz kalan halk bir süre bekledi ve sonunda hareketlenerek düşmanlarını yurtlarından kovdular.

M.Ö. 6. ve 7. yy' larda Mısır toprakları Etiyopya ile Asurluların çekişmesine sahne oldu. Halk sabırla iki işgalci ordunun birbirini zayıflatmasını bekledikten sonra ayaklanıp düşmanlarını kovmayı başardılar.

Yine Farsların büyük ordusu M.Ö. 525 yılında Mısır'ı ele geçirdi. Halk iki yüzyıl süren işgal karşısında defalarca karşı atağa geçti ama kurtuluş ancak Farslardan rahatsız olan çevre kavimlerden Finikeliler, İğrikililer ve Libyalılarla yapılan ittifaktan sonra geldi.

Yıl 1881-1882'yi gösterdiğinde Ahmet Urabi ve askerler halkın desteğinde Hidiv Tefvik karşısında ayaklandılar. Gerekçe ise, yöneticilerin kötü muamelesi ve yabancıların Mısırlılara göre daha üstün görülüp önemli görevlere getirilmesi idi. Ne yazık ki bu kalkışma Hidiv'le İngilizlerin anlaşması sonucunda ülkenin işgali ile son bulacaktı. Halk bütün çabalara rağmen karşısındaki büyük silahlı güce karşı koyamamıştı. Ama emperyalistlerin baskısı halkı tekrar harekete geçirmekte gecikmedi ve 1919 yılında Saad Zağlul liderliğinde halk tekrar ayaklandı, sonunda İngilizler halkın birçok talebini kabul etmek zorunda kaldı.

Takvim 23 Temmuz 1952'yi gösterdiğinde ülkenin tarihinde yeni bir sayfa açılıyor, krallık halkın sahip çıktığı Hür Subaylar devrimi ile son buluyordu.

Ayaklanmalar ve kalkışmalar yalnız işgalcilere ve yöneticilerin baskılarına karşı ortaya çıkmadı bu ülkede. Halk ekmek için de sokaklara döküldü Mısır'da. Başta ekmek olmak üzere gıda maddelerine zam yapılması neticesinde binlerce dar gelirli 1977 yılında tepkilerini meydanlarda gösterdi. Benzer tepkiler aynı nedenden ötürü 25 Ocak 2011 devriminden birkaç sene önce biraz küçük çapta da olsa tekrar yaşandı.

Yukarıda zikredilen genel halk hareketlerinin yanında 1928'de Hasan el-Benna tarafından kurulan Müslüman Kardeşler örgütünün serüvenini ayrı olarak ele almak gerekir. Kurulduğu günden bu yana Mısır'ın ve bölgenin toplumsal ve siyasal alanında önemli etkileri olan cemaat, inişli çıkışlı bir tarihi geçmişe sahiptir. Emperyalist batı ve onun taşeronlarından biri olan dönemin kralı Faruk, hareketin lideri Benna'nın şehid edilmesinde etkin rol oynamıştır. Cemal Abdunnasır Hür Subaylar devriminde cemaatin halk tabanından faydalanmak için onlara yakın durup, dizginleri ele geçirdikten sonra uydurma bir suikast girişimi bahanesiyle cemaati tasfiye yoluna gidip yasakladı. En küçük kıpırdanmaya demir yumrukla cevap verdi. Hiçbir şekilde şiddet olayına katıldığı ispat edilemediği halde 1966'da hareke-

tin ideologu sayılan merhum Şehit Seyit Kutup'u tüm itirazlara rağmen idam etti.

Enver Sedat döneminde Müslüman Kardeşler ve diğer ondan ayrılan İslami hareket mensupları nefes alma imkânı buldu ama bu durum uzun sürmedi. Özellikle yıllarca zindanlarda rejimin zulmüne uğramış gençler Cemaati İslami ve İslami Cihat gibi hareketlere katılmış, yapmış oldukları faaliyetler sistemi rahatsız eder olmuştu. Gerek bu süreçteki baskılar gerekse Sedat'ın İsrail'e yaklaşım Camp David anlaşmasına imza atması aradaki gerilimi yükseltip onun öldürülmesiyle son buldu.

Sedat'tan sonra yerine yardımcısı Hüsnü Mübarek geçti. Cemaat onun döneminde de yasaklı halini sürdürdü. Bu dönemde 30-40 bin civarında üyesi tutuklanmaya maruz kalmakla birlikte cemaat, dernek ve hayır faaliyetlerini sürdürüp sendika ve parlamento seçimlerinde bağımsız adaylar aracılığıyla faaliyet gösterme imkânı buldu. Bu arada Mübarek rejimi 90'lı yılların başında Cemaati İslami Hareketi ile silahlı çatışmaya girip iki taraftan yüzlerce insanın hayatını kaybetmesine sebep oldu.

Devrimi Hazırlayan Nedenler

Birçok analizci halk devriminin Mısır için uzak ihtimal olduğunu düşünüyordu. Bu inanışları 25 Ocak 2011 devrim sürecinin başlangıcı olan güne kadar sürdürdü. Aslında halkın kendisi de bu konuda farklı düşünmüyordu. 25 Ocak süreci başladığında dahi geniş yığınlar aynı fikirlerini korumaya devam ettiler. Ne zamanki büyük gün geldi (28 Ocak-Öfke Cuması) halk polis barikatlarını yıkıp aştı, işte o zaman aslında kalabalıklar korku duvarlarını yıktı ve devrim hayalinin gerçeğe dönüşebileceğini bizzat hissetmeye başladı.

Sosyal değişimleri ve dönüşümleri tek bir nedene bağlamak zordur. Özellikle günümüzün karmaşık ilişki ağlarıyla örülmüş ulusal ve uluslararası yapılanmalarında iş daha girift hal alır. Basına göz attığımızda halk ayaklanmasını herkes kendi meşrebine göre yorumlamakta ve nedenlerini bulunduğu kampın kriterlerine göre belirlemektedir. Elbette herkesin ittifak ettiği noktalar da yok değil. Bunlardan bazılarını şöyle sıralayabiliriz.

Despotik yönetim: Adı Cumhuriyet olmakla birlikte Mısır'da bilinen anlamda serbest seçimler ve halkın yönetime katılımı söz konusu değildir. Bu noktada diğer bölge ülkelerinden çok farklı sayılmaz. Ama göstermelik özgürlüklerle batıyı ikna etmeye çalışır. Gerçek muhalefete kendini ifade etme imkânı verilmez. Bazen geçici bir müddet bu fırsat sunulduğunda eğer muhalefet ciddi olarak görevini yapmaya kalkarsa sistem anında müda-

hale edip o kesimleri çok daha geri noktalara çekilmeye mecbur bırakır. Bu noktada muhalefetin kimliği çok da önemli değildir. Zaten liberal, sol, milliyetçi ve İslami kesimler sistemin zorbalığı ve gayrimeşruluğu noktasında ittifak halindedirler.

Hüsnü Mübarek: Mübarek 1981 yılında yönetimi devraldığında ikinci kez başkan adayı olmayacağını söylemesine rağmen 30 yıl (özellikle ikinci on yıl) ülkeyi çok kötü yönetti. Böylece kendi halkının büyük çoğunluğunun nefret ettiği bir figür haline geldi.

İş adamları: Ülke özellikle son on yılda siyaset ve iş dünyasının evliliği diye adlandırılan bir süreç yaşadı. Yönetime yakın iş adamları askeri bürokrasinin yanında ülke politikalarına yön vermeye kaynaklarını iç etmeye başladılar.

Cemal Mübarek: Baba Mübarek kendisinden sonra karısı Suzan'ın ısrarı ile oğlu Cemal Mübarek'i ülke başına getirmek istedi. Öyle ki bu hedef Mısır'ın iç ve dış politikasına yön verir hale geldi. Cemal amacına ulaşmak için iş dünyasını, medyayı ve devletin bütün imkânlarını seferber etti. Son dönemin parlayan yıldızı iş adamı Ahmet İzzet (devrim sürecinde sistemin ilk kurban verip, hapse attığı günah keçisi oldu) Cemal'in ekibinin ve ulusal demokratik partinin (Mübarek'in partisi) etkili adamıydı. Bu süreçten herkes gibi ordunun da rahatsız olduğu devrim sonrası dilden dile dolaşır oldu.

Fakirlik: Orta sınıfın kaybolup zengin-fakir arasındaki gelir dağılım açısının en üst seviyeye ulaşması ve açlık sınırı altında yaşayan insan sayısının tahammül edilemeyecek noktalara varması.

Yolsuzluk: O kadar ki üniversitelerden, hastanelere, okullardan, en kritik devlet dairelerine kadar rüşvet ve adam kayırmanın, devlet malını zimmete geçirmenin doğal sayıldığı bir ülke haline geldi.

Mısır'ın güç kaybetmesi: Arap ve İslam dünyasının önemli ülkelerinden olan Mısır, eksen devlet olma özelliğini yitirip bölgedeki rolünü başka ülkelere kaptırdı. Aynı güç kaybını Afrika kıtasında da yaşadı. Vatandaşlar bölge ülkelerine gittiklerinde dahi eziklik hissederek geldi.

Filistin davası: Mübarek ve ailesi Filistin meselesinin çözümü için ciddi hiçbir proje üretmediği gibi Amerika ve İsrail politikalarına tamamen teslim olup adeta taşeronluğuna soyundu. İstihbarat başkanı Ömer Süleyman'ın kimin adına çalıştığı merak konusudur. Ülke kendisi doğalgaza ihtiyaç duyarken piyasa değerinden daha düşük olarak İsrail'e gaz sattı. Halk, bu uygulamaya karşı çok kızgındı. Yine İsrail'in son Gazze saldırısında yönetimin tutumu büyük tepkilere yol açtı. Refah sınır kapısının kapalı tutulması bir de Gazze sınırına duvar inşa edilmesi öfkeleri en üst seviyeye çıkardı.

Son parlamento seçimleri: Göstermelik te olsa muhalefete kendini ifade etme imkânı sunan halk meclisi seçimlerinin sonuncusu olan 2010 Kasım seçimleri rejim açısından tam bir siyasi basiretsizlik örneği idi. 508 sandalyeli meclisin yaklaşık yüzde 25'i muhalefete ait iken son seçimlerde Mübarek'in partisi olan Ulusal Demokrat Parti meclisin yüzde 95'ine sahip oldu. Daha önce 88 bağımsız milletvekiline sahip olan Müslüman Kardeşler iki türlü yapılan bu seçimlerin ilk turunda bir tane bile milletvekili çıkaramadı. Bunun üzerine Liberal Vefd Partisi ile birlikte ikinci turu boykot ederek seçimlerden çekildi. Rejim anlaşılabilir bir şekilde ayağına kurşun sıkıyordu. Muhalefetin nefes alma yollarını tıkamış, kedilerini göstermek için sokaktan başka adres bırakmamıştı. Muhalefet (çoğunluğu eski milletvekillerinden) farklı kesimleri içine alan alternatif halk meclisini kurdu. Mevcut meclis gayri meşru ve geçersiz ilan edildi. Mübarek, meclisin açılış konuşmasında bu girişimi "bırakın oyalanıp tesselli olsunlar" diye alaya aldı. Ancak birçok analizcinin iskaladığı bu süreç, Mısır devriminin hızlı şekilde başarıya ulaşmasında önemli rol oynadı.

Tunus devrimi: Tunus'ta gerçekleşen halk devrimi Mısır devriminin belirleyici nedenlerinden değil ama tetikleyici sebeplerindendir. Özellikle Mısır'ın geleneğinde olan Mısır milliyetçiliğini harekete geçirip, onlar yaptıysa biz daha iyisini yaparız duygusunu gençlerin kalbinde tutuşturdu. Her ne kadar rejimin borazanları, siyaset bilimcisi, sosyolog vs. isimlerle ekranlarda ve gazete köşelerinde boy gösterip Mısır'a ait farklı şartların bulunduğunu, oradaki halk hareketinin kendi dinamiklerinden doğduğunu bunun için sınırlı kalacağını Mısır'ın kendi değişim/dönüşümünü zaten sağlam adımlarla gerçekleştirdiğini yazıp çizse de, aslında ilk domino taşının düşmesi ile sıranın diğerine geleceği bilinen ve beklenen bir gerçektir.

Nehir Yatağını Bulacak mı?

Yukarıda zikredilen nedenler genel olarak herkesin üzerinde görüş birliğine vardığı hususlardır. Bunları çoğaltmak elbette mümkün. Ancak meseleye bir de şu açıdan bakmak lazım: Ortadoğu'da nehir ne yazık ki kendi mecrasında akıyordu. Emperyalistler bölgeyi kendi çıkarları doğrultusunda yapılandırıp kuklalar aracılığıyla yönetiyordu. 11 Eylül'den sonra zaten mevcut olan askeri varlığını artırıp fiili işgal yolunu devreye sokmaktan da çekinmemişlerdi. Halklar ise uzun süredir bu cendereden çıkmak için yollarını arayıp bulmaya çalışıyordu. Dindar olan Mısır halkı yüksek sesle şöyle diyordu: "Ülkede liberaller hükmetti, sosyalistler, milliyetçiler hükmetti ve bu yönetimler ülke için, halk

için, kayda değer hiçbir fayda sağlamadı. Şu an yapılması gereken İslam'a dayanan bir yönetim sisteminin kurulmasıdır". Tabi ki bu söyleme itiraz edenler yok değil. Ama bunlar yüzde 10 azınlık Hristiyanlarla dar bir elit tabakanın sınırlarını pek aşamıyorlar. Gerçi ülkede laiklerin önemli bir kısmı batı hegemonyası karşısında İslâmi kesime yakın tavırlar benimseyip karşı çıkıyorlar. Ama yenilmişlik psikolojisini aşıp, siyasal çözümün kendi inanç sistemlerinden üretilmesinin mümkünlüğü noktasında kafaları bir hayli karışık. Diğer bir ifade ile yaşadığımız süreci taşların yerine oturması olarak görmek de mümkün. Her ne kadar bunu ifade etme şekilleri farklı olup, gençler meydanlarda özgürlük, onur, sloganları atıp tartışmalarda demokrasi, insan hakları gibi batı endekslı kavramları ön plana çıkarsa da halk kaybettiği haysiyetini aramaktadır. Er ya da geç bunun adresinin tecavüz-cüsünde değil bilakis genetik kodlarında mevcut olduğunu anlayacaktır.

Devrim Öncesi Siyasal ve Sosyal Hareketlilikler

Mısırlılar her konuda kendilerini önder olarak görmek isterler. Devrim kıvılcımının küçük bir devlet olan Tunus'tan başlamasını hazmedemeyenler bunu da kendilerine mal etmek için aslında onların gösterilere Mısır'da ortaya çıkan muhalefet hareketlerinden etkilenecek başladıklarını söylerler. Çünkü bölgede halklar diktatörlere seslerini çıkaramazken özellikle 2000'li yıllardan itibaren görece serbestlik ortamında Mısırlılar sisteme itirazlarını yükseltmeye başlamışlardı.

2004 yılında farklı kesimleri bir araya getiren Kifaye (Yeter) Hareketi önemli bir deneyimdi. İçerisinde ülkedeki dört ana fikir eğilimi (İslami oluşumlar, liberaller, sosyalistler, milliyetçiler) ve iki ilahi din mensuplarını (İslam, Hristiyanlık) barındıran Kifaye hareketi sosyal alanda özgürlük ve değişim taleplerini değişik araçlar kullanarak dile getiriyordu. Bazen basın açıklaması, bazen de yürüyüşler yapıyor, kitle iletişim araçlarını iyi bir şekilde kullanıyordu. Öyle ki şöhreti hacmini geçiyor. Hareket, kitleleri olmasa da kadroları şiddet içermeyen eylemlere hazırlayıp değişik çevrelerin bir arada sisteme karşı mücadele edebilme yeteneğinin temellerini atıyordu. Hareketin aktif üyeleri çoğunlukla entelektüellerden oluşmaktaydı.

25 Ocak devriminde etkili olan diğer bir siyasi hareket 6 Nisan gençlik hareketidir. Örgütlenme 2008 Nisanında Büyük Mahalle isimli sanayi kentinde işçilerin genel grev çağrısına gençlerin gerek internet üzerinden, gerekse eylemsel bazda destek vermesiyle ortaya çıktı. Grevde

polisle işçiler ve destekçi öğrenciler arasında çatışmalar meydana geldi. Üyeleri daha çok gençlerden oluşmaktadır. Her eğilimi barındırmak için belirli bir siyasi görüşü öne çıkarmamaktadır. Kifaye Hareketine göre daha radikaldir. Bunda üyelerinin çoğunluğunun genç olmasının etkisi büyüktür.

Mısır'da siyaset sahnesi 2010 yılının başlarında Nobel ödüllü eski Atom Enerjisi başkanı Muhammed Baradei'nin ülkeye dönmesi ve başkan adayı olabileceği ile ilgili işaretler vermesi neticesinde tekrar hareketlenmişti. Baradei birçok çevre ile görüşmeler yaptıktan sonra içinde siyasi partiler, Müslüman Kardeşler, siyasi oluşumlar ve aydınların bulunduğu Ulusal Değişim Cephesinin kurulmasında öncülük yaptı. Cephenin ana hedefi siyasi özgürlüklerin önünün açılması idi. Bunun için anayasa değişikliği gerekiyordu. Cephe, kısmi anayasa değişikliğini de kapsayan yedi maddelik taleplerini bir beyanname yayınlayarak ilan etti. Bunun için geniş imza kampanyaları düzenlendi. Mübarek daha önce önemsemediği yeni rakibini ciddiye almaya başlayıp karalama kampanyalarının düğmesine bastı.

Son yıllarda birçok meslek grubu meclis ve bakanlık binalarının önünde oturma eylemleri yapmayı sınırlı sayıda insanla da olsa adet haline getirmişti.

Polisin kanıksanmış kötü muamelesine halk 2010 yılı ortalarında İskenderiye'de sorgu sırasında işkenceyle öldürülen Halid Said vakasında benzeri görülmemiş şekilde tepki verdi. Daha sonra 25 Ocak devriminde çok etkili olacak "Hepimiz Halid Said'iz" isimli internet sayfası onun adına kurulmuştu.

İskenderiye'de kilise patlaması ve Kahire'de ruhsatsız kilise inşaatı yapımının engellenmesi sonucunda Hristiyanlar tarafından yapılan ve şiddetli çatışmalara dönen sokak gösterileri.

Müslümanlığı seçtikleri için kilise tarafından hapsedildikleri iddia edilen rahip eşlerinin bırakılması için özellikle İskenderiye'de Selefiler tarafından düzenlenen olaysız gösteriler.

Devrim Süreci Başlıyor...

Tunus'da laik tağut Bin Ali'nin halk tarafından devriliş ülkesinden kaçmak zorunda kalması herkes için sürpriz oldu. Yaklaşık bir ay süren gösterilerden sonra diktatörün bu kadar kolay bir şekilde alaşağı edilmesi çok etkisi yaptı. Bütün Arap liderlerini korku sarmaya başlamıştı. Mısır içinde bu çok dalgasının etkileri gecikmedi. Birçok kişi Tunus devriminin başlatıcısı sayılan genç gibi kendini yakarak sisteme tepkisini

ortaya koydu. Başlayan tartışmalara Yusuf el-Karadavi fikhî yönüyle birlikte siyasi ve sosyal yönlerini de göz önünde bulundurarak bakıp, dikkatleri kişinin kendisini yakmasının haram olup olmamasından, zorba yöneticilerin zulümlerinin neticelerine çevirince Mısır oligarşisinin borazanlarından tepkiler aldı. Ama şeyh Karadavi küçük tağut (Bin Ali) devrildi, sırada diğerleri var diyerek topluma son firavunu (Mübarek) işaret ediyordu.

Daha önce zikrettiğimiz gibi 2010 senesinde muhalefetin tasfiyesinden ötürü siyaset sahnesi oldukça gergindi. Bunun hemen üzerine Tunus devriminin gelmiş olması ortalığı iyice kızıştırdı. Sistem yandaşları Mısır şartlarının farklı olduğunu tekrarlayıp dursalar da muhalefet çevreleri için için kaynıyor, toplumun her kesiminde Tunus devriminin Mısır'da tekrarlanma şansının olup olmadığı tartışılıyordu. İşte bu dönemde gençler internet sosyal paylaşım ağlarından 25 Ocak 2011'de halkı meydanlara çağırırdı. Bu gün aynı zamanda polis bayramı günü idi. Gösteri tarihinin seçimi polis teşkilatına duyulan öfkenin boyutuyla ilgili olduğu gibi, eyleme müdahale edecek polis sayısının azaltılması hedefinin de gözetildiği bir gerçek idi.

Hiç kimse nasıl bir tablo ile karşılaşacağını tahmin edemiyordu. Eylemciler umutluydular ama aynı zamanda endişeli idiler. Çünkü bu tür davetlere birkaç yüz kişi, eğer Müslüman Kardeşler desteklerse birkaç bin kişi ancak katılırdı. Ancak konjonktür farklıydı ve umutlu olmak için çok neden vardı. Sistem ve yandaşları, bu gençlerden pek bir şeyin çıkmayacağını düşünüyordu. Ama onlar da endişeliydi. Eskisi gibi kendilerinden çok da emin değillerdi.

İlk gün eylemcilerin Öfke Günü diye isimlendirdikleri 25 Ocak'ta binlerce insan Kahire, İskenderiye, Süveyş ve başka illerde meydanlara inmişti. Kahire'de birkaç bin kişi meydana doğru ilerlemeyi başarmıştı. Göstericiler "defol Mübarek", "halk düzenin değişmesini istiyor" sloganlarını tekrarlıyorlardı. Eylemcilerin bir kısmı geceyi de meydana geçirdi. Gün boyunca bir polis (Kahire), iki eylemci (Süveyş) hayatını kaybetti. Bu Mısır için bir ilk idi. Sistem ilk gün özellikle Kahire'de göstericilere karşı çok sert davranmadı. Dünyaya olumlu bir imaj çizmek istedi ama hesapları tutmadı. İkinci ve üçüncü gün de gösteriler devam etti. Süveyş ili devrim kıvılcımını ateşlemeyi sürdürüyordu. Oradaki durum gösteriden ziyade ayaklanma ve çatışma havasındaydı. Bu arada şehit sayısı artıyor, yaralı ve tutuklu sayısı binlere ulaşıyordu.

(Devam edecek)

Awlaki Suikasti ve Yargısız İnfazlar: Obama, İsteddiği Herkesi Öldürebilir mi?

Robert DREYFUSS/Globalresearch.ca
Çev: İsmail CEYLAN

Halkıyla başı belada olan Yemen Başkanı Salih, dün Washington Post ve Time'a verdiği demeçte "Yemen'deki El Kaide örgütüyle savaşırken Amerikalılar ve Suudiler ile koordinasyon halindeyiz" demiş-

ti. Bugün ise, ABD'nin "terör"le savaşına açık destek veren Salih'in bu demeci verirken bir şeylerden haberdar olduğunu açıkça görebiliyoruz. Çünkü bu açıklamadan saatler sonra Yemen ordusu, ABD doğumlu, El Kaide bağlantısı olduğu ve ABD'ye karşı saldırı girişimleri planladığı iddia edilen Anwar al-Awlaki'nin öldürüldüğünü açıkladı.

Awlaki, Usame bin Laden kadar etkili olmasa da ona yapılan suikast gösteriyor ki Obama yönetimi, sonucu ne olursa olsun -hatta buna ABD vatandaşlarını yargılamadan öldürmek de dahil- "terörle uzun süreli savaş" politikasından, dünyanın sonu gelse de vazgeçmeyeceğini ortaya koymuştur.

Mevcut Amerikan yasalarına göre, bir Amerikan vatandaşı her ne suç işlemiş olursa olsun yargılanmadan infaz edilemez. Yani ABD vatandaşı olanların kanı haram, olmayanların ise kanı helal idi. Fakat bundan sonra pek böyle olmayacak gibi.

Aslında Awlaki'nin öldürülmesi pek sürpriz olmadı. Obama yönetimi uzun süredir onu, öldürülecekler listesine almıştı. Wall Street Journal'den alınan bilgiye göre CIA geçen Mayıs ayında güney Yemen'deki Shebwa bölgesinde

Awlaki'ye suikast düzenlemiş fakat zamanlama hatası nedeniyle başarısız olmuştu.

Bu başarısızlığın ardından ABD, Predator ve Reaper uçuş menziline Afganistan ve Pakistan'dan daha geniş bir bölgeye ulaştırmak için çalışmalar başlattı. Hint okyanusundaki adalara yerleştirilen yeni üsler sayesinde Yemen, Somali ve diğer bölge ülkeleri de uçuş menziline girmiş oldu.

Suikast hakkındaki ilk açıklama Yemen Savunma Bakanından geldi, işin ironik tarafı şu; Yemen bir iç savaşın eşiğinde bulunuyor ve ordu komutası dahil kurumsal yapının içinde bulunduğu durum ülkenin bütünlük ve sadakatini tehdit etmekte. Bu saldırıda sadece Awlaki değil bir başka ABD vatandaşı olan Samir Khan da öldürüldü. Khan'ın, İngilizce yayın yapan "inspire" isimindeki web sayfası yoluyla bölgedeki insanları, ABD'ye saldırıya teşvik ettiği iddia ediliyor.

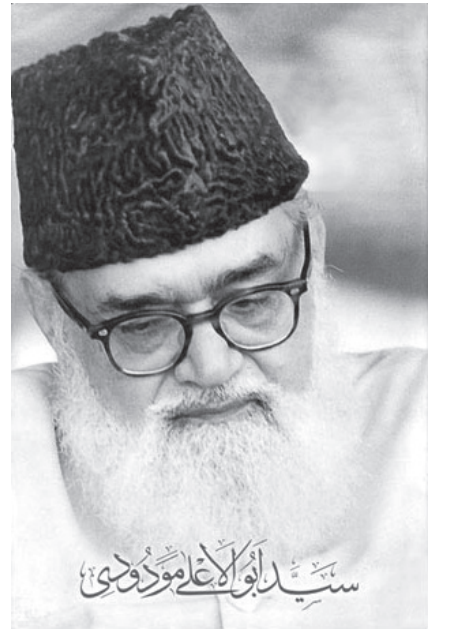
Awlaki New Mexico'da doğdu. Texas'taki Fort Hood askeri üssündeki saldırı ve Times meydanındaki bombalama olaylarıyla ilişkili olduğu iddia ediliyor. Bu ve buna benzer

olaylarla ilişkisini direkt olarak açıklayabilecek herhangi bir delil ise mevcut değil. Fakat elde delil olmaması, onun "terör" olaylarını planlayan dini bir lider olarak yansıtılmasına engel değil. İddia edilen suçlamaların hiç biri ile ilgili resmi olarak sanık sıfatı kazanmadı. Kendisine yönelik iddialar hakkında hiçbir mahkemede konuşulmadı. Tüm bunlara rağmen CIA ve ABD ulusal güvenlik konseyi onu suçlu ilan etti ve öldürülmesine karar verdi.

Wall Street Journal'a demec veren bir CIA görevlisi "Awlaki'nin ölümü, ABD içine yönelik terörist saldırıları tetikleyebilir. Awlaki ve Arap yarımadasındaki El Kaide bağlantılı gruplar, Yemen ve çevresinde birçok Müslümanın öldürüldüğü terör saldırılarından da sorumludur" dedi.

Dikkat edilmesi gereken nokta Awlaki ve yandaşlarının Müslümanları öldürüp öldürmediği değildir. Obama yönetimi kendini dünyanın jandarması olduğunu hissetmekten vazgeçmediği sürece kimin Müslüman, Hindu, Yahudi veya Hristiyan katili olduğunun veya olmadığıнын, meselenin özü bakımından bir önemi yoktur.

Hayatını İslâma Adayan Âlim ve Müfessir: Ebu'l-A'lâ El-Mevdûdî-IV

Muhammed İMAMOĞLU

Mevdudî'ye yapılan ithamları madde-ler halinde zikredip, gücümüz yetti-ğince kendi eserlerinden veya onun müdafaasını yapan yazarlardan alıntılar yapı-arak yanlış anlaşılan veya aksettirilen görüşleri-nin tahlilini yapmaya devam ediyoruz:

4- TASAVVUF DÜŞMANLIĞI İTHAMI:

Necip Fazıl Kısakürek şöyle diyor: "Sapıklık misallerini bir laboratuvar katiyetiyle göz önü-ne serdiğimiz Hamidullah isimli "Baidullah" denilmeyi lâik mütefekkir taslağından sonra, ondan biraz daha hafif fakat dalalette yine çok ağır Mevdûdî geliyor. 'İslâm'da İhya Hareket-leri' adlı eserinde bu adam dar ve kuru aklı bi-ricik metot olarak kullanıyor, bu metodun baş temsilcisi İbni Teymiyye'yi göklere çıkarıyor, **İmâm-ı Rabbânî** Hazretleri gibi beyninin her zerresi güneş bir iç ve dış kahramanını yalnız dış cephesiyle ele alıp içini görmemezlikten geliyor. İmâmı Gazâlî Hazretlerini güya "mü-ceddid-yenileyici" tanıdıktan sonra onda bir ta-kım zaafılar buluyor ve bu zaafıları üç noktada topluyor. Hadis ilmînde eksikliği (rasyonel-aklî) ilim tesirinde kalışı ve tasavvufa kapılışı... Böy-lece tasavvufu, yani Kâinatın Efendisi'nin bâtin nurunu inkâr etmiş ve hakikatte kendi meto-du olan kara aklı İmâm-ı Gazalî'ye mal etmek ve yermekle tezatların en gülüncüne düşmüş bulunuyor."¹

Kamuoyunda Mahmut Efendi diye bilinen Mahmut Ustaosmanoğlu da bir sohbetinde: "Seyyid Kutub'un, Mevdudî'nin kitaplarını oku-

yup rabıtaıyı inkâr ediyorlar. Ben bu hainlere kı-zıyorum. Niçin anlamadığın şeyi yazıyorsun da, milleti bu gerçek yoldan engelliyorsun? Niçin tarikatın aleyhine konuşuyorsun? Bu adamlar dini yıkmak için geldi. Okuyanlardan razı de-ğilim. **Ruhul Beyan, Alusi tefsiri okuyun. Kudsiyyeden bir beyt okuyun ondan daha iyi. O kitapları okumak (Mevdudî ve Seyyid Kutub'un kitaplarını okumak) piyes yap-mak, ilahi söylemek yasak. Ben Rabbimin razı olmadığını demem. Eğer siz Rabbimi dinlemiyorsanız, ne yaparsanız yapın.**"² demektedir. Yine kamuoyunda Cübbeli Ahmed Hoca **diye bilinen Ahmet Mahmut Ünlü de** bir sohbetinde³ **'Mevdudî'nin tasavvuf düş-manı, Şia sempatizanı ve sahabe düşmanı' olduğunu iddia etmiştir.**

Yine anlamadan ve okumadan yapılan ön-yargılı yorumlar. Bakınız biz Mevdudî'nin kendi eserinden tasavvuf ile ilgili görüşünü naklede-lim: "Fıkıh, açık ve görülebilen davranışlarla, bir görevin şeklen yerine getirilmesiyle ilgilendir. Davranışın ruhuyla ilgilenen şey ise tasavvuf olarak bilinir. Örneğin, namaz kıldığımız zaman, fıkıh sadece abdest, Kâbe'ye yönelme, vakit ve rekât sayıları gibi dış şartların yerine getirilme-siyle bizi değerlendirir. Tasavvuf ise, düşünce-lerimizi toplamamız, bağlılığımızı, ruh temizli-ğimizi ve namazımızın ahlâk ve davranışlarımız üzerindeki etkisi ile ilgilendir. Usûl bakımından doğru, ancak, ruhtan mahrum bir ibadet, dış

2 Muhammed Eren, Allah Dostlarından inciler, Sh:143, Yasin Yayınları, İstanbul

3 <http://www.youtube.com/watch?v=sFLUbwKTeDA>

1 Necip Fazıl Kısakürek, Doğru Yolun Sapık Kolları, Büyük Doğu Yayınları, 4. Basım, Mart 1990, s.124 ve devamı.

görünüşüyle yakışıklı ama karakteri çok bozuk birisi gibidir. (...) Yukarıdaki örnek, fıkıh ve tasavvuf arasındaki ilişkiyi açıklamaktadır.

Kimileri Kur'ân ve Hadis'le hiçbir şekilde bağdaştıramayacak saçmalıklarla İslâm tasavvufunun kaynağını bulandırmışlardır. Gitgide kendilerini şeriatın gereklerinden muaf ve bunların üzerinde gören bir kısım Müslümanlar ortaya çıkmıştır. Bu kişilerin İslâm'dan haberleri yoktur. Çünkü İslâm, kendini şeriatından bağımsız ve onun dışında sayan tasavvufu asla kabul etmez. Hiçbir mutasavvıfın şeriatın sınırlarını aşmaya veya vakit namazlarını, oruç, zekât ve hacc gibi farzları hafife almaya hakkı yoktur. Tasavvuf, gerçek anlamıyla Allah'a ve Rasûlüne sonsuz bir sevgi beslemektir. Böyle bir sevgi ise onların emirlerine, Allah'ın kitabında ve Hz. Peygamber(sav)'ın sünnetindeki şekliyle harfiyen itaati gerektirir. İlâhî emirlerden sapan bir kimsenin Allah'ı ve Rasûlünü sevdiğini iddia etmesi boşunadır.⁴

Üstad Mevdudi tasavvufa genel anlamıyla karşı değildir. Karşı olduğu şey sonradan İslâm'ın zühd ve takva müessesine eklenilen bidatler ve hurafelerdir. Mevdudi'nin dedeleri Çiştîyye Tarikatı'nın kurucularıdır. Bundan dolayı kendisi de bu halkanın bir üyesiydi. Onun geçmişindeki bu tasavvufi bağı bilen Hint alt kıtasındaki bazı insanlar ona gelip dua isterdi. Mevdudi'nin "İslâm'da İhya Hareketleri" adlı kitabını incelediğinizde onun, İmam Gazali, İmam Rabbani ve Şah Velîyullah Dihlevî gibi tasavvufia yoğrulmuş İslâm âlimlerini müceddid olarak gördüğünü görürsünüz.⁵

Mevdudi'nin yanında yetişmiş talebesi Prof. Dr. Enis Ahmed, kendisine sorulan "Türk toplumunda özellikle de genç Müslümanlar arasında

20. asırda İslâm'ın politik yönüne diğer insanlardan daha çok vurgu yapan birisi olduğu için İnsanlar onun sadece politik değişimle ilgilendiğini düşündüler. Fakat politik değişim onun için bir sistem değişikliği idi. Tedricî bir değişim. Sırasıyla Müslüman fertten başlayan aileden, topluma, devlete ve iktisadî yapının bütünüyle değişmesine doğru giden bir değişimi önerirdi. O hiçbir zaman tasavvufa karşı olmamıştı. O sadece tek başına tasavvufun kişiyi başarıya götüremeyeceğine inanıyordu. Çünkü o İslâm'ın tek bir boyutuydu. Çekirdeği değildi."

Mevdûdî'nin tasavvuf karşısı olduğuna dair yaygın bir kanaat var. Bu hususu biraz açabilir misiniz?" sualine bakın nasıl cevap veriyor:

"Üstad Mevdûdî kelimenin tam anlamıyla 'dinini yaşayan bir Müslüman'dı. Teheccüd, nâfile oruç, Kur'an okuma ve İslâm ahlakı... bütün bunlar bir araya geldiğinde "İslâmî şahsiyeti" oluşturur. Yalnızca bir boyuta takılarak sûfinin fakihten daha Müslüman olduğunu söyleyemeyiz. Kimin daha çok pratiği ve ameli varsa o diğerine üstünlük sağlar.

Üstad Mevdûdî hayatı boyunca Nefis tezkiyesi, Gece namazı, Oruç konularında bizlere hep ısrarcı olmuştur. Sadece şeriatla ilgilenmek gibi bir sorunu

yoktu. İslâm bir bütündür sadece fıkıhla sınırlandırılmaz. Hepsini bir bütün olarak görmek gerekir. Bireyin, ailenin, toplumun, devletin iyileştirilmesi bütün bunların hepsi onun için önemliydi.

20. asırda İslâm'ın politik yönüne diğer insanlardan daha çok vurgu yapan birisi olduğu için İnsanlar onun sadece politik değişimle ilgilendiğini düşündüler. Fakat politik değişim onun için bir sistem değişikliği idi. Tedricî bir değişim. Sırasıyla Müslüman fertten başlayan aileden, topluma, devlete ve iktisadî yapının bütünüyle değişmesine doğru giden bir değişimi önerirdi. O hiçbir zaman tasavvufa karşı olmamıştı. O sadece tek başına tasavvufun kişiyi başarıya götüremeyeceğine inanıyordu. Çünkü o İslâm'ın tek bir boyutuydu. Çekirdeği değildi."⁶

Bütün bu hakikatlere rağmen Mahmut Efendi'nin böyle bilgisizce konuşması ve Mevdudi ve Seyyid Kutub gibi müstesna şahsiyetleri "Hain" olarak nitelendirmesi çok acıdır. Dünyadaki İslami hareketlerden haberi olmadığı bilinen Mahmut Efendi'nin yaşlılığından dolayı bu sözleri söylediğini zannediyoruz. Namı ken-

4 Ebu'l-A'la Mevdudi, **İslâm'a İlk Adım**, Sh:153-154, Terce-me: Serdar Güzey, 1986- İstanbul, İnkılab yayınları

5 <http://www.milligazete.com.tr/haber/kur-an-a-adanmis-yetmis-bes-yil-seyyid-mevdudi-155996.htm>

6 http://www.tevhidhaber.com/news_detail.php?id=70600&uniq_id=1312964794

disini geçen talebesi Cübbeli Ahmed Hoca'ya ne demeli peki. Zamanında "televizyona çıkan hocaların hepsi yahudi uşağı, hepsi mason, tv'lere çıkan hocalara asla inanmayın. Ben bile çıksam bana bile inanmayın" diye vaazlar veren ama şimdi Ergenekoncuları savunan Flash Tv'de programlar yapan Cukkalı pardon Cübbeli Ahmet Hoca; Kitab'ın ve Sünnet'in savunucusu olarak görünen, fakat İslâmın tevhid akidesini başka yönlerle tevcihe çalışan bir hocadır. Show Tv'de ana habere konuk olduğunda, sistemin kurucusu hakkında düşünceleri sorulmuş ve cevabının ilk cümlesinde "kesinlikle takiyye yapmadığını" özellikle belirterek, hangi sistemin müdafisi olduğunu, o sistemin kurucusunu göklere çıkararak göstermiştir. İlgili video Youtube'de mevcuttur. Cübbeli; sistemin kurucusunu yere göğe sığdıramaz; ama onun benzeri zalim Abdunnasır hükümeti tarafından hunharca şehid edilen Seyyid Kutub'a, Mevdudi'ye ve benzerlerine delilsiz ithamlarda bulunmaktan çekinmeyen birisidir. Cübbeli'nin, Mevdudi'nin **Şia sempatizanı olduğu ve sahabe düşmanı olduğu ithamını ayrı bir başlıkta inceleyelim.**

5- ŞİA SEMPATİZANI VE SAHABE DÜŞMANI OLDUĞU İTHAMI:

Cübbeli Ahmet hoca'nın Mevdudi'nin **Şia sempatizanı olduğu ve sahabe düşmanı olduğu ithamını yukarıda nakletmiştik. Allahü âlem Cübbeli bu kanaate bizzat okuyarak ve araştırarak varmış değildir. Zira internet ortamında Mevdudi'nin özellikle "Hilafet Ve Saltanat" kitabından -başı ve sonu alınmadan- yapılan yalan yanlış nakillerle öyle bir Mevdudi portresi çizilmektedir ki Mevdudi'yi tanımayanların hemen yanlış kanaatlara sahip olması işten bile değil.**

İddiaların bir kısmını nakledelim: "Mevdudi, Hazret-i Osman Radiyallahü Anh'ın Hülefa-i Raşidinin tesis ettiği hükûmet nizamının aydınlatıldığı meşaleyi de söndürdüğünü iddia ederek köpek dilini göstermektedir. Benî Ümeyye, yani Hazret-i Osman sülâlesinin memleket idaresinde söz sahibi olmasının kabiliyet ve işbirlikte izahının mümkün olamayacağını, yani iltimasla getirildiğini iddia etmektedir. Hazret-i Osman'ın İslâmın ne olduğunu hâşâ bilmediğini isbat için "İslâm sadece memleket fethetmenin işi demek değildir." diyebilmekte. "Hazreti Osman'ın siyaseti hatalı idi" demektedir. İslâmın emrettiği seçim şeklinin modern olduğunu veya modern seçim sisteminin İslâmın koyduğu seçim sisteminden üstün olduğunu,

dolayısıyla Hazret-i Ali'ye haksızlık yapıldığını belirtmek için "Bugünkü modern usullerle bir seçim yapılmış olsaydı Hazreti Ali kazanacaktı" demektedir ... "

Mevdudi, kendisine yapılan bu ithamlara Tercümanul Kur'an adlı dergisinde şöyle cevap veriyor:

"Eğer biz sağlam bir nakille mantıklı, delilli ve ölçülü tarzda İslam tarihini anlatmazsak ve bundan sağlam sonuçlar çıkararak metodlu bir şekilde dünyanın gözü önüne koymazsak, o zaman batılı şarkiyatçılar ve ölçülü kafa ve ruh yapısına sahip olmayan Müslüman yazarlar, onu son derece yanlış tarzda sunmaya devam edeceklerdir. Bunlar yeni yetişen müslümanların beynine İslam tarihini baştanbaşa yanlış kavramlar ile yerleştireceklerdir. Bugün Pakistan'da liseler, kolejler ve üniversitelerde İslam tarihi okutulduğunu, buradaki öğrencilerin bu tarihi öğrendiklerini herhalde bilmiyor değilsiniz. Henüz daha bu sene Pencap Üniversitesi'nin siyaset bölümünde mastır yapan öğrencilere imtihanında: Kur'an-ı Kerim devletle ilgili olarak ne gibi prensibler getirmiştir? Peygamberlik döneminde bu prensibler nasıl uygulamaya konmuştur? Halifelik nedir? Ve bu idare biçimi nasıl ve neden değişmiştir? gibi sorular sorulmuştur. Şimdi siz bu sorulara öğrencilerin batılı müsteşriklerin verdiği cevabını mı vermesini istersiniz? Veya Molla Aliyyül Kari'nin, İmam Şafi'nin söz ve görüşlerini naklederek cevap vermelerini mi istersiniz? Yani biz neden cesaretle kendi tarihimizin olaylarını önümüze koymayalım? Ve neden çekinmeden bunları inceleyip; Hilafetin aslında ne olduğunu, onu başkalarından ayıran özelliklerinin neler olduğunu, onda ve saltanat sisteminde ne gibi temel bir fark olduğunu, hilafetten saltanata geçişin bizde nasıl ve neden olduğunu, Halifeliğin yerine saltanat gelmesiyle sosyal hayatımızda gerçekte ne gibi fark meydana geldiğini, bu farkın zararlarından kurtulmak için veya azaltmak için ümmetin ileri gelenlerinin neler yaptığını sağlam bir şekilde belirlemiş olmayalım. Biz bunlara açık net ve irtibatlı delilli, mantıklı bir cevap veremezsek kafamızdaki şüphe ve tereddütler silinmeyecektir.

Benim bu kadar kafa yoruşumun sebebini işte siz bundan anlayabilirsiniz. Senelerdir bu ihtiyacı hissediyordum, Ama bu arada bir başkası çıkar da bu pek iç açıcı olmayan, fakat çok gerekli olan görevi yapar ben de kurtulurum

7 <http://www.zehirli.org/mezhepsizler/mezhepsiz-mevd%C3%BBdi.html>

diye bekledim durdum. Sonunda hiç bir kimse bu göreve yanaşmadığını görünce, aksine işi aşağı yukarı çekerek halifeliliğin gerçek kavramını yok ettiklerini, yazdıkları yazılarda okuyunca mecburen bu hizmeti yapmayı Müslümanlar lehine mecbur hissettim.

Bazı dostlarım bana, sen ihtilaflı konulara girme, hakka çağıran (hakk davetçisi) ol, sadece hakka çağırma işi yap da herkes senin sözünü dinlesin diye yazı yazıyorlar. Ben onların bu öğütlerine bütün kalbimle teşekkür ederim. Fakat benim şu ana kadar anlayamadığım birşey var; hak davetçisi, kendisine karşı koymasınlar, tenkid etmesinler tenkid konusunda söz söylemesinler diyerek, Hadiste, Fıkıhda, Akaid ve Kelam meselelerinde, tarihe ait konularda söz söylemezse, hangi konuda insanlara söz söyleyecek, davetinin çeşitli yönlerini nasıl açıklayacaktır.

Diğer bir taraftan da, bu gibi konularla Sahabe-i kiramın şahsiyetleri, zedeleniyor, yara alıyor. Ve müslümanların onlara duyması gerekli olan güvende değişme meydana geliyor diye endişe gösteriliyor. Bu konuda da bir kaç noktayı açıklamayı gerekli görüyorum.

Sahabe-i kiram hakkında benim kanaatim, bütün muhaddis ve fakihlerin onlar hakkındaki 'onların hepsi de en adaletli kişilerdir' kanaatlerinin aynısıdır. Bu dinin bize kadar ulaşmasına onların aracılık ettiği gözler önündedir. Eğer onların adaletli ve doğru olduklarında en ufak bir şüphe olsa dinde tereddüt doğar. Ama ben 'Sahabenin hepsi de en doğru kişilerdir', sözünden bütün sahabenin, hatasız olduğunu, onlardan her birinin her çeşit beşer eksikliklerinden arınmış olduğunu, hiç birinin en ufak bir hata işlemediğini anlamıyorum. Bilakis ben o cümleden, Hz. Peygamber (sa.)'den rivayet etmekte veya ona bir sözü atıfda bulundurmada hiç bir sahabinin doğrulukdan asla şaşmadığını anlıyorum. Eğer birinci manayı anlarsak; sadece tarih değil sağlam ve delilli dayanaklı hadisler bile onu desteklemeyecektir. İkinci manayı anlarsak o zaman bunun böyle olduğu kesin olarak sabittir, öyle olmuştur. Aksini hiç bir kimse güvenilir bir kaynakla isbat edemez. Onların adaletli ve dürüst oluşları o dereceye varmıştır ki; Sahabe kendi aralarında yaptıkları savaşlarda bile, şiddetli çarpışmalarda, kan dökmelerine rağmen hiç bir taraf diğerinin aleyhine bir söz söylememiş, uydurma bir hadis ileri sürmemiş ve kendi menfaatine ters düşen bir hadisi de yalanlamaya kalkışmamışlardır. Bu bakımdan Sahabe konusunda, eğer sahabeden birinin haklı, diğerinin yanlış ve hatalı oluşu kabul edilirse

din ve dini inanç tehlikeye düşer diye düşünülmemelidir. Biz istisnasız bütün sahabeyi Hz. Peygamber (a.s.) den rivayet etme konusunda kesin güvenilir buluyor ve her birinin rivayetini başımız gözümüz üstünde kabul ediyoruz.

Ben sahabe dâhil peygamber olmayan bütün insanları; günahsız değildir diye kabul ediyorum. Bana göre günahsızlık (masum oluş) sadece peygamberlere özgüdür. Düşüncem şu ki: Peygamberler dışındaki insanlardan bir tek kişi dahi, kendinden hata sudur etmez veya o fiilen hiç hata işlemez, manasında büyük bir kişi olamaz. Bilakis şu manada büyük bir kişi olabilir: Bilgi ve amel bakımından onun hayatında hayır tarafı ne kadar üstün gelmişse o kişi o derece büyüktür. Sonra bir insanda hayır tarafı ne kadar üstünse ben o kişiyi o kadar üstün kabul ediyorum. Onun bir hareketinde veya bazı davranışlarında hata olması bence onun büyüklüğünde fark meydana getirmez.

Bu konuda benimle bazı kişiler arasında temel bir görüş ve anlayış farkı vardır. Bundan dolayı insanlar çok kere benim durumum ve tutumumu anlamada yanlışlığa düşüyorlar. İnsanlar zann ediyorlar ki büyük olan, mübarek salih olan kişi hata yapmaz, hata yapan da büyük, mübarek olamaz. Bu anlayışa göre onlar, büyük bilinen bir kişinin bir iş ve hareketine yanlış, hatalı denmesini istemiyorlar. Hatta onların bir hareketine yanlış diyen kişinin o kimseleri ulu, mübarek kişiler olarak kabul etmediğini de zann ediyorlar. Benim görüşüm bunun aksinedir. Bence Peygamber olmayan büyük bir insanın, bir hareketi yanlış olabilir, buna rağmen de o kişi, büyük mübarek bir kişi olmakta devam edebilir. Ben büyük bir zatın yanlış bir işine, sadece güvenilir kaynaklardan gelen kesin bilgilerle sabit olduğu ve mantıklı bir teville başka bir şeye ve iyiye yorumu yapılamadığı takdirde yanlış diyorum. Yani, bir iş yanlış olmuştusa o iş yanlıştır diyorum. Sonra da tenkidini yaparken, o yanlış işin çizgisinin dışına tenkidi taşırmıyorum. Benim nazarımda o mübarek kişinin mübarekliğine o yaptığı yanlışlık yüzünden bir zarar meydana gelmemektedir. Ne de ona saygıda bir azalma olmaktadır. Hiç bir zaman kendisini büyük, saygın bildiğim kimsenin apaçık olan yanlışlıklarını, hatalarını inkâr etmeyi, sarıp sarmalayıp gizlemeyi veya mantık dışı tevillerle o hareketin doğru olduğunu isbat etmeye çalışmayı gerekli bulmadım. Yanlış doğru demenin değişmez ve kesin sonucu, ölçülerimizin değişmesi sonucunu doğuracak ve çeşitli büyük zatların ayrı ayrı kendi hallerine göre yaptıkları hatalar birikerek içimizde yığı-

lacak ve sarıp sarmalamakla veya alenen göze çarpan şeylere perde çekmekle; bana göre iş düzelmeyip aksine bozulacaktır. Bu şekilde bir tutum takınılmasından dolayı insanlar şüpheyeye düşecek, en üstün değer ve derecelere ulaştığını bildiğimiz insanların bu değerini biz uydurmuşuz, diyeceklerdir.

Sahabe-i kiramla ilgili okuduğum hadis ve siyer kitaplarından şu sonuca ulaştım ki; onlar sahabe oluş şerefinde eşit idiler, ama ilim ve fazilette, iki cihanın efendisi Hz. Peygamber (s.a.v.)'den feyz almakda ve onun öğrettiklerinden, sohbetlerinden faydalanmada aralarında derece farkı vardı. Onlar şüphesiz içinde peygamberlik mumunun yandığı bir insanlık topluluğu idiler. Bu toplumun bütün insanları ne bu mumdan eşit ölçüde ışıık alabilmişlerdi, ne de hepsine bunun için eşit fırsat düşmüştü. Buna ek olarak bir de her birinin karakteri ayrıydı. Huyu ayrıydı. İyilikleri, zaafıları aynı şekilde değildi. Onların hepsi kendi yeteneklerine uygun olarak Rasûlullahın sohbetinden ve öğrettiklerinden az çok faydalanmışlardı. Buna rağmen onların içinde öyle kimseler de vardı ki nefis tezkiyesinin en iyi eğitimine rağmen onların içinde her hangi bir yönde bir zayıflık kalabiliyordu. Bu inkârı mümkün olmayan bir gerçektir ve onun inkâr edilmesi sahabe-i kirama saygının ve edebinin bir gereği de değildir.

Hz. Osman (r.a.) efendimizin kendi yakınları konusunda uyguladığı tutum ve hareket tarzı ile ilgili olarak O'nun kötü niyet taşımadığında en ufak bir şüphe ve tereddüdüm olmamıştır. Müslüman oluşundan şehid oluncaya kadar yaşadığı bütün hayatı; O'nun Hz. Peygamber'in en içten ve en sevgili sahabesinden olduğuna tanıklık eder. Hak din uğruna yaptığı fedakârlıklarını O'nun tertemiz ahlakını, takva ve iffetini görerek hangi akıl sahibi insan, bu yaşayış ve davranışın sahibi birinin kötü niyetle, bu günkü politikada bile olmaması gereken bir yakınlığı gösterebileceğini tahmin edebilir. Aslında o'nun böyle bir hareketi benimsemesinin temel sebebi, bizzat kendi açıklaması ile sıla-i rahim, başka ifadeyle yakınları ile ilgisini sürdürmeden başka bir şey değildir. O'nun anlayışına göre Kur'an-ı Kerim ve sünnette emredilen "sıla-i rahim" (akrabalarla ilgi ve ilişkiyi kesmeme)nin gereği; ancak kişinin yapabilme gücünde olduğu her çeşit iyilikleri, yardımları akrabalarına yapmaktan kaçınmamaktır.

Beni tenkid edenler, benim Hz. Ali (r.a.)'yi yersiz olarak aşırı derecede savunduğumu da ileri sürdüler. Ama ben Sahabe-i Kiram ve özellikle Hulefa-i Raşidin konusundaki kendime

özgü anlayış ve tutumumu daha önce belirtmiştim. Onların bir sözü ve hareketi zahiren insana yanlış ve hatalı gibi geliyor olabilir. O zaman onların bir başka uygun sözünün olup olmadığı araştırılmalı, o dönemin şartları dikkate alınarak onların hareket tarzları içinde daha uygun bir yönün bulunması için gayret gösterilmelidir. Neticede söz veya tavır hakkında delilsiz bir savunuculuk yapmaya ihtiyaç bırakmayan mantıklı bir açıklamanın yapılması gerekir. Bütün güvenilir kaynakları incelediğim zaman gördüm ki Hz. Ali (r.a.), kendinden önceki üç halifeye bütün samimi duyguları ile yardımcı olmuş ve aralarında sevgi ilişkileri sürüp gitmiştir. Hz. Ebu Bekir (r.a.) ve Hz. Ömer (r.a.)'in vefatlarından sonra bütün içini açarak onları övmüştür. Aynı şekilde Hz. Osman (r.a.)'ın şehid olmasından başlayarak bizzat Hz. Ali (r.a.)'nin kendisinin şehid olmasına kadar, ortaya çıkan her durumda onun tutumunu inceden inceye gözden geçirdiğimde, onun kendi sözlerini veya o dönemin olaylarını, durumlarını incelediğimde, onda gördüğüm şu olmuştur: O'nun bütün davranış ve hareket tarzının kesinlikle makul bir sebebi, sağlam bir dayanağı vardır."⁸

6- SÜNNET /HADİS MÜNKİRİ OLDUĞU İTHAMI:

Yine Necip Fazıl Kısakürek'ten yine bir itham: **"...Hadis'te zayıf" demesi de akılla aklı yenen büyük kahramanın iç kanal mevzuunda gösterdiği hadislerle muhalefetinden doğuyor."**⁹

Seyyid Mevdudi'nin "Sünneti kabul etmediği" ya da "hafıfsemediği" iddiaları ona yapılmış en büyük bühtan ve iftiralardandır. Hint alt kıtası başta olmak üzere İslam dünyasında sünneti en iyi şekilde müdafaa etmiş ve hadis inkârcıları kalemi ile mücadele edip onların tüm iddialarını yerle bir eden birine bu tür iftirallarda bulunanları yüce Allah'a havale etmek gerek. "Tercümanü'l Kur'an" adlı dergisinde hadis münkirlerine reddiye veren Mevdudi'nin makaleleri daha sonra "Sünnetin Anayasal Konumu"¹⁰ adıyla neşredilmiştir.

8 Mevdudi, Meseleler ve Çözümleri, Sh:205 ve devamı, (çev. Yusuf Karaca), İstanbul, 1990

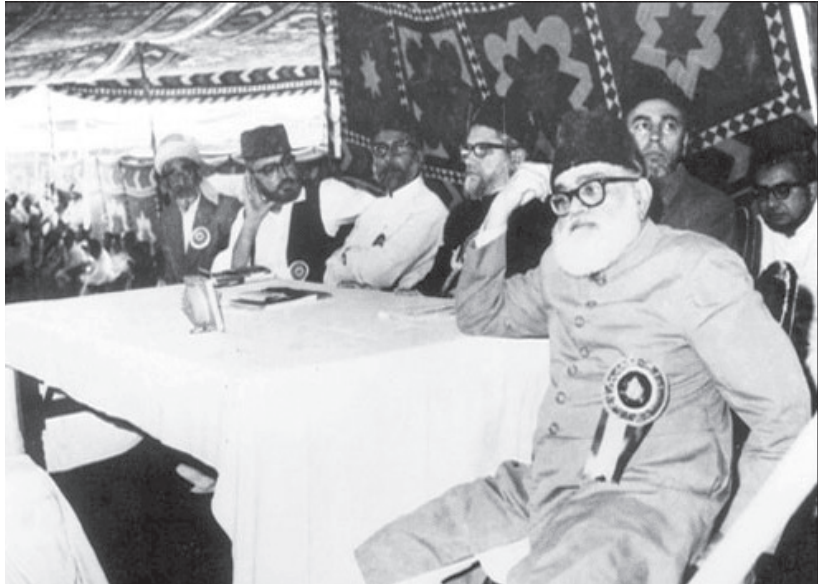
9Necip Fazıl Kısakürek, Doğru Yolun Sapık Kolları, Büyük Doğu Yayınları, 4. Basım, Mart 1990, s.124 ve devamı.

10 Sünnet ki Âinî Haysiyet (Lahor 1963). Mevdûdî'nin Tercümânü'l-Kur'ân'da Dr. Abdülvedûd adlı bir şahısla sünnet ve hadis inkârcılığı konusunda yaptığı tartışmaların kitap haline getirilmiş şeklidir. N. Ahmed Asrar tarafından Sünnetin Anayasal Niteliği (İstanbul 1997), Durmuş Bulgur ve Halid Zaferullah Daudi tarafından Sünnetin Anayasal Konumu (Konya 1997) başlılarıyla Türkçeye tercüme edilmiştir.

Mevdudî'nin yaşadığı dönem, hadîsle ilgili düşünce ve akımlar yönünden önemli hareketlilikler göstermektedir. Bu dönemde bir tarafta hadîsin dinî ve hukukî değerini reddeden Ehl-i Kur'an, diğer tarafta hadîsi olduğu gibi kabul eden, zahirle yetinen ve metin tenkidine hiç yanaşmayan Ehl-i Hadîs, öteki tarafta ise hadîsin tarihsel olduğunu söyleyen ve onu modern bir yoruma tabi tutan modernistler bulunmaktadır. Mevdudî, bütün bunlar arasında bir denge, bir orta yol sağlamayı düşünmüş ve öyle de yapmıştır. Hadîsin dinî ve hukukî değerini kabul edip ispatlayarak Ehl-i Kur'an'a, hadîsi olduğu gibi kabul etmeyip yeri geldiğinde senedi sahih de olsa metin tenkidi yaparak Ehl-i Hadîse, hadîsin bugün de uygulanması ve kanun yapmada dikkate alınmasını söyleyerek modernistlere karşı ilmî bir mücadele vermiştir.

Mevdudî hadîs tenkit metodunu kullanmakla birlikte tenkit edilen ve uydurma olduğu iddia edilen birçok hadîsin uygun bir şekilde anlaşılabilceğini de ortaya koymuş ve hadîslerin reddedilmesinde acele edilmemesi gerektiğini vurgulamıştır. Hadîsin uygun bir te'vili varsa mutlaka ilk önce ona müracaat edilmelidir. Buna uygun olarak; hilafetin Kureyşiliğine, güneşin arşın altına secde etmeye gitmesine, sıcaklığın şiddetinin cehennemin kaynamasından olmasına, ev, kadın ve atta uğursuzluğun olmasına, sahabenin irtitad etmesine, kadere, Hz. Peygamber'e sihir yapıldığına vb. dair hadîsleri te'vil etmiş ve uygun anlamlarını ortaya koymuştur.¹¹

Mevdudî, Ehl-i Hadîs âlimleri tarafından sahih hadisleri reddetmekle itham edilmiştir. Hâlbuki Mevdudî, Sahih-i Buhari'deki sahih bir hadîsin uydurma olduğunu iddia eden bir okuyucuya şöyle cevap verir: "Bir hadîsi reddetmek için kişinin o hadîsin konusuna şöyle bir bakmakla yetinerek karar vermesi sağlam bir metot değildir. Konu anlaşılamadığında veya kafada yanlış bir mana doğduğunda hemen hadîsin uydurma olduğuna karar vermek, şu şu sebeplerden dolayı mevzudur demek hiç de isabetli olan bir yol değildir. Aksi takdirde bu yolla bütün sahih hadîsleri reddetmek mümkün olur. Hadîsleri inceleyebilmek için hadîs ilmine vukufiyet gerekir. Diğer gerekli olan şey de kişinin sözü anlayıp, kafasına mesele iyi gire-

cek kabiliyette olmasıdır. Bu şekilde rivayet ve dirayette sağlam bir ölçü elde ettikten sonra hadîsleri inceleyip onların sağlam olmadığına karar vermeye yetkili olunabilir"¹²

Sonuç olarak, siyasi-ictimâî bir ihyâ hareketi önderi olan Mevdudî, hadisçiliği ile öne çıkmış bir âlim ve cemiyet önderi değildir. Bununla birlikte, sünnete dinamik bir anlam kazandırma ya yönelik gayretleri, hadis inkârcılarına karşı yaptığı sünnet vurgusu, 20. yüzyılda, sünnetin yeniden inkişâfı bağlamında önemli adımları sayılabilir.

7- MEHDÎ'NİN GELECEĞİNİ VE DECCÂL'IN ÇIKACAĞINI İNKÂR ETTİĞİ İTHAMI:

Dr. Ahmet Emin Seyhan, Kıyamet alametleriyle ilgili bir makalesinde: "Bazı İslâm âlimleri Mehdî, Deccâl ve Mesîh beklentilerinin hasta akılların ürünü olduğunu, yeryüzünde bu tür efsânelere yer olmadığını, mitolojik "deccâl" inancının Yahûdî ve Hristiyanlara ait olup bu kültürlerden İslâm'a intikal ettiğini ileri sürmektedirler" demekte ve Mevdudî'yi de bu âlimlerden saymaktadır.¹³

Yine internette dolaşan bir makalede Mevdudî'nin "Peygamber zamanından şimdiye kadar 1350 sene geçti. Halen deccal meccal diye birşey yoktur. Anlaşıyor ki, deccal hakkında Peygamber'den sadır olan tüm hadisler, Onun görüş ve kıyaslarına mebnidir. Hakika-

11 Yavuz Köktaş, Mevdudî'nin Hadisle İlgili Görüşleri ve Hadis Tahlilleri Üzerine-2" SAÜİFD 9, 145-169 (2004)

12 Mevdudî, Meseleler Ve Çözümleri-2, Sh: 153

13 <http://ahmeteminseyhan.blogcu.com/deccal-in-cikmasi-kuresel-kıyametin-bir-alameti-midir-1/2701154>

ten kendisi de deccal hakkında şüphede idi. Dolayısıyla bir sefer Horosan'dan; bir keresinde Esfehan'dan, başka bir keresinde de Şam ve Irak arasından çıkacağını söyledi. Hatta bir defa da İbnu Seyyad'ın deccal olacağını zannetti. Nihayet deccal hadisini nakleden, Hristiyan rahibi olan, Temimi Dari'dir."¹⁴ dediği ve böylece Mevdudî'nin deccal'in geleceğini inkar ettiği iddia olunmaktadır.

Önce Mehdi meselesini ele alalım. Mehdi, h-d-y kökünden türetilen ve hidayete erdirilmiş anlamında kullanılan bir isimdir. Dinî bir terim olarak, kıyamete yakın bir zamanda gelerek insanları imana ve kurtuluşa çağırarak olan kişi için kullanılır.¹⁵

Mevdudî, önce İslam'da İhya Hareketleri adlı eserinde mehdî ile ilgili görüşlerini ortaya koymuştur. Mevdudî, burada halkın mehdî anlayışı üzerinde durduktan sonra kendi mehdî anlayışını takdim eder. Ona göre halk mehdîyi, hafızalarında eski zaman kıyafetleri içinde ruhban görünüşlü, elinde tesbih, sırtında cübbe ve "ben mehdîyim, bana uyun" diye bağırarak birisi olarak canlandırmaktadır. Mehdi çıktığında, bu özelliklere sahipse ona biat edeceklerini söylemektedirler. Küfre karşı yapılacak cihada silahların bir sembol olarak taşınacağı kanaatinde idiler. Çünkü bu silahları kullanmalarına gerek kalmayacak. Kâfirleri zikirlerle, dualarla, marifet bilgisiyle yerle bir edeceklerine, bir bakışta toplarını tüfeklerini, uçaklarını darmadağın edeceklerine inanmaktadırlar.¹⁶

Mevdudî, bunun ardından kendi mehdî anlayışını ortaya koyar ve şöyle der: "Fakat şu bir gerçek ki, **Allah (cc)'ın hâkimiyetini bütün dünyada tesis eden bir müceddid gelecektir.** İster çok yakında isterse çok sonraları olsun, farketmez, **O, peygamberimizin hadislerinde açıkça tanımlanmış olan İmam Mehdi'dir.** O'nunla ilgili olarak bazı işaretler de yine bizzat peygamberimiz tarafından açıklanmıştır.

Bu işaretler, Müslim, Tirmizi, İbni Mace ve diğer bazı hadis kitaplarındaki hadislerde açıklanmıştır. Şuna inanıyoruz ki, **İmam Mehdi geldiği zamanın en ideal komutanı, lideri olacaktır.** Buradaki idealden maksadım şudur:

çağın bütün gerçeklerini bilecek, tam bir yönetici yeteneğine sahip bir insan olacaktır. Korkarım ki, onu ilk reddedecek olanlar gelenekçi ulema sınıfı ve sufi takımından başkası olmayacaktır. Çünkü onlar göreceklerdir ki, bu insanın, tasavvurlarındaki Mehdi ile hiçbir ilgisi yok.

Mehdi, geldiği zaman, Müslümanlar'ın düşünce ve inançlarında bulunan cahiliye pisliklerini temizlemeye çalışacak, en saf şekliyle İslam'ı ortaya koyacaktır. İslam'ı her alanda hâkim kılmak için çalışacaktır. Kendisine ait veya kendisinin oluşturduğu bir iddia veya davası yoktur. Bunun karşısında cahiliye de boş durmayacak, bütün gücüyle 'batılı' hâkim kılmak için çalışacaktır. Ama hak için yapılan bu büyük cihadda Allah(cc)'ın yardımıyla Müslümanlar galip çıkacak, cahiliye hezimete uğrayacaktır.

Mehdi'nin hak davası için olan bütün çalışmaları İslam'ın dünyaya hâkim olmasına vesile olacak, bütün dünyada bir İslam nizamı tesis edilecektir. İslam'ın bu hâkimiyetini, sadece yönetim biçimi içinde ele almak yanlıştır. Çünkü İslam'ın hâkimiyeti her alanda gerçekleşecektir. Bütün bunların sonunda hadiste de belirtildiği gibi "yerde ve gökte bulunan herkes mutlu olacaktır."

Bir Müslüman olarak, İslam'ın hâkimiyetini görmenin özlemi içindeyiz. Bunu görebiliriz veya göremeyiz, önemli olan bu değildir. Önemli olan bu gaye için gayret göstermek, çalışmaktır. Nihai fethin komutanını zihnimizde tasavvur edersek göreceğiz ki, böyle bir zaferin imamı ile halkın tasarladığı imam arasında hiçbir benzerlik yoktur. Böyle bir liderin geleceğine olan inancı, hayretle karşılayanlara şaşmamak, doğrusu elden gelmiyor..¹⁷

Mevdudî'nin deccal'i inkâr ettiği ithamına gelince, önce deccal hakkında bilgi verelim: Deccâl, 'decl'in mübâlağa sıgası olup "çok yalancı, aldatıcı, hilekâr" manasına gelmektedir. Kavram olarak 'deccâl', ahir zamanda ortaya çıkıp, göstereceği olağanüstü yeteneklerle insanları dalâlete sürükleyeceği kabul edilen kişidir.¹⁸ Deccâl ve onun faaliyetleriyle ilgili bilgiler

14 İsmail Çetin'in bir arkadaşına yazdığı mektuptan, <http://www.delikanforum.net/konu/108695-mevdudî.html>

15 Cemil Hakyemez, 'Mehdi Düşüncesinin İtikadileşmesi Üzerine', Gazi Üniversitesi Çorum İlahiyat Fakültesi Dergisi, Çorum 2004, c. 3, sayı: 5, s. 2.

16 Mevdudî, İslam'da İhya Hareketleri, (çev. Ali Genç), İstanbul, 1986, s. 58'den nakleden Yavuz Köktaş, A.g.m., Sh:148

17 Mevdudî, İslam'da İhya Hareketleri, Sh 58 ve devamı

18 Deccâl, yeryüzünde inkârcılığı yaymaya çalışan, kutsal değerlerle savaşıyor, şer işleri yürüten kişi ve onların yürüttükleri çalışmalardır. Bu çalışmaların her devirde değişik temsilcileri olmuştur. Deccal, olağanüstü bir kişilik olmaktan çok, her devirde şer olan şeyleri temsil eden bir tiptir. Böyle bir tipin olması hem akıl yönünden mümkündür, hem de müslümanlar için bir imtihan sebebidir. Mü'minler, kendilerini şerre

hadislerde bulunmaktadır. Daha çok ta 'mesih deccâl- yalancı mesih' olarak geçmektedir.¹⁹

Mevdudî'ye göre deccalle ilgili bütün hadîsler incelendiğinde görülecektir ki, Hz. Peygamber'e bu konuda ancak büyük bir fitneci deccal çıkacağı ve alametlerinin şöyle olacağı bildirilmiştir. Fakat kendisine ne zaman ve nerede ortaya çıkacağı bildirilmemiştir. Bu son durum, nakledilen hadîslerdeki farklı anlatımlardan ve Hz. Peygamber'in üslubundan anlaşılmaktadır. Bu üslup, ilgili sözlerin vahiyle değil, tahmin ve kıyasla söylendiğini göstermektedir.

Hz. Peygamber, bir yerde deccalin Horasan'dan çıkacağını buyurmuş, bir yerde İsfahan'dan, başka bir yerde Suriye ve Irak arasındaki bir yerden çıkacağını belirtmiştir. Daha başka bir hadîsinde de Medine'de doğan İbn Sayyad adında bir yahudi çocuğunun deccal olabileceğini söylemiştir. Son olarak diğer bir rivayette de, hicretin 9. yılında Filistin'den Temim ed-Darî adında bir Hristiyan bir rahip gelerek Müslüman olmuş ve Hz. Peygamber'e "bir gün denizde (muhteme-

Allah (cc)'ın hâkimiyetini bütün dünyada tesis eden bir müceddid gelecektir. İster çok yakında isterse çok sonraları olsun, farketmez, O, peygamberimizin hadislerinde açıkça tanımlanmış olan İmam Mehdi'dir. O'nunla ilgili olarak bazı işaretler de yine bizzat peygamberimiz tarafından açıklanmıştır. Bu işaretler, Müslim, Tirmizi, İbni Mace ve diğer bazı hadis kitaplarındaki hadislerde açıklanmıştır. Şuna inanıyoruz ki, İmam Mehdi geldiği zamanın en ideal komutanı, lideri olacaktır. Buradaki idealden maksadım şudur: çağın bütün gerçeklerini bilecek, tam bir yönetici yeteneğine sahip bir insan olacaktır. Korkarım ki, onu ilk reddedecek olanlar gelenekçi ulema sınıfı ve sufi takımından başkası olmayacaktır.

len Akdeniz veya Kızıldeniz) seyahat ederken ıssız bir adaya uğradığını, orada adının Cessase olduğunu söyleyen çok kılıklı bir hayvan gördüğünü, bu hayvanın kendisini manastırdaki bir adama götürdüğünü, elleri ve ayakları zincirlerle bağlı enteresan bir insan gördüğünü ve onun kendisine deccal olduğunu söylediğini" anlatmıştır. Hz. Peygamber bu şahsı yalanlamamış, deccalin Akdeniz'de mi, Kızıldeniz'de mi çıkacağını şüpheyle karşılayarak "zannediyorum ki o Doğudan çıkacaktır" demiştir.

Mevdudî, rivayetler birlikte mütalaa edildiğinde, bu rivayetlerin iki gruba ayrılabilceğini belirtir. Ona göre birinci gruptakiler, deccalin geleceğini, şöyle şöyle fitne çıkaracağını belirten

hadîslerdir ki, bunların verdiği bilgiler tereddütsüz gerçektir. İkinci gruptaki hadîsler deccalin ne zaman ve nereden çıkacağını, o şahsın kim olduğunu ifade eden hadîslerdir. Bunlarda sadece rivayetler farklı olmakla kalmıyor, ayrıca rivayetlerde şüphe, tereddüt ve tahmin belirten ifadeler kullanılıyor. Mesela İbn Sayyad hakkında Hz. Peygamber, Hz. Ömer'e şöyle buyurur: "Deccal bu ise onu öldürecek olan sen değilsin, eğer bu değilse, o takdirde bunu öldürmeye hakkın yoktur". Diğer bir hadîste "Eğer o deccal benim zamanımda ortaya çıkarsa, ben ona delillerimle karşı koyarım; yok benden sonra çıkarsa Rabbim her mü'minin koruyucusudur" buyurmuştur. Bu ikinci gruptaki hadîsler dinî açıdan birinci gruptaki hadîsler gibi değildir. Bu rivayetleri tamamen İslam itikadı içinde değerlendiren kimse hata işlemiş olur."²⁰

Sonuçta Mevdudî; Mehdi aleyhisselam'ın geleceğine ve deccal'in çıkacağına inanmaktadır. Onun bu konularda uydurulmuş hadislerle karşı olan tavrı yanlış anlaşılmıştır. (Devam Edecek)

çağıran, İslâm dışı şeyleri İslâmî kılıfla sunmaya çalışan bozguncu kimseleri tanımak ve onların kurduğu düzenlere karşı uyanık olmak zorundadırlar. Deccâl tipli kişi ve kuruluşların sunacağı su ve ateşe dikkat etmek gerekir. Zaten mü'minler Deccâlî ve onun zararlı faaliyetlerini iman ferâsetiyle bilirler, Deccâl tiplileri iyi tanırırlar ve onlarla mücadele ederler.

Türkiye'de yakın tarihte ve günümüzde İslâmî değerlere karşı mücadele veren, İslâmî hükümleri yürürlükten kaldırmış güç ve iktidar sahiplerine halkın 'Deccâl' demesi oldukça anlamlıdır. Şurası bir gerçektir ki, tarih boyunca ve günümüzde Hakka karşı çıkanlar olmuştur ve olacaktır. Hakka karşı çıkanlar da her zaman fesadı yayan, şer işleri artıran, zulme sebep olan tiplerdir.

19 Bütün akaid kitaplarında 'deccâl'in çıkmasının hak olduğu yer almakta, bu konudaki rivâyetler bir yekûn tutmaktadır. Hafız İbni Kesir, Deccâl'le ilgili olan 185 rivâyeti el-Bidaye ve'n Nihaye isimli eserinde bir araya toplamıştır. Eşref b. Abdulmaksûd da bu rivâyetleri el-Mesihu'd Deccâl adıyla Mısır'da ayrı bir kitap olarak yayınlamıştır. Geniş bilgi için bak: Said Havva, Hadislerle İslâm Akaidi, 9/345-415, Aksa Yayıncılık, İstanbul.

20 Mevdudî, Meseleler, I, 37-39'den naklen Yavuz Köktaş, A.g.m., Sh:145-146.

Fıtrat Çiçeğini Korumak

Hayriye BİCAN

Yeryüzünün en şerefli varlığı olan insanoğlu selim fıtrat üzere yaratılmıştır. Allah, insanın bünyesine fıtratı naksetmiştir. İnsanın mayasında, genlerinde hakka eğilim vardır. Çünkü Rabbimiz, insanoğluna ruhundan üfleyerek onu şekillendirmiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.v): "Her çocuk fıtrat üzere doğar. Sonra ana-babası onu Yahudi, Hristiyan veya Mecusi yapar"(Buhari) buyurarak bu konuyu apaçık ortaya koymuştur. Bozulmamış, kirletilmemiş, ifsat edilmemiş normal şartlar altında bulunan her insan, Rabbin tanıyıp sadece O'na iman etme kapasitesine sahiptir. İnsanın çevresinde tevhid sözü yazılıdır. Fıtrat üzere yaratılan gönüllere, Allah'ı birleyerek O'na yönelme isteği potansiyel olarak koyulmuştur. Olumsuz etkenlere maruz kalmamış her şahıs iman lezzetini tadar. "(Resulüm) Sen yüzünü hanif olarak dine, Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmışsa ona çevir. Allah'ın yaratışında değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur, fakat insanların çoğu bilmezler."(Rum-30)

İslam'ın eğitime bakışı Kur'an ve sünnette açık ve net olarak belirtilmiştir. Eğitimin temeli tevhid üzerine kurulmuştur. İslam, eğitimi; Allah tarafından insan fıtratına potansiyel olarak konulan yetenekleri muhafaza ederek, hayat boyu geliştirerek kâmil insan inşa etme süreci olarak kabul eder. İslami eğitimindeki temel hedef insanı ifsat rüzgârlarına karşı koruyarak, fıtrat üzere gelişimi sağlayarak, sırat-ı müstakimde kararlı adımlarla yürüyen Müslüman bir şahıs inşa ederek, insanı bozmadan, kirletmeden, çürütmeden tertemiz olarak Rabbinin huzuruna çıkarmaktır.

Eğitimciler, ebeveynler Allah'ın insan fıtratına koyduğu potansiyel iyilik ve doğruluk to-

humlarını sabırla sulayarak, sabrın meyvelerini sebatla geliştirerek, fıtratı dejenere etmeden, hırpalamadan geçici olan dünya hayatını Allah'ın istediği gibi geçirmek noktasında yol gösterici olmalıdır. Dünyada yapılanlar insanın cennetini ya da cehennemini inşasıdır hiç şüphesiz. Tevhid çizgisi üzere, ibadet ve itaat şuuruyla yalvararak yardım dilemek izzetli eğitimin en önemli unsurudur. Bilmek Rabbi tanımakla başlar. Rabbin adıyla başlamayan bilmek isteği, daha başta hedefi şaşırmaktan başka bir şey değildir.

Ailenin eğitimcisi annedir. Hayat annenin elinde şekillenir. Anne kucağında başlayan yaşam annenin duygu, düşünce ve yönlendirmesiyle devam eder. Hayat serüveninin her aşamasında anne kelimesi çok önemli ve çok değerlidir. Anne sözcüğündeki tılsım azalmaz hep artar. Eğitim ocağı olan ailenin pırıltılı öğretmenidir anne. Evlin içine ışığı ve enerjiyi taşıyan da annedir. Anne, insan fıtratına doğuştan nakşedilen Allah'a kul olma şuurunu baz alarak bir program sürdürdüğünde cennet adayı insanlar dolaşır yeryüzünde.

Müslüman annenin temel hedefi, dünyaya gelen yavrusunu, kendisine emanet edilen çocuğu fıtratındaki değerleri örselemeden eğitimini en uygun şekilde sürdürerek, onu hayata hazırlamak olmalıdır. Tevhid dayalı, ahlaki ilkelere uygun yaşam tarzını çocuk öncelikle aile içinde görerek, yaşayarak öğrenir ve içselleştirir. Güzel örnekler çocuklarımızı hayra teşvik eder. Sözen çok doğru davranışlar çocuğun dünyasına etki eder. Anneler sözlerine, bakışlarına yüreklerini katmalılar. Yüreğin terennümlerini keşfetmeden, olayları yürek gözüyle değerlendirmeden, bakışlara yürek katmadan sağlıklı bir yönetime ulaşamaz. Çocuğu yüreğinden tutmak annenin

işidir. Anneler çocuklarının ellerinden sıkıca tutarlar, ama asıl önemli olan çocuğun yüreğinden tutmaktır asıl önemli olan. Çocuklarımızı gönüllerinden yakalamak için sabra ve donanıma ihtiyacımız var.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v): "Cennet annelerin ayağı altındadır." Müjdesi mümin annelerin evlerinde cennet meltemleri eseceğine işaret eder. Annelerin, Kur'an ve Sünnet gölgesinde evlerini Cennet bahçesinden bir köşeye çevirme imkân ve istidadı vardır. Böyle şerefli bir kabiliyete sahip olan annelerin güzellik damgasını evlerinden başlayarak yaşamın her alanına vurmak görevleri vardır. Anne, insanın ilk ve en önemli eğiticisidir. Eğitim ve öğretim için en uygun alt yapıyı hazırlayan da annedir. Umutlu çabalarıyla evini cennet rengiyle boyayan anne, cennet adayı çocuklarla Allah rızasına uygun bir ömür geçirir. Fitratı bozulmamış, imanlı, sevgi ve şefkat yüklü, azimli, kararlı, iradeli davranışlarda bulunan, dolayısıyla eğitcilik şartları bozulmamış anneler, insana cennet yolunu kolaylaştırır.

Yozlaşan bir dünya algısının yaygınlaştığı zamanda, ailenin yüz yüze kaldığı tehlikeler gittikçe çoğalıyor. Toplumdaki sorunlu alanlar her geçen gün daha da belirginleşiyor. Yetişkinler bu yapı bozukluğunu görerek tehlikeyi fark ediyor, ama çocuklar o ortamın içine doğduklarından zararı fark edemiyor. Çünkü yozlaşma pırıltılı yüzüyle göz kırıyor gençlere. Ekran krallığının hâkim olduğu bir dönemde, üçlü ekran hortumuna tutulmuş Modern dünyada var olma biçimi "görünür" olmaktır. Bu müzmin marazın sonucu olarak da bir imaj ve estetik krallığı kurulur. Bir şekilde var olmanın peşinde olanlara sanal var olma biçimleri armağan eder modern dünya. Bu durumda annelerin yükü katlanarak artıyor, tabi ki. Sorumluluklarının şuurunda olan anne engeller karşısında pes etmeden, vahyin nurunu çocukların gözlerine ve gönüllerine tutarak onlara cennetin yollarını işaret eder.

Tüketim çılgınlığının had safhaya çıktığı bu dönemde, genetiğiyle oynanarak fitratı değiştirilmiş gıda tüketiminin olumsuz etkisini de göz

Ailenin eğitimcisi annedir. Hayat annenin elinde şekillenir. Anne kucağında başlayan yaşam annenin duygu, düşünce ve yönlendirmesiyle devam eder. Hayat serüveninin her aşamasında anne kelimesi çok önemli ve çok değerlidir. Anne sözcüğündeki tılsım azalmaz hep artar. Eğitim ocağı olan ailenin pırıltılı öğretmenidir anne. Evin içine ışığı ve enerjiyi taşıyan da annedir. Anne, insan fitratına doğuştan nakşedilen Allah'a kul olma şuurunu baz alarak bir program sürdürdüğünde cennet adayı insanlar dolaşır yeryüzünde.

önünde tuttuğumuzda, hayatın her alanında fitrata savaş açılmış olduğunu görüyoruz. Fitratın bu kadar dış etkiye maruz kaldığı, yaralandığı bir dönemde çocukların zevkleri ve tarzları, hayata bakış açıları, eşyayı ve evreni algılama biçimleri değişiyor. Dolayısıyla ebeveynlerinden farklı bir nesil çıkıyor ortaya. Her şey hızla değişiyor. Kuşak farkı o kadar çetrefilleşiyor ki, önceleri yüz yıllar alan kuşak farklılıkları, günümüzde sadece birkaç on sene alıyor. Doğallıktan uzaklaşarak, yapay ve sanal olanın yaygınlaştığı, fitrat kodlarının bu kadar yozlaştığı bir dünyada çocuklarını İslam ahlakına göre yetiştirmek isteyen ailelerin işleri de zorlaşıyor, ne yazık ki.

Kuşaklar arasındaki değişimin çok hızlı yaşandığı, çok kanallı televizyon döneminin hüküm sürdüğü, internet, sinema ve müziğin tavan yaptığı, beyinleri uyuşturan ve zihinleri esir alan bilgisayar oyunlarının, cep telefonlarının ve bilumum tekno hayat tarzlarının çocuklara sunduğu ve çocukların asla reddedemeyeceği alternatif dünyanın aile içi alâkayı tehdit ettiği bir dönemde eğitim görevi daha da önem kazanıyor. Zorluklara rağmen mücadeleden vazgeçmek yok. Anneler, emanet bilinciyle değerli varlıklarını zamanın yırtıcılığına karşı korumak için sabırla sebatla çalışırlar. Yürelerinde cenneti taşıyan anneler, can parçası çocuklarının cehenneme sürüklenmesine seyirci kalamazlar.

Fitrat çiçeklerini soldurmadan, fitrat çıkışı bir insanlık projesinin ortaya koymak için çalışan, gönülleri cennet coşan, elleri cennet kokan, kucaklarında cennet taşıyan ve yüzlerini fitrata yönelttikleri için, ayaklarının altına cennetler serilen annelerimiz, iş ne kadar çetin, yol ne kadar uzun olsa da asla vazgeçmeyecekler. Gönülden dualarla, fitrat düşmanlarına karşı hep ayakta kalacaklar. Çünkü kurtuluş cennet bakışlı annelerin elleriyle gelecektir, Rabbimizin izniyle.

"Rabbimiz! Bize tarafından rahmet ver ve bize (şu) içinde bulunduğumuz durumumuzdan bir kurtuluş yolu hazırla." (Kehf-10)

Yürek/Akıl Tutulmasının Neticesi Zillettir/Hiçleştirilmektir

Necdet YÜKSEL

Yerküre alev alev yanıyor/yakılıyor denilse yeridir. Kendilerine benzemek istemeyenleri acımasız eylemlerle kavuran batılı zihniyet geçmişinde kayıtlı bozgunculuğunu her yana yaymakta. Halkların rahatsızlığından/korkutulmalarından akıl karışıklıklarından yararlanarak var oluşu seçmeleri emperyalistlerin insanlık dışı davranışlarını iyice artırmaktadır, kanla/zulümle beslenen zorba güçler insanlık âleminin baş belasıdır/başat ortak derdidir. Öz vatanlarında, paryalığa mahkûm edilen topluluklar, ortak direniş zeminlerinde/zamanlarında/ahlakında ittifak sağlamadıkça da belalarından kurtulabilmeleri hayaldir.

Hayaller akıllardan hayat bulabilecekleri özel ortamlarına taşınmalıdır. Akıllar bedenlerdeki yerlerinde yatırmayıp yaratılışa anlam katan fitrat değerlerine ayarlı çalıştırılmalıdır. Ne yapacağı bildirilmeyen akıllar, hayalleri/hedefleri derinliklerinde barındıramazlar. Akılla-

rı tutulmuş kitlelerin aynı zamanda iradelerine de kelepçeler vurulacaktır. Emperyalist düzenlerin son iki yüz yıldır evrende terör estirebilmelerinin gerisindeki önemli dayanakları ise kuşatılmışlığa baş kaldırma ruhunu kaybetmiş bireylerden kurulu milletlerdir. Tam tersi bir süreç oluşturulamaz mı? Bu sorunun cevabı son aylarda işte o alev alev yanan coğrafyalarda tezahür ettirilmektedir. Esaret de/özgürlük de yürekte başlar ve yürekte biter.

İnsanlar kendi özle-rindeki değişirmeye karar verdiklerinde harekete geçerler. Şayet öncesinde bir harekete ad/adres/konu olmamışlarsa o lahza, akla ilk değişim düşüncesinin olgunlaşmaması gelmelidir. Zira eylemler sonuçtur ve her sonuç/eylem varlığını itici duygulara/değerlere/köklü yenilenme ihtiyacına borçludur. Kendi iç dünyalarından dışarıya çıkmaktan çekinen/sindirilmişliğin en bariz karinelerini içeren fertlerin/toplumların

Eli silahlı askerlerin lafından ürken insanlar aylardır, aynı askerlerin silahlarından çıkan mermilerle öldürülme pahasına, kaçmadan gasbedilen haklarını istiyorlar. Bu uğurda dillere destan duruşlara imzalar atarken, ilahi ayetler üzerine kurulu insan psikolojisini de ödedikleri canlı bedellerle tefsir etmekte. İğrenç sistemlerini dalavere/böl parçala yönet tekniğiyle işleten emperyalistlerle piyonları gelişmeler/ayaklandırıcı değişim ikliminin genişlemesi karşısında şoktalar. Onlar pek yakında nasıl bir inkılâpla yerle bir olduklarını da görecekler.

despotik rejimlerle hesaplaşma cesaretini kazanmaları işte bu değişim, sayesinde vücuda gelebilmiştir. Zalimlerce dayatılan şartlar, yeniden insanlık şerefini kuşanarak/tarihin özneliğinin üstlenerek/hakikatin mutlaklığını özümseyip ilahi eksene yerleşerek verilecek tavizsiz bir mücadeleyle yıkılabilir/kırılabilir. İnsanlık sadece Rabbani çağrıya sarılarak huzura erebilir.

İnsanlık tarihi an be an yazılmaktadır. Bu yazılıştaki kesinti yok, tıkanmalara rastlanılmakta ve aktörler değişse de mantaliteler aynı kalmaktadır. Hükmetme yetkisini rakiplerinden koparıp bir daha da kaptırmamaya dönük amansız bir savaş sürmekte ve kutuplar yandaşlarını evrenin her neresinde olurlarsa olsunlar desteklemekteler de. Birbirlerine yakın/candan/inanarak yaklaşıp sarılanlar karşıtlarını geriletirken, her bir sahne gözler önüne, hayatın nüvesi/ölümsüz nizamı olan ilahi yasaları da sermektedir. Hak ile batıl, özgün mecralarından akararak, bu çağa ulaşılar. Onlar müntesiplerinin çabalarıyla alanlara inmektedir/yarınları aktarılmaktalar... Cephe insansız insanda cephesiz yaşayamaz.

Direnç yitimlerinin önüne geçilmeksizin sosyal/psikolojik/akidevi işgaller bloke edilemezler. İnşa içten dışı doğru ilerlerse şahsiyetlenme krizlerden daha az etkilenebilir. Modernite denilen yaşam tarzını üreten çağdaş/küresel yamyamlar öncelikle yüreklerle/akıllara suikastlar düzenlediler. Zira onlar sömürecekleri

toplumların öz inançlarını/dayanışma fikirlerini/müşterek çıkarları etrafında örgütlenebilme eğilimlerini dumura uğratmadan başarıya nail olamayacaklarını bilmekteydiler. Bu meşum emellerini ise şahsiyet oluşumunun iki temel üssü olan yürek ve akıl üzerinden pratizeye koydular. Nitekim bu yöntem asırlardır geliştirilerek yürürlükte tutulmaktadır. Yürek/akıl tutulmasının neticesi zillettir/bitmeyen aşağılanmalardır/eşyalaştırılmaktır/hıçleştirilmektir.

Afrika/Asya/Ortadoğu halklarının ceberut rejimleri alaşağı edebilmek adına sürdürdükleri ayaklanmalarına/bu halkların etkenliğin gereklerini yapmalarına/aynı doğrultuda direniş bilinçlenmesine/yaşadıkları ağır koşullara hayır demelerine de kesinlikle batınlarında meydana gelen zihniyet değişimim zaviyesinden bakılmalıdır. Eli silahlı askerlerin lafından ürken insanlar aylardır, aynı askerlerin silahlarından çıkan mermilerle öldürülme pahasına, kaçmadan gasbedilen haklarını istiyorlar. Bu uğurda dillere destan duruşlara imzalar atarken, ilahi ayetler üzerine kurulu insan psikolojisini de ödedikleri canlı bedellerle tefsir etmekte. İğrenç sistemlerini dalavere/böl parçala yönet tekniğiyle işleten emperyalistlerle piyonları gelişmeler/ayaklandırıcı değişim ikliminin genişlemesi karşısında şoktalar. Onlar pek yakında nasıl bir inkılâpla yerle bir olduklarını da görecekler.

Selamun aleykum

Ahlâk Savaşı

Fatih PALA

Zaman ilerliyor. Günler günleri geride bırakıyor. İnsan değişiyor, değiştiriyor; dönüşüyor, dönüştürüyor; başkalaşılıyor, başkalaştırıyor; kayıyor, kaydırıyor... Her geçen vakit aleyhimize işler hale geliyor. Rengimiz değişiyor, dengimiz değişiyor. Değişecek miyiz, yoksa değiştirecek miyiz? Biz neyiz ve neyin temsilindeyiz? Uçuruma yuvarlanan bir toplum karşısında, yuvarlananların öncüsü mü olacağız; yoksa o uçurumun önüne devasa bir set kurup alçalmanın zıddına ve karşısına yükselmenin yuvasını mı kuracağız? Rüzgârların önünde serpilip mi; yoksa o amansız esen asilere yön veren mi olacağız?

Sevda talibi olmak zor, çetin ve meşakkatli... Mü'min yürek, hep cenneti ister, hep cenneti özler ve hep cennetli müjdelere bekler. Böylece heybesine en yüce arzu olan şehadeti ekler. Kimse uzak durmasın ondan, herkes yaklaşınsın ona, bîcan kesilmişler onunla canlansın derdiyle, ümit

"En güzel ahlâk'ı yakalama ve yaşama projesi"ni, evvela kendi ellerimizle, kendi evlerimizden başlayarak sokak sokak, cadde cadde tüm toplumun hayat süren dirilerine sunmakla ödevliyiz hepimiz. Tek başucu, el nuru ve hayat buldurucu rehberimiz olan Kur'an-ı Kerim'i ve ahlâkın usta öğreticisi Muhammed Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sîretini kal-kış noktası belirleyip sonucu yalnızca Rabbul âlemlerden bekleme yoluna koyulmanın zamanıdır şimdi. Ve zamanıdır sadece Hakk Teâlâ'yı razı kılmanın...

biriktirir mahşere, o yevmu'l kıyamete...

Oyürekki; ahlâksızlığa, ahkâmsızlığa, çirkinliğe, çirkefliğe, zulme, zulmete, isyana ve nisyana karşı durur. Ve yılmaksızın anlamsızlığı tâ alnının çatından vurur. Hep kardeş olmak ister, hep kardeş kalmak... Yanlışlıklar deryasında yüzen nasipsizlere, dosdoğru kurtarıcı bir el olur, elbaş olur. Suskunluklara yelken açmış biçarelere sır olur, sırdaş olur. Çıkmazlar içinde ömür tüketenlere hal olur, haldaş olur. Yalnızlıkları kader bilip solgunlaşanlara yar/yan olur, yandaş olur. Membaini şaşırmış/ kaybetmiş sular gibi, garip kalmış bitimsiz arayışçılara yol olur, yoldaş olur. Takati kalmamış, gözle-

rinden derman düşmüşlere kan olur, kandaş olur. Lezzet yoksunu sevdasız canlara, afacanlara, ümitsiz kalmış ve gün yüzü görmemişlere can olur, candaş olur...

Bütün güzellikleri ve dahi ahlâkın en güzelini (ahlâk-ı hasene) yeryüzüne nokta nokta

işlemek için, işletmek için toprağımızın ve suyumuzun bereketi; bize can, bize canan olan ve tüm asırların izini sürdüğü müddetçe hayat bulacağı yegâne önder, yegâne örnek ve yegâne muallim Muhammed Rasulullah (salallahu aleyhi ve sellem), vahyin ilkeleriyle, tüm iliklere işleyen emsalsiz bir **"ahlâk donanması"** kurmuştur saadet asrında. Ve dünya durduğunca, döndüğünce çağlara numune-i imtisal olmuştur bu başlangıç kervanı.

Gelelim rezalet asrına/ asrımıza!..

Yüzyıllar öncesinden yola çıkan bu mezkûr donanma, bugün kendini nerede ve nasıl bulurdu acaba? Ahlâksızlık furçasına karşı, nasıl bir mukavemet geliştirdi? Kur'an-ı Azimüşşan'dan fersah fersah uzak kalmamanın uyarısını yapardı Allahu âlem. Hayatlarımızı neye ve hangi ölçülere göre düzenlediğimizi; hanelerimizde nelerin hüküm ferma olduğunu; pratiğimizde ne tür bir yol çizelgesi belirlediğimizi bize sormaz mıydı?

Ahlâkın, Ahkâm-ı Kur'aniyye ile bir türlü buluşamayışının/ buluşturulamayıpışının en belirgin ve en tetikleyici sebep olduğu aşikârdır bugün. Bizlerin, evlerimizin, ehlimizin, işimizin, sokağımızın, beldemizin ne ile/neler ile ve kim/kimler tarafından kuşatıldığı sorusuna kesin, net ve doğru cevaplar vermeksizin/bulmaksızın bu "hayâsız akın"a dur diyebilmek neredeyse imkânsız. İmkânsız başarabilmek ise, yalnızca şanı pek yüce olan Allah Teâlâ'ya güvenip dayanma dirayetini gösterebilen bah-tiyar mü'minlere nasip olur.

Toprağa, bin bir ümit ve aşkla karış karış serpilen tohumlar misali, her bir insana ahlâk'ı ulaştırmanın yolları, metodları ve çareleri bulunmalıdır ve elbette bulunmak zorundadır. Toplamların ekonomik düzeylerindeki düzel-meler ve yükselmeler, onlar için ebedî yurda dair kurtarıcı vasıf taşımamaktadır, taşımaya-caktır da. Devlet erkânının ekonomiyi düşündükleri kadar ve ekonomik refah için verdikleri amansız mücadele kadar, milletin ahlâkî zaaflardan kurtulup birer **"ahlâk abidesi"** haline gelmeleri için de gayretkeş olabilselerdi -ki olmaları gerekirdi-; işte o vakit, önümü-ze nasıl bir dünyanın kapılarının açılacağı ber-rakça görülecekti. Tabi ki, böylesi bir vak'ay-ı hayriyye'yi ancak ve ancak rüyalarımızda görebileceğimizin şuuruyla; fazlaca uyumanın akla, asra ve aşka zarar olması hasebiyle el-ân uyanmayı tercih ederiz Rabbimizden, biri-cik Uyandırıcımızdan...

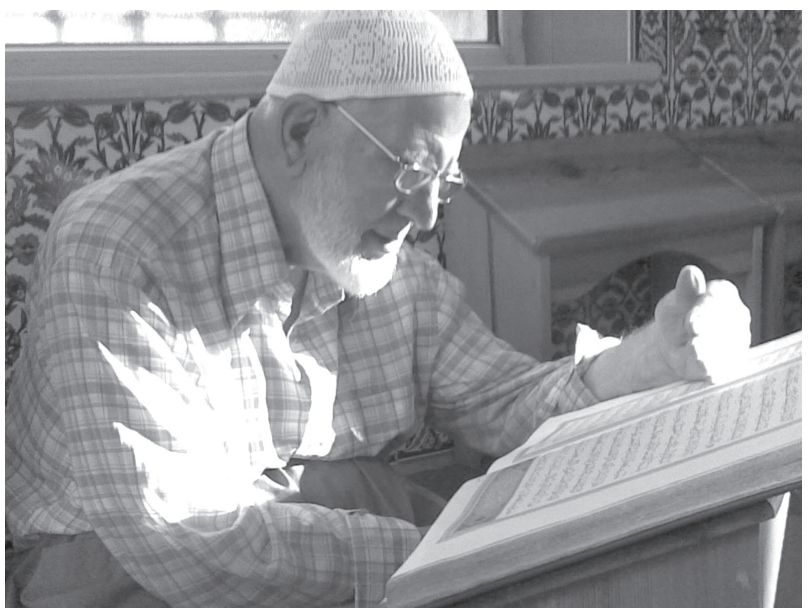

"En güzel ahlâk'ı yakalama ve ya-sama projesi"ni, evvela kendi ellerimizle, kendi evlerimizden başlayarak sokak sokak, cadde cadde tüm toplumun hayat süren dirilerine¹ sunmakla ödevliyiz hepimiz. Tek ba-şucu, el nuru ve hayat buldurucu rehberimiz olan Kur'an-ı Kerim'i ve ahlâkın usta öğretici Muhammed Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in sîretini kalkış noktası belirleyip sonucu yalnızca Rabbul âleminden bekleme yoluna koyulmanın zamanıdır şimdi. Ve zama-nıdır sadece Hakk Teâlâ'ya razı kılmanın...

Güzel ahlâk, güzel insanla gelir ve güzel ihsanla belirir. Güzel insan, en güzel izan sa-hibidir. İzanımızla ve samimi bir ihsanla yo-ğurduğumuz tertemiz insanlığımızla, hep en güzel ahlâk'ı konuşan, hep en güzel ahlâk'ı konuşturan ve hep en güzel ahlâkla koşturan aktif mü'minler olabilmek temennisi, kaygısı ve duasıyla...

1 Necip Fazıl rahmetlinin: "Siz, hayat süren leşler! Sizi kim diriltecek" mısrasındaki 'hayat süren leşler'le, buradaki 'ha-yat süren diriler'in karıştırılmaması ve iki söz arasında bağ kurulmaması ricasıyla.

Nasihat

Abdulkadir TOZCUER

Nasihat, Arap dilinin en kapsamlı kelimelerinden biridir. Bazı dil bilimciler, Arapçada nasihat ile felah kelimeleri kadar dünya ve ahiret hayırlarını bünyesinde toplayan kelime olmadığını söylerler.

Kelime anlamı olarak nasihat: Öğüt verme, akıl ve yol gösterme, iyi ve hayırlı işlere davet, kötü ve şer olan şeylerden nehyetmek, Bir şeyi yabancı maddelerden ayırma, dikiş dikme, samimi olma, samimi olan ve içinde kötülük bulunmayan bütün iyi söz ve işlerdir.

Terim olarak ise: Nasihat, İslâm'ın pratik hayata aktarılması, ahlâkî prensiplerin yaşanması, insanî erdemliliklerin, görgü kurallarının öğretilmesi amacıyla bilenlerin bilmeyenlere öğretmesi ve hatırlatmada bulunması amacıyla yapılan öğüt ve hatırlatmalardır. Bu öğütler yapılırken asla bir ard niyet güdülmez, dünyevî çıkarlar düşünülmez. Emin bir kişinin yaptığı nasihat samimiyetle yapıldığı takdirde etkisini gösterir. Mü'minler sürekli olarak birbirine öğüt vermek suretiyle yardımcı olurlar.

Bu kısa açıklamalardan da anlaşılıyor ki nasihat; halk arasında bilindiği üzere büyüğün küçüğe verdiği sözlü öğütlerden ibaret değildir.

Türkçede nasihat, yeterli derecede karşılayamamakla birlikte öğüt ve irşad anlamında kullanılmaktadır. Bu daha ziyade samimi olarak görüşlerini söylemek demek olduğu için nasihatın sözlü kısım ile ilgilidir.

İRŞÂD (Tebliğ): Doğru yoldan gitmek, doğru yolu bulmak, doğru düşünmek, akıl ve temyiz gücüne sahip olmak, irfan sahibi biri-

nin bir kimseye Allah yolunu göstermesi gibi anlamlara gelir. Tebliği yapan kimseye mürşid denir. Yüce Allah'ın isimlerinden birisi de "er-Reşîd" (bk. Hûd, 11/87). Reşîd, mürşid anlamındadır. Mürşit, doğru ve hak yolu gösteren demektir.

Terim olarak ise tebliği şöyle tarif edebiliriz: Bu işe ehil kimseler tarafından insanları, dünya ve ahiret saadetine ermeleri için hak ve hakikate, doğru yola, salih amele ve her çeşit iyiliklere çağırarak, her türlü kötülükten kaçınmalarını telkin etmektir.

Tebliğde muhatap kimseler hem gayrimüslimler hem de Müslümanlardır. Müslüman olmayanları tebliğ; onları iman ve İslâm'a davet etmek demektir. Müslümanları tebliğ ise; onlara imanın gereği olan salih amel ve güzel ahlâkı telkin etmektir. İrşâdî yapacak kimseler ise Peygamberlerden sonra, salih mü'minler ve din bilginleridir. Tebliğ, dini bir emir olup Müslümanlar üzerine farz-ı kifayedir. İnsanları irşâd (tebliğ, davet) edecek samimi Müslümanları, din bilginlerini yetiştirmek Müslümanlar üzerine farzdır. Kur'an-ı Kerim'de: "Sizden, insanları hayra çağıran, iyiliği emredip kötülükten alıko-yan bir topluluk olsun" (Âli İmran, 3/104) buyrulur. Ümmet; grup, sınıf anlamındadır. İğnizden irşâd görevini yapacak bir grup bulunsun" veya "sizden, emr-i bi'l ma'ruf ve nehy-i ani'l münker yapacak bir topluluk oluşsun" demektir. (Şamil İ.A.)

Zariat suresinin 55. Ayetinde Cenab-ı Allah; "Hatırlat, umulur ki bu hatırlatman mü'minlere yarar sağlar, (öğüt alırlar)" (ez-Zâriyat, 51/55)

buyurmuştur. Ayrıca Asr suresinde Allah (c.c) bizlere ziyandan kurtulanları haber verirken, bunların arasında "... bir birlerine Hakkı ve sabrı tavsiye edenler" de zikredilmiştir.

Ebü Rukayye Temîm İbni Evs ed-Darî radi-yAllahu anh' den rivayet edildiğine göre, Nebî Sallallahu aleyhi ve sellem : "Din nasihattir" buyurdu.

Biz kendisine:

— Kimin için nasihattir? dedik. Peygamber Efendimiz:

—Allah, Kitabı, Rasulü, mü'minlerin yöneticileri ve tüm Müslümanlar için nasihattir" buyurdu.[Müslim, İman 95.],

Konunun başında da belirttiğimiz gibi Nasihat sözlükte öğüt vermek, iyi ve hayırlı işlere davet, kötü ve şer olan şeylerden nehyetmek, bir işi sadece Allah rızası için yapmak ve bütün bu hususlarda samimi olmak gibi çeşitli ve muhtevalı manalar ifade eder. Hadisin anlamı "Dinin direği ve dini ayakta tutan nasihat" demektir. Buna göre nasihat, neredeyse din ile aynı manada kullanılmış gibi bir intiba vermektedir. Bu, konunun önemini anlatması açısından böyledir. Nitekim "Hac Arafattır." [Tirmizî, Tefsîri süre (2); Ebü Davüd, Menasik 68] hadisi de, hacın temelini ve hac sayılmasının şartının Arafat'ta bulunmak olduğunu, Arafat'ta bulunmayanın hacının olmayacağını anlatır.

Nasihat hadisi, cevami'ü'l-kelîm denilen, az sözle pek çok manalar ifade eden hadislerden biridir. Bu sebeple İslam âlimleri, nasihat hadisini, İslam'ın esasını oluşturan ve en önemlilerinden biri kabul ederler.

Şimdi nasihatle kastedilen geniş ve kapsamlı manalara ve anlatımlara, hadiste zikredilen esaslar dâhilinde açıklamalar getirebiliriz.

a. Dinin Allah için nasihat oluşu:

Bir mü'min için öncelikler vardır. Allah'a iman bunların başında, ilk sırada yer alır. Tabî ki Allah'a iman, sadece "inandım" demekle yerine gelmiş olmaz. Nitekim Ankebut suresinde Rabbimiz: "İnsanlar "inandık" demekle, imtihandan geçirilmeden bırakılacaklarını mı sandılar?" [Ankebut süresi (29), 2] buyurmaktadır. O'na şirk koşmamak, O'na kulluk ve ibadette ihlâslı davranmak, daima Allah'a itaat üzere olmak, O'na isyandan şiddetle kaçınmak, Allah için sevmek, Allah için buğz etmek, Allah'a itaat edene dost, isyan edene düşman olmak, Allah'ı inkâr edenlerle cihad

etmek, nimetlerine şükretmek, insanları bu sayılan vasıflara davet ve teşvik etmek, bütün insanlara nezaket göstermek; işte bunlar Allah'a imanın gereği ve dinin Allah için nasihat oluşunun icabıdır. Müslüman'ın bütün söz ve davranışlarında bunların gereğini yerine getirmesi, hem dünyada hem de ahirette kendisine fayda verir.

b. Dinin Allah'ın Kitabı için nasihat oluşu:

Allah'ın Kitabından maksat Kur'an-ı Kerîm'dir. Bir Müslüman, bütün semavî kitapların Allah katından indirildiğine, Kur'an'ın o kitapların sonuncusu ve onlara şahit olduğuna inanır. Bu konudaki inanç temelleri şunları da içine alır:

Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna, Allah tarafından gönderildiğine ve yine O'nun tarafından korunacağına, kul sözlerinden hiçbirinin ona benzemediğine, kullardan hiçbirinin onun bir benzerini getiremeyeceğine iman etmek gereklidir. İşte bütün bunlar, Kur'an'a yönelik inanç esaslarıdır.

Dinin Kur'an için nasihat oluşuna şu prensipleri de ilave etmemiz gerekir: Kur'an'ı okumak ve hıfzetmek. Çünkü Kur'an'ı okumakla ilim ve irfan kazanılır; nefis temizliği ve gönül saflığı elde edilir; insanın takvası artar. O halde Kur'an'ı okumak, sadece lafzını okuyup sevap kazanmak değil, Kur'an bilgisine sahip olmaya gayret etmek anlamındadır. Şunu da hemen ifade edelim ki, Kur'an okumakla insan büyük sevap kazanır ve Kur'an kendisini okuyana şefaati olur.

Kur'an okurken ona saygı göstermek, tecvidine ve adabına riayet ederek okumak, harflerinin hakkını vermek, huşu içinde okumak gerekir.

Kur'an'ı okurken manalarını düşünmek, ayetlerin mahiyetini anlamaya çalışmak icab eder. Nitekim Allah Teala: "Bunlar Kur'an'ı düşünmezler mi? Yoksa kalbleri kilitli midir?" [Muhammed süresi (47), 24] buyurarak bizi uyarır.

Kur'an-ı Kerîm'i Müslüman nesillere öğretmek, Kur'an'ın korunması konusunda onlara mes'uliyetlerini hissettirmek, ona dil uzatanlara karşı müdafaa görevini yerine getirmek, her Müslüman'ın vazifesidir. Kur'an'ı öğrenmek ve öğretmek bizler için izzetin, şerefin ve sadetin önemli bir vesilesidir. Peygamber Efendimiz "Sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğretenlerinizdir" [Buharî, Fezailü'l-Kur'an 21]

buyurmuşlardır. Bütün Müslümanların Kur'an'ı okumayı öğrenmeleri ve ayrıca onu anlamaya çalışmaları, üzerlerine düşen önemli görevlerden biridir. Bütün yeryüzü Müslümanları, buna özel bir ilgi ve ihtimam göstermelidirler. Çünkü bu konu, Müslümanların müstereklerinin başında gelir.

Kur'an'ı anlamak ve onunla amel etmek esastır. Anlama azmi olmadan ve sevap kazanma duygusundan mahrum olarak sadece okumak ve amel etmeksizin sadece anlamak bir hayır ve fazilet olarak kabul edilemez. Amel edilmeyen bilgi fayda vermediği gibi hoş da karşılanmaz. Allah Teâla: "Ey iman edenler! Niçin yapmadığınız şeyi söylüyorsunuz? Yapmadığınız şeyi söylemeniz Allah katında büyük gazaba sebep olur." [Saf süresi (61), 2-3] buyurur. Buradan anlaşılması gereken kişinin yapmadığı güzel hasletleri söylememesi değil esas olan nasihat ettiği bir ibadeti veya güzelliği öncelikle kendisinin uygulamasıdır. Böyle olursa yapılan tebliğ hem göze, hem kulağa hem de kalbe hitap etmiş olur ve kişiye olan sirayeti daha çabuk ve etkili olur. Bu düstura göre her Müslüman yaşayan bir Kur'an olma çabası içerisinde olmalıdır.

c. Dinin Allah'ın Rasulü için nasihat oluşu:

İslam, Allah katından insanlığa gönderilen son din, Kur'an son kitab olduğu gibi, Rasul-i Ekrem Sallallahu aleyhi ve sellem de en son peygamberdir. Bir mü'minin Peygamber Efendimiz'le ilgili inancının ihtivası Kelime-i Şahadette de Rabbimizin bize öğrettiği gibi; Hz. Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğunu kalb ile tasdik, dil ile ikrar etmek. Allah Rasulü'nün Kur'an ve sahih sünnetle getirip bildirdiklerine iman etmek. Onu sevip itaat etmeyi, Allah'ı sevip itaat etmek gibi kabul etmek, "Ey Muhammed de ki: "Allah'ı seviyorsanız bana uyun, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın" [Al-i İmran suresi (3), 31]; "Peygambere itaat eden Allah'a itaat etmiş olur" [Nisa suresi (4), 80] gibi Kur'an ayetleri bunun delilidir. Allah'ın Rasulü'nü dost edinenleri dost, düşmanlarını düşman bilmek, Ehl-i beytini ve ashabını sevmek, Peygamber'e inanmanın gerekleridir.

Hz. Peygamber'in sünnetini ihya edip hayata geçirmek, bid'atten ve bid'atçılardan kaçınmak, İslam'ın davetini yeryüzüne yaymak, sünnet ilimlerini öğrenmek, bunları başkalarına da öğretmek, ilmi öğrenir ve öğretirken edeplerine riayet etmek, âlimlere saygı göstermek, terbiye ve nezaket kaidelerine uymak, Pey-

gamber Sallallahu aleyhi ve sellem'in ahlakıyla ahlaklanıp edebiyatla edeplenmek gibi görev ve sorumluluklar, her Müslüman'ın hassasiyetle uyması gereken esaslardır.

d. Dinin, mü'minlerin yöneticileri için nasihat oluşu:

Hadiste geçen "eimme" tabiri, yöneticiler diye tercüme edilmiştir. Esasen bu kelime, "imam" kelimesinin çoğuludur. İmam ise, toplumun önünde bulunan ve onlara önderlik yapan, toplumun da kendisine uyduğu kişidir. Daha özel anlamıyla imam, İslam ümmetinin başında bulunan liderdir. Ümmet denilmesinin sebebi de, bir imama tabi olduklarıdır. Bu lidere imam, halife, emir, sultan ve bunlara benzer isimler verilmiştir. Hangi adla anılırsa anılsın, imam, ümmetin önünde, onlardan sorumlu olan ve onları yöneten kişidir. Toplum içinde devletin yöneticisi adına hüküm verme yetkisine sahip kılınan herkes, her seviyedeki yönetici bu tabirin kapsamına girer. Ayrıca toplumda doğruyu ve yanlışlı bildirme vazifesiyle mükellef olan âlimler, insanlara örnek olması gereken mürşidler (İslam tebliğcileri, Hak yolun davetçileri) ve muslihler (İhlâsı kazanmak için gayret gösteren, samimi ve itikadlı doğru olan. Her hâli içten ve riyasız olan.) de bu tabirin muhtevasına dâhildirler.

Müslümanları yönetenler, onların işlerinin başına geçenler, Müslümanlardan olmalıdır. Çünkü Müslümanların kendilerini yönetenlere itaat etmeleri bir fariza, bir vecibe, bir zorunluluktur. Müslüman olmayanlara nasıl itaat edilebilir? Allah Teala şöyle emreder: "Ey iman edenler, Allah'a itaat edin, Rasule itaat edin ve sizden olan buyruk sahibi yöneticilere itaat edin" [Nisa süresi (4), 59]. Bizlerin yöneticilere nasihatimiz, onlara karşı vazifemiz, kendilerinin iyi ve dürüst olmalarını, doğru yolu bulmalarını, adaletli davranmalarını istemektir. Onlara karşı saygımız ve sevgimiz, şahıslarını tanımamıza veya birtakım özel işlerimizi onlar vasıtasıyla gerçekleştirmemize bağlı olamaz. Böyle bir saygı ve sevgi dinimiz nazarında makbul de sayılmaz. Yöneticilerin adil idareleri altında bütün İslam ümmetinin birliğini ister, bunun için gayret ederiz.

Dinin İslam Devleti idareciler için nasihat oluşu, şu prensipleri de içine alır:

"Hak üzere oldukları sürece onlara yardımcı olmak, haktan ayrılmamaları yönünde onları uyarmak, yaptıkları yanlışları hatırlatmak, bunları yaparken kendilerine karşı yumuşak ve nezaket kaideleri içinde davranmak, yöneticile-

rine nasihatkar olmayan, zalime "sen zalimsin" demeyen, nasihatçilerinin ağzı kilitlenmiş, hak söze karşı da kulakları tıkanmış olan bir ümmette hayır olmayacağını bilmek. Emir olan kişinin arkasında namaz kılmak, ona toplamakla yükümlü olduğu zekâtı vermek, onunla birlikte cihada gitmek, kendisine hayır dua etmek, yalancı övgülerle onu aldatmamak.

Âlimler, müridler ve muslihlerin de toplumun önderi ve yöneticileri olduklarını belirtmiştik. Buna göre, Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün sünnetinin anlaşılıp hayata geçirilmesinde âlimlerin sorumlulukları çok büyüktür. Onlar Kitap ve Sünnet'in emir ve yasaklarını, kendi heva ve hevesleri, sapık düşünce ve anlayışları doğrultusunda çarpıtmaya çalışanlara karşı koyma ve onların yanlışlarını, hatalarını ilmî bir tarzda reddetme mesuliyeti taşımaktadırlar. O halde öncelikle âlimler, mürid ve muslihler dini çok iyi bilip, kendileri hidayet bulmuş olmalıdırlar. Kendileri hidayet bulmayanların başkalarının hidayetine vesile olmaları mümkün olmaz.

Din âlimleri, toplumu yöneten idarecilere, Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün sünneti yönünde nasihat etmeyi ve kendilerini hakka davet etmeyi büyük ve şerefli bir görev saymalı, bu hususta görevlerini yerine getirmezlerse, Allah katında sorumlu olacaklarını bilmelidirler. Çünkü "En büyük cihad, zalim idareciye karşı hakkı haykırmaktır"[Ebu Davud, Melahim 17; Tirmizî, Bey'at 37]. Bunu yerine getirmediği gibi, zalimlerin zulümlerine ortak olan, onları tutan, azgınlıklarına göz yuman, zalimlere övgüler yazanlar Allah katında nasıl makbul olabilir ve Cenab-ı Hakk'ın huzurunda nasıl hesap verebilirler?

Gerçek âlimler, her asırda ümmete yol ve yön göstermiş, toplumu sapmaktan korumuş,

Eğer kardeşlerimize olan sevginde sadıksak kardeşimizin kusurlarını ona aracısız bildirmeliyiz. Onun olmadığı zamanlarda ayıplarını zikretmemeli, insanlara karşı onun ayıbını gizlemeliyiz. Doğru olan kardeşinin ayıplarını insanların karşısında değil, sadece kendisi ile baş başa iken söylemektir. Çünkü ona ayıplarını insanların karşısında söyler, nasihatte bulunursak onu incitmiş oluruz. Ancak başkalarının olmadığı bir ortamda yüz yüze söylersek onu sevin-dirmiş oluruz. Fakat insanların karşısında, "kardeşim sen şöyle yapıyorsun, bunu yapma" gibi sözlerle onun yanlışlıklarını söylersek kardeşimizi rezil etmiş, onu küçük düşürmüş oluruz. Böyle şeyler kardeşler arasında tatsızlığa sebep olur.

yöneticileri de gerektiği şekilde ikaz etme görevini yerine getirmişlerdir. Bunu yapmayanların bulunuşu, bütün ulemayı, muslihleri ve müridleri suçlamayı gerektirmez, gerektirmemelidir. Çünkü âlimlere her asırda şiddetle ihtiyaç duyulmuştur. Ümmete düşen görev, gerçek âlimlere tabi olmaktır.

e. Dinin tüm Müslümanlar için nasihat oluşu:

Bütün Müslümanların alim olması, alim olanlarının da her şeyi bilmesi mümkün değildir. Her yaştan, her renkten, her ırktan, her cinsten ve her seviyede insanıyla ümmet bir bütündür. Burada herkesin birbirine karşı vazife ve mesuliyetleri vardır. İşte bunları öğrenmek, öğretmek, din ve dünyalarına ait faydalı olan şeyleri insanlara göstermek, onlara yardımcı olmak, kusurlarını örtmek,

onlara eziyet etmemek, iyilikleri emir, kötülükleri nehyetmek, başkalarını aldatmamak, haset etmemek, hürmet, şefkat ve merhameti aralarında yaymak, kendisi için arzu ettiklerini onlar için de istemek, kendi nefsi için arzu etmediklerini onlar için de istememek, canlarını, mallarını, ırz ve namuslarını korumak ve müdafaa etmek, dinin bütün Müslümanlar için nasihat oluşunun gereğidir.

Nasihat ederken İnsanları incitmemek:

Kardeşine nasihat etmen vaciptir. Onda bir yanlışlık gördüğün zaman onu önlemeye çalış. Kardeşine, Rasûlullah(s.a.v)'in şu buyruğunda belirttiği gibi davran.

Rasûlullah(s.a.v): "Gece namazlarını kılsa, Abdullah ne güzel birisi olur" buyurur.

Bunun üzerine Abdullah bin Ömer geceleri uyumaz. Çünkü kendisine kusurlarından birisi bildirilmiştir, o da gece namazına, teheccüde kalkmadığıdır.

Eğer kardeşlerimize olan sevginde sadık sak kardeşimizin kusurlarını ona aracısız bildirmeliyiz. Onun olmadığı zamanlarda ayıplarını zikretmemeli, insanlara karşı onun ayıbını gizlemeliyiz. Doğru olan kardeşinin ayıplarını insanların karşısında değil, sadece kendisi ile baş başa iken söylemektir. Çünkü ona ayıplarını insanların karşısında söyler, nasihatte bulunursak onu incitmiş oluruz. Ancak başkalarının olmadığı bir ortamda yüz yüze söylersek onu sevindirmiş oluruz. Fakat insanların karşısında, "kardeşim sen şöyle yapıyorsun, bunu yapma" gibi sözlerle onun yanlışlıklarını söylersek kardeşimizi rezil etmiş, onu küçük düşürmüş oluruz. Böyle şeyler kardeşler arasında tatsızlığa sebep olur.

Diğer yandan mü'minin alameti kardeşinin yüzüne karşı çok methetmemektir. Ta ki, onun belini kırmasın ve onu gurura kaptırmassın. Bu nedenle Rasûlullah(s.a.v) ağızlarıyla bizleri hoşnut etmeye, razı etmeye çalışanlara karşı "övenlerin yüzüne toprak serpin" buyurmuştur. Rasûlullah(s.a.v) mu'min kardeşini yüzüne karşı öven birisine ise; "sen bunun belini kır-dın" buyurmuştur.

Yüze karşı övgüde bulunmak her ne kadar haram değilse de mekruhtur. Ancak kardeşimizin bazı yanlışlıklarını söylemek istediğin zaman, ona övgüyle söze başlamakta bir sakınca yoktur. Ona: "kardeşim sen zeki birisin, insanların sevip saydığı ve örnek aldığı birisin, ancak şöyle bir hatan vardır, bu hatanı düzeltebilir misin" diyerek nasihatte bulunabiliriz.

Şayet nasihat edeceğin kişi, senin idarecin veya sende büyük yahut baban gibi çekindiğin biri ise; bunlara mektup yazarak nasihat etmekte bir beis yoktur. Hasan el-Benna -rahimahullah-söyle anlatıyor: "Biz emri bil maruf nehy-i anil münker yaparken işte bu yolu takip ediyorduk. Bize ders veren ve yönlendirmelerde bulunan bir hocamızı mesciddeki direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Ona direklerin arkasında namaz kılmanın mekruh olduğunu söylemeye utandım. Hocama bir hayırsever ismi ile mektup yazarak; "sizi mescidde direklerin arkasında namaz kılarken gördüm. Rasûlullah(s.a.v)'inde buyurduğu gibi bu mekruhtur" dedim. Daha sonra hocam derste bizlere: "Gençler bugün bir hayırseverden bana mektub geldi. Direklerin arkasında namaz kıl-mamam hususunda beni uyarıyordu. Ben bu mekruha dikkat etmiyordum. İnşallah bundan sonra dikkat edeceğim; sizler de dikkat edin" dedi. Ben de dersteydim. Hocamıza onu kırma-dan nasihatte bulunabilmiştik."

Mümkün olduğu kadar kardeşimizi incitme-den, onu kırmadan, ona nasihatte bulunabil-meliyiz. Hz. Hasan ve Hüseyin (r.ahnuma)nın yaptığı gibi: Abdestini güzelce alamayan bir adam görürler. Ona abdest almayı öğretmek için konuşmak yerine onu kendi aralarında ha-kem kırlarlar ve "amca ben ve kardeşim hangi-miz daha güzel abdest alıyoruz diye tartıştık, sen aramızda hakem ol ve bizim abdest alışımı-za bak" derler. Sol eliyle ibriği alır ve sağ eline dökerek iki elini de yıkar sonra bir avuç dolusu suyla ağzını yıkar ve burnuna çeker, sonra da sol eliyle sümkürür. "Bak amca yüzümü nasıl yıkıyorum" diyerek yüzünü yıkar. Sonra; "bak amca dirseklerime kadar suyu nasıl ulaştırıyo-rum" diyerek kolunu ve ayaklarını yıkar. Sonra Hasan nerede der? Hüseyin, ben ondan daha maharetliyim abdest almakta, der. Sonra diğ-e-ri abdest alır. Böylelikle adam abdest almayı öğrenir ve "ben hakemim fakat abdest almayı sizden öğrendim" der.

Bu açıklamalardan sonra, nasihatın din ve İslam anlamına kullanıldığını söyleyebiliriz. Başlangıçta ifade ettiğimiz ve bu açıklamalarla görüldüğü üzere nasihat, yaygın olarak anla-şıldığı gibi sadece "öğüt vermek"ten ibaret de-ğildir.

Konu hakkında öğrenmemiz gerekenleri maddeler halinde şöyle bir toparlayacak olursak:

1. Nasihat dinin emirlerinden olup farz-ı kifayedir. Gücü yeten herkes, gücünün yettiği nisbette nasihatten sorumludur.

2. Nasihat sadece "öğüt vermek" değil, di-nin bütün emir ve yasaklarını ihtiva eden bir mana taşır.

3. Müslümanlar bir imamın önderliğinde Allah, Kur'an ve Rasul inancına dayalı ümmet olma azmi, gayreti ve kararlılığı içinde bulun-mak ve neticede yeryüzünde bunu gerçekleştirmekle mükelleftirler.

4. Nasihati kabul edilecek kişinin nasihat etmesi vacip olur.

5. Nasihat edene bir kötülük geleceğinden korkulursa, onun nasihati terk etmesine ve şartlar teşekkül edinceye kadar beklemesine ruhsat vardır.

6. Kardeşlerimize nasihatte bulunurken on-ları üzmemeye ve insanlar arasında küçük düşürmemeye azami dikkat etmeliyiz...

Velhamdülillahi Rabbil âlemin...

Arap İsyanlarına Farklı Bir Yorum

Ömer Faruk KAPAN

Bilindiği üzere son birkaç ay içerisinde Tunus başta olmak üzere Mısır, Yemen, Bahreyn, Libya, Suriye ve bazı Arap ülkelerinde despot, zalim yönetimlere karşı isyanlar baş göstermiştir. Bu isyanların muhteviyatı incelendiğinde iki yorum göze çarpmaktadır. Bunların birincisi: Arap ırkına mensup kardeşlerimizin zalim ve batıl sistemlerden sıyrılıp Allah'ın sistemine geçmek için zalimlere başkaldırması ikincisi ise emperyal devletlerin yıllarca sömürdüğü ve daha sonra yerli işbirlikçiler kanalı ile halkları yönlendirdiği fakat yerli işbirlikçilerin maskelerinin düşmesi ile emperyal devletlerin bunları tasnif etmesidir. Tabii bu isyanların sonucunun ne olacağını Allah (cc) bilir. Bilindiği üzere bir önceki yazımızda bunların birincisi ağırlık basmakta idi. Bu yazımızda ise yorumlardan ikincisini kaleme almayı niyet eyledik... Rabbimiz muvaffak kılsın.

Emperyal devletler yıllarca ortadoğu ve İslam coğrafyasının zenginliklerini sömürmüşlerdir. Bu sömürü insanların Hakk'tan hakikatten ve imandan uzaklaştığı ve güçlendiği günden bugüne varola gelmiştir. Dünyanın neresinde olursa olsun Allah düşmanlarının hepsinin hedefi Müslümanlar olmuştur. Zira onlar çok iyi bilmektedirler ki Müslüman ne vakit doğrulsa veya ne vakit birlik olsa sırt sırta verse zalimlerin sonu gelecek, kurdıkları hain tuzaklar bir bir başlarına inecektir. İşte bugün başımıza gelenler bu ilkenin birer sonucudur.

Zalimler İslam coğrafyasını yeteri kadar sömürdükten sonra zalim ve despot yöneticiler kanalı ile mustazaf halkları kontrolleri altında tutmuş ve onların tek vücut halinde Allah'ın

ipine sarılmalarını engellemişlerdir. Yıllarca kullanılan bu taktik artık çatırdamaya başlayınca emperyal güçler ılımlı İslam ve demokrasi modelini ortaya koymuşlardır. Bunun için elbette bir modele bir mankene ihtiyaç duyulmuştur. Tabii ki bu model, bu manken son yıllarda mazlum halkların sözde koruyuculuğunu yapmakta olan Türkiye olmuştur. İslam ile Demokrasi taban tabana zıt iki sistem olmalarına rağmen demokrasiye alet olmuş sözde Müslümanlar aracılığı ile Arap halklarının geneli ikna edilmiş ve emperyal güçler arzu ettikleri zafere bir adım yaklaşmışlardır.

İslâmi nizamı istemesi gereken o uğurda canlarını, başlarını ve mallarını koymaları gereken Müslümanlar bugün ortadoğu coğrafyasında İslâmi nizamı getirecek önderleri değil de demokrat-laikleri örnek almış ve hüsrana bir adım daha yaklaşmışlardır. Tabii bunlar kimilerine göre demokrasi havarisi, ölenleri de Demokrasi Şehidi.

Hevasını ilah edinmiş, Allah'ın ayetlerini üç kuruşa satmış ve ben Müslümanım diyenler yok mu? İşte onlar şüphesiz Allah nezdinde azaba uğrayacak olanlardır. Bugün Arap isyanlarının ön saflarında olanlar ne istiyor? 1- Refah bir yönetim 2- İş 3- Aş 4- Rahat bir yaşam ve bunlar için hangi sistemden söz ediliyor "demokrasi". Soruyorum size ebedi cennet hayatı mı daha huzurlu yoksa fani dünya hayatı mı? Sonu cehennem olan biri dünyada zevk, sefa içinde yaşasa ne olur?

Kıymetli okurlar; Bugün Tunus, Mısır, Libya'da despot liderlerin yıkılması batılı sis-

temlerin yıkılmasına delil değildir. Görüyoruz ki bu üç ülkede bugün sistemden çok yeni gelecek lider konuşuluyor. Zira sistem belli "batılı bir sistem ve yerli muhafızlar" Peki, bu kanaate nereden vardım? Onu da şöyle izah edeyim: Peygamber (sav) İslâmi nizamı getirmek için ne müşrik bir kimsenin yardımını kabul etmiş ne de İslâmi şeriaten zerre taviz vermiştir. Ve Peygamber (sav) bu yöntemi ile başarıya ulaşmıştır. Bizler İslami nizamı getirmek istiyorsak ve Ümmeti Muhammeddeniz diyorsak Efendimiz (sav)'i kendimize örnek almalıyız. Peki, bugün Kaddafi NATO'nun yardımıyla devrilmedi mi? Peki ya Hüsnü Mübarek Washington'un, Ankara'nın, Paris'in telkinleri ile yıkılmadı mı? Müslüman'ım deyip de taviz vererek, batıl sistemlere boyun eğerek iş başına gelen lider yada liderler isyancıların örneği olmadı mı? Oysa İslâmi sistemi getirecek olan şahısların örneği taviz veren lider ya da liderler değil Peygamber (sav) olmalıdır.

Unutmayınız Ey Müslümanlar! Ebu Cehiller, Ebu Lehebler (yani zamanın emperyal güçleri) Peygamber Efendimize Hakk olan davasından taviz vermesi için krallık teklif etmişlerdir. Fakat bugün bizim örnek almamız gereken Efendimiz (sav) onlara "Bir elime güneşi, bir elimime ayı verseler davamdan dönmem" demedi mi? Peki ya bugün "biz Müslümanız başörtüsü sorununu çözmeye çalışıyoruz, İmam Hatip liselerinde katsayı farkını kaldıracağız" diyen sözde Müslümanlar Ebu Cehil'in Ebu Leheb'in tekliflerini kabul edip taviz vermiş olmuyor mu? Bir de bunların eşleri resepsiyonlarda erkeklerle tokalaşan sözde tesettürlü kişiler değil mi? Aslında sadece baksak bu şahısların neleleri taviz verdiğini, Allah'ın hangi ayetine iman edip hangisine iman etmediğini görürüz. Ama bakmıyoruz zira göreceğimiz amel etmeyi, mücadele etmeyi ister bu da Müslümanım diyenlere ağır gelir değil mi?

Kendilerine Müslüman deyip de tağuti sisteme boyun eğmiş olanlar bilmelidir ki tesettür sadece bir bez parçasından ibaret değildir. Tesettür bir yaşam biçimi, bir adanmışlık bir Meryem'ce duruştur. Oysa onlar bunu nereden bilecekler ki? Bilseler o zevk, sefa içerisinde ne kadar amel edecekler ki? Ey Müslüman! Bak artık sen ki Hz Muhammed (sav)'in ümmeti Allah'ın halifesinin taviz vererek, susarak mı bu şerefli mertebeyi işgal edeceksin. Unutma yarın hesap var, mahşer var ve cehennem var. Bugün belki yazdıkların yüzünden belki sözlerin yüzünden hapsedilebilir, işkence görebilir veya öldürülebilirsin fakat yarın o zalimler sana

bir şey yapamayacaklar zira sen o gün Allah'ın gölgesinden başka bir gölge olmayan yerde Allah'ın gölgesi altında olacaksın onlar ise senden uzak cehenneme yakın olacaklar.

Değerli kardeşlerim; bugün Arap isyanları Tunus, Libya ve Mısır'da emperyal güçlerin istediği eksen doğrultusunda sonuçlanmak üzeredir. Duamız bir an önce Müslüman kardeşlerimizin doğruyu yanıltan Hakkı batıldan ayırmasıdır. Zira kıyamet çok ama çok yakın eğer bizler Allah'ın nizamı üzere olmaz isek o gün ne yapacağız? Kime sığınacağız? Sığınılacak Allah'tan başka kim var?

Allah; Suriye'de, Mısır'da, Tunus'ta, Libya'da, Türkiye'de ve daha nice İslam coğrafyasında İslâmi nizamı kurmaya çalışan kardeşlerimize yardım etsin, onları muzaffer kılsın, emperyalist, siyonist ve kapitalistleri de zelil etsin. (Âmin)

GENEL DEĞERLENDİRME

Değerli kardeşlerim; Arap baharı diye tabir edilen Arap isyanlarını muhteviyatına göre iki farklı yorum eşliğinde değerlendirdik. Ve sonuç olarak bazı manken ve model ülkeleri örnek alan bazı Arap kardeşlerimizin "ileri (!) demokrasi" yolunda ilerlediği görülmektedir. Sömürü çarklarını kuran, kendilerine zulmü şiar edinmiş zalim işbirlikçi despotlar bir bir yıkılmıştır. Fakat bilinmelidir ki bu zalimler ancak birer piyon değerindedir. Biz Müslümanlarınsa şah-mat yapmamız gerekir. Tabii, piyonların devrilmesi İslami mücadelede atılacak ilk adımlardır. Fakat bugün devrilen piyonların yerine daha güçlü taşlar santraç masasına emperyal güçler tarafından sürülmek üzeredir. Bu da başlatılan mücadelenin sekteye uğramasına ve Müslümanların daha en az 40-50 sene emperyal sistemlere boyun eğerek yaşaması anlamına gelir. 1. ve 2. Dünya savaşları sonrasında iş başına gelen zalim despotların yaklaşık 50-60 sene sonra maskeleri ancak düşebilmiştir. Dikkat edin Müslüman Arap kardeşlerim şuan örnek aldığınız modelin maskesi daha sağlam zira o sizdenmiş gibi görünen fakat sizden olmayandır. Unutmayın ey kardeşlerim; Mekke dönemindeki müşrikler Bedir, Uhud, Hendek ve diğer savaşlarla bertaraf edilebilmiş fakat Medine döneminde türeyen münafıklar o günden bugüne varolagelmıştır. Eğer batılı bir sistem seçerseniz Arap kardeşlerim asimilasyon çalışmalarına ve taviz belasına alet olmuş olabilirsiniz.

Hasan el Benna öncülüğünde kurulan ve daha sonra Seyyid Kutub gibi âlimleri bünyesinde barındıran Müslüman Kardeşler gurubu

yıllarca süren kontrolsüz büyümenin sonucunda bugün bölünmüş, ayrılmış bir durumdadır. Zira bir kısmı seçimlere girip batılı sistemin lideri konumuna gelme fikrini savunuyor diğer bir kısım ise Allah'ın nizamına karşı kafa tutan, kendisini ve sistemini ilah edinmiş Tağuti sistemlere kesinlikle boyun eğilmemesi fikrini savunmaktadır. Bu ayrışmanın ve boşluğun karşısında meydana boş bulan sistem yanlış gurupların çalışmaları sonucunda bugün Mısır'daki isyan emperyal güçlerin lehine çevrilmiştir. Tunus ve Libya zaten ortada. Geriye Suriye kalıyor Suriye'de de Müslüman Kardeşler etkin fakat şuan Esad'ın saldırıları nedeni ile orada karışık bir hava hakim. Eğer Esad emperyal güçlerin telkini sonucunda görevi bırakır ve sistem yanlıları bir anlık boşluktan yararlanıp meydana ele geçirirse korkarım Suriye'de batılı sisteme boyun eğer. Ancak Allah, Müslümanların yardımcısı ve koruyucusudur. Unutmayın ey Müslümanlar! Zamanın emperyal güçlerinin yardımcısı şeytan iken bizim yardımcımız âlemlerin rabbi, yaratıcısı ve hakimi Allah azze ve celledir. Yani bizler yardım ve destek bakı-

mından çok öndeyiz. Fakat bizler sabretmesini bilmiyoruz. Sabretmeyince Allah'ın yardımı ve zafer gelmiyor. "Ey iman edenler! SABIR ve NAMAZ ile Allah'tan yardım isteyin. Şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir." (Bakara 153) Öyleyse Müslümanlar sabredelim ve verdiği sözde duracağından şüphe olmayan rabbimizin yardımını bekleyelim. Tabii, namaz kılmayı ve namazı hayatın merkezine koymayı ihmal etmeyelim.

Değerli okurlar! Duamız ve temennimiz biran önce Allah'ın nizamının yer yüzüne hâkim olması ve asrı saadet dönemindeki gibi örnek nesil veya nesillerin yetişmesi ve insanların bölük bölük Allah'ın dinine girmesidir.

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Allah'ın vadettiği yardımı ve fetih (zafer) gelince insanların Allah'ın (son) dinine akın akın girdiklerini görünce, hemen rabbini hamd ile (överek) tesbih et ve ondan bağışlanma dile. Çünkü o tevbeleri çok kabul edendir." (Nasr surisi 1-3)

Selam ve dua ile ...

Müslüman Kimliği

Merve SAĞLAM DENİZ

Son yıllarda sıkça kullanılan ve en çok duyulan kelimelerden biri kimliktir. Kimliğin hemen yanında kişilik, benlik, özbenlik, ego, şahsiyet gibi kelimeler de sık sık kullanılmaktadır. Bu kelimeler ince bir tetkike tabi tutulmadığı takdirde kimlik yerine de kullanılabilir.

Kimlik, kişilerin, grupların, toplum veya toplulukların kimsiniz, kimlersiniz sorusuna verdikleri ben falanım falanlardanım cevabının ortaya koyduğu tanımdır. Kişi, kimsiniz kimlersiniz sorusuna cevap verdiği zaman şunlardanım, şunlara şunlara yakınım ve bunlardan uzağım anlamına gelir ki aynı zamanda karşıtlığını da koymuş olmaktadır. Mesela; ben Müslüman'ım, Müslümanlardanım, İslam dinine mensubum diyen bir kişi İslam dinine ve bir Müslüman'ın ahlakına aykırı davranışlardan, yaşantılardan uzağım dediğini Kur'an'a sünnete bağlı olanlarla ve İslam'ın istediği ahlaka, yaşantıya sahip olanlarla beraber olduğunu ortaya koymaktadır.

Ayrıca Müslüman kimliği, Kitap ve sünnet bağı, vahiy öncelikli düşünce sahibi, nas bulunmayan konularda ictihad yanlısı, Müslümanları kucaklayan, insanlığa derin şefkat duyan ve tüm insanlığın İslam ile tanışmasını arzulayan ve bunun için çalışan düşünce yöntemi, değer yargılarını, hayat modelini sünnetten alan, evrensel gerçekleri kollayan, hakka taraf, mutedil, muvahhid, müstakim, müstakar, muhlis, kısaca Hz. Peygamber ve ashabının gidişatına uygun yaşamayı amaç edinmiş bir kimliktir.

Müslüman kimliği, Kitap ve sünnet bağı, vahiy öncelikli düşünce sahibi, nas bulunmayan konularda ictihad yanlısı, Müslümanları kucaklayan, insanlığa derin şefkat duyan ve tüm insanlığın İslam ile tanışmasını arzulayan ve bunun için çalışan düşünce yöntemi, değer yargılarını, hayat modelini sünnetten alan, evrensel gerçekleri kollayan, hakka taraf, mutedil, muvahhid, müstakim, müstakar, muhlis, kısaca Hz. Peygamber ve ashabının gidişatına uygun yaşamayı amaç edinmiş bir kimliktir.

İlk olarak bir Müslüman'ın kimliğini belirlemedeki yöntem kitap ve sünnete bağlılığın gereğidir. Mükemmel ve son din olarak gönderilmiş bulunan İslam dininin iki kaynağı kitap ve Hz. Peygamberin yaşayışı ve yorumları demek olan sünnettir. Bu iki kaynağa doğrudan ya da dolaylı yünden dayanmayan, bunlardan kaynaklanmayan hiçbir görüş ve uygulama İslami bir nitelik ve kimlik taşımaz. Çünkü kişi kitap ve sünnete bağlı olduğu sürece hem kendi hem de çevresindeki insanların şeytani

düşüncelerinden heva ve heveslerinden kendini alıkoymasının yanı sıra bidatlerden da uzak durmasını sağlar. Ve yine Rasulullah (s.a.v)'in şu Hadisi Şerif'i Müslüman'ın hem ilmi hem dini açıdan gerekli Müslüman olacağına ışık tutmaktadır. Rasulullah (s.a.v) şöyle buyurmaktadır: "Size sımsıkı sarıldığınız sürece sapıtmayacağınız iki şey bırakıyorum: Allah'ın Kitabı ve Resulün Sünneti'dir."

Nebi (s.a.v)'in bu Hadisi Şerifini uygulayan kişi gerçek kimliğini ortaya koymuş olur ve Müslüman kimliğinden hiçbir kayba uğramaz, hatta kimliğinde herhangi bir zedelenme ve incinme söz konusu da olamaz. Müslüman karşılaştığı her konuda, her olayda, her hadisede Kur'an ve Sünnet'in getirdiği hükümler ile hükmetmeli ve hayatını onlara göre şekillendirmelidir. Fakat bugünkü toplumlara baktığımız zaman birçok insan Kur'an ve Sünnet'e göre değil de kendi heva ve heveslerine göre Müslüman olmaya özeniyor. Çünkü konuları fertler bana göre, topluluklar ise "bize göre" yorumlayarak İslam'a göre Müslüman olma görevini ihmal etmektedirler ve hatta bu görevi ihmal ettiklerinin farkında bile değildirler. Kişiler bu olumsuz tavırlarıyla Müslüman kimliklerini kayba uğratarak büyük tehlike altına giriyorlar.

Oysa gerçek Müslüman kimliğine sahip olmak heva ve heveslere uymakla değil Kur'an ve Sünnet'e göre Müslüman olmakla olur. Kur'an'daki konuyla ilgili olan ayet-i kerime konuyu daha çok aydınlatacaktır. Ayet-i kerime'ye göre "Heveslerine uyanlardan daha sapık kim vardır."(Kasas 28/50) "Kim rabbinin azametinden korkup nefsini, heveslerinin sevk ettiği kötülükten alıkoymuşsa varacağı yer hiç şüphesiz Cennet'tir."(Naziat 79 /40) Bu ayette de belirtildiği gibi Cenab-ı Allah Kitap ve Sünnet'e bağlı olmanın gereğini ifade eder. Ahirette sonsuz mutluluğa erişmek istiyorsak İslam dininin belirlediği hükümler ile hayatımıza, yaşantımıza devam etmeliyiz. Kısacası Müslüman kimliği son tahlilde kitap ve sünnet bağımlısı olmak demektir. Kitap ve Sünnet çizgisini sahabe de kapsamaktadır. Sahabelerin yolunu izlemek, Kitap ve Sünnet'e uymak anlamına da gelmektedir.

Müslüman kimliğine sahip olduğumuzu gösteren diğer bir gösterge de örtünme/elbise biçimimizdir.

ÖRTÜNME (ELBİSE)

İslam dini toplu yaşam kuralları ve insanların birbirleriyle olan ilişkilerinin düzenlenmesinde çıplak gezmeyi ortadan kaldırmak, açık-

saçıklığın önüne geçmek için, hem kadına hem erkeğe belli hudutlarda örtünmeye mecbur edici prensip ve usuller koymuştur. Konuyu biraz daha aydınlığa kavuşturmak için cahiliye Araplarının durumunu gözden geçirelim.

Cahiliye Araplarıyla dünyanın en medeni toplulukları olarak tanıdığımız zamanımızın insanı arasında elbise, kılık-kıyafet arasında pek fark yoktur. Kaynaklarda ifade edildiğine göre cahiliye insanları birbirlerinin karşısına geçer gizlenmesi, saklanması gereken yerleri açıp gösteriyordu. Bugünkü medeni insanlar dediğimiz zamanımızın insanları da aynı hatayı yapmaktadırlar. Cahiliye insanları gerek yıkanırken, gerek tabi ihtiyaçlarını giderirken hiçbir örtü kullanmazlardı. Hatta cahiliye Arapları o kadar çok ileri gitmişler ki Kâbe'yi bile çıplak tavaf eder ve bunu iyi bir ibadet şekli olarak görüp sayıyorlardı. Kadınlar bile böyle yapmaktan kendilerini alıkoymıyorlardı. Çünkü çıplak bir şekilde tavaf yapmak onların adetlerindendi. Cahiliye insanları kollarını açıp, bel ve karın olan kısımlarını gösteriyordu. Bugün Avrupa'da, Japonya'da ve Amerika'da bundan daha fazlasını görmek mümkündür. Oysa İslam dini böyle bir örtünmeyi haram kılmıştır. A'raf suresinin 26. Ayeti kerimesi delil olarak gösterilebilir. Cenab-ı Allah buyuruyor: "Ey insan! Biz vücudunuzu kapayan ve sizi süsleyen elbise indirdik." diye. İslam sadece bu ayetle yetinmeyip kadınların ne kadar örtünmesi hususunda ölçüler getirmiştir. Kadınlar için örtünme emri genel ve özet olarak şudur: "Elleri ve yüzleri hariç bütün vücutlarını örtsünler" (Nur 31). Bu ayeti kerimede de belirtildiği gibi el ve yüz hariç diğer yerlerinin görünmesi haramdır. Örtünme hususunda bir-

çok hadis de mevcuttur. Hz. Muhammed Allah'a ve ahiret gününe inanan hiçbir kadın ellerini (Kâinatın Efendisi kutsal bileklerine işaret ederek) şu kadaran fazla açmasın. Hadisin meali; ergenlik çağına gelen bir kadın yüzünden ve elinden (bileklerine kadar) başka bir yerini gösteremez anlamına gelmektedir.

Hz. Esmâ Ebu Bekir'in kızıydı ve Rasulullah'ın (sav) baldızıydı. Bir gün ince elbiseler giyerek karışlarına çıkınca bunu gören Hz. Muhammed (sav) yönünü başka bir tarafa çevirerek;

—Ey Esmâ! Kadın bu luğa erdikten sonra (el ve yüzünü göstererek) şuralarından başka yerlerini açmamalıdır.

Ve yine Hz. Ömer (r.a) rivayetle "kadın vücudu-

Kadının el ve yüzünden başka yerlerini açması doğru değildir. En yakın erkek akrabasından bile söz konusu yerlerini koruması gerekir. Bu konuda getirilen hükümlerin hepsi genç kadınlar yani ergenlik çağına erişmiş hanımlar içindir.

Hanımlar, unutulmamalıdır ki elbise/örtünme kişinin hangi kimliğe mensup olduğunu gösterir. Bizler de bu konuda gereken hassasiyeti göstermeliyiz ve çevremizdekilere Müslüman bir hanımın nasıl giyinmesi konusunda örnek olmalıyız ve hangi kimliğe sahip olduğumuzu göstermekten kaçınmamalıyız.

nun inceliklerini, girinti ve çıkıntılarını belli eden elbise giymemelidir."

Bütün bu örneklerden, hadislerden anlaşıldığı gibi kadının el ve yüzünden başka yerlerini açması doğru değildir. En yakın erkek akrabasından bile söz konusu yerlerini koruması gerekir. Bu konuda getirilen hükümlerin hepsi genç kadınlar yani ergenlik çağına erişmiş hanımlar içindir.

Hanımlar, unutulmamalıdır ki elbise/örtünme kişinin hangi kimliğe mensup olduğunu gösterir. Bizler de bu konuda gereken hassasiyeti göstermeliyiz ve çevremizdekilere Müslüman bir hanımın nasıl giyinmesi konusunda örnek olmalıyız ve hangi kimliğe sahip olduğumuzu göstermekten kaçınmamalıyız.

Taş ve Çocuk

M. Cihat BATMAZ

Her attığı adım son adımımışçasına koşuyordu Aziz. Çantası sırtındaydı, kravatı anlına bağlı, koşuyordu. Korku, sevinç, büyüme hissi, adanmışlık, fedakârlık ve tedirginlik hislerini aynı anda yaşamının ulvi atmosferinde koşuyordu. On beş yaşındaydı, kendi fikrine göre çirkindi, çelimsiz, esmer, kısa boyluydu. Bağlar mahallesindeki o mahşeri ortamı arkasına almış; koşu yolu parkının surları andıran duvarlarını kıyısına almış koşuyordu. Kendisine "nereye böyle" diye seslenen bir sivil polis karşısına çıkmazsa, bir dakikadan az bir süre sonra Ofis'in kalabalıkları arasına karışacaktı. Bir Diyarbakır'dan çıkıp başka bir Diyarbakır'a adım atacaktı. Öğrencilerin, memurların, emeklilerin ve Aziz gibi kaygıları olmayan birçok insanın ring attığı yerdin Ofis. O da kaygılarından arınmış rolü yaparak birkaç tur attıktan sonra, kendini evine kavuşturacak dolmuşa binecekti. Koşmayı kesti. Sırtını 'seçkin' anlamına gelen yabancı isimli bir otelin duvarına dayayıp soluk alış-verişi normalleşene kadar bekledi. Hızlı nefes alması tehlikeliydi çünkü sivil polisler hızlı hızlı soluyan, üstü başı dağınık bir lise öğrencisini hemen ayımsarlardı. Zaten seçim öncesi idi, zaten kritik vakitlerdi, zaten son günlerde şiddet olayları yoğunlaşmıştı.

Aziz'in soluğu normalleşti; sanat sokağına doğru yürüdü. Sanat sokağını baştanbaşa tam üç defa turladı. Çardaklardan oluşturulmuş cafe'nin yanından geçerken içindeki insanları gözlemledi. Üçüncü turunu da tamamlarken

cafe sakinlerini kendince kategorize etme oyununa girdi:

Kendisinden daha genç bayanlara hararetle bir şekilde bir şeyler anlatmaya çalışan ve her cümlesinin sonunda karşısındakinden tepkiler bekleyen, güleç yüzlü, fazla bakımlı, iri yakalı gömlekler giymiş, orta yaşlı adamlar.

Elindeki gazeteyi dikkatle okuyan ve önünde daha okunacak tomarla gazete barındıran, göbekli, daha çok kel, keyifli emekliler.(Aziz'e göre zaten Ofiste herkes keyifliydi sanki bu konuda yazılı olmayan bir kural vardı herkes de bu kurala uyuyordu)

Dörtlü, beşli gruplar halinde bir şeylerden sıkmış ama yine de keyifli üniversite öğrencileri.

Aziz kafasında böyle birkaç kategori daha oluşturdu. Zihninde oynadığı bu küçük ve eğlenceli oyun Aziz'i biraz sakinleştirdi. Dolmuş durağına doğru ilerlemeye başladı. Sivil polis olduğu yönünde daha önce hakkında bahse girdikleri simitçinin önünden geçti. Sıcaktan mayışmış olan işportacıların önünden geçti. Satın alması için Aziz'e nazlı nazlı bakan kramponun durduğu mağaza camekânının önünden geçti. İç geçirdi. Beyaz tülbentli dilenci kadının önünden geçti. Yüzünde beliren tebessüme engel olmadı. Bu kadın aslında dilenci değil kâğıt mendil satıcısıydı. Yüzündeki tebessümün sebebi olan olay şuydu:

Bir gün Ofis'te gezerken bu kadının nura ni yüzüne dayanamamış, cebindeki son metal parayı dilencinin önüne bırakmış ve tam da

yaptığı bu fedakârlığın coşkusunu yaşamaya başlamıştı ki; kadın kendisinden beklenmedik bir çeviklikle yerinden fırladı ve Aziz'in koluna yapıştı:

Al gede mın (evladım) bu verdiğin paranın karşılığı mendiller.

Sağol teyze mendile ihtiyacım yok.

Mendile ihtiyacın yoksa niye para veriyorsun gede mın, ben dilencilik yapmıyorum. Benim üç tane iş-güç sahibi oğlum var ama bana bakmıyorlar onun için mendil satıyorum. Üç tane oğlu olan kadının dilencilik yapmasını Allah kabul etmez: "Sen dilencilik yapacağına oğullarını iyi yetiştirseydin der."

Şey. Teyze bana bir mendil ver bari iki mendil fazla

Olmaz gede mın o zaman paranın üstünü vereyim, dur..

O gün yaşadığı sarsıcı sahne Aziz'in kafasında böyle canlandı. Tekrar kızardı, tekrar terledi ve hiç utanmadığı kadar tekrar utandı. Aziz o gün aldığı nefesin bile fuzuli olduğunu düşünmüş ve böyle bir insanla aynı yeryüzünü paylaşmanın hazzını paylaşmıştı. Bundan sonra ne zaman tülbentli kadının önünden geçse, tebesümünü ondan esirgemezdi.

Aziz'in dolmuşu gelmiş, Aziz'i alıp eve doğru yola koyulmuştu.

Ambulans sirenleri acı acı inliyordu. Askeri hastanenin acil bölümüne yanaşan ambulansın içinde acidan kıvranan adam, Aziz'in Attığı Taşla Gözü Yarılan polis'ti. Yaralının başındaki adam ise -ki bu adam yaralının en yakın mesai arkadaşı idi- bir taraftan Aziz'in Attığı Taşla Gözü Yarılan polis'i teskin etmeye çalışıyordu, bir yandan da durumu Aziz'in Attığı Taşla Gözü Yarılan polis'in memlekette bıraktığı eşine nasıl anlatacağını düşünüyordu. Aziz'in Attığı Taşla Gözü Yarılan polis'in Diyarbakır'a şark hizmeti ile gelmesi henüz yedi ay olmuştu. Üniversiteden eğitim fakültesini bitirerek mezun olmuş fakat öğretmenlik yapabilmesi için geçmesi gereken sınavdan yeterli puanı alamamıştı. Kendisine kalsa gerekirse on yıl da bekler ama polis olmazdı. Naifti. Hayatında kimse ile kavga bile etmemişti. Okulu bitirdikten sonra çevresindeki homurdanmalar dayanılmaz hal almış, onun bir işe başlayıp artık düğün yapılmasını bekleyen nişanlısının çaresiz hali, onu polis olmaya itmişti. Açılan mülakat sınavını geçti ve altı aylık "kısa ve öz" bir eğitimden sonra İstanbul'a polis olarak atandı. İki yıl İstanbul'da "masa başında" çalıştıktan sonra şark görevine gönderildi. Her şeye rağmen ka-

fasında böyle bir polislik tasarlamıyordu. Sokakta sürekli arkasına bakarak yürüyeceği bir yaşama mahkûm olacağını, mesai arkadaşının gözleri önünde can vereceği, üzerinde üniforması yokken kendisine saygıda kusur etmeyen gençlerin üniformalı iken sürekli bir şekilde yakınlarına küfredeceği bir meslek hayatı düşünmemiştir. Bir keresinde şimdi başucunda duran arkadaşına: "ben her gün anneme küfretsinler diye mi polis oldum" demiş ve hıçkırıklara boğulmuştu. Kendisine taş atan Aziz'i görmüştü. On beş yaşındaki bir lise öğrencisinin neden canına kastettiği, kendisine neden bu kadar nefret beslediği, şimdi güzel karısının dizleri dibinde uzanıp hayallere dalmak varken neden bu soğuk hastane odasında olduğu gibi sorular, Aziz'in Attığı Taşla Gözü Yarılan polis'i adeta felç ediyordu. Bir de gözü; gözü en sevdiği parçasıydı. Çok sevdiği karısı onun gözlerini çok beğeniyordu. Şark görevinin merhametten uzak, bitmek bilmeyen gece nöbetleri sırasında bu düşünceyle içi ısınır, teselli bulurdu. Küçük ve öfkeli Aziz karısının en sevdiği parçasını almıştı ondan. Acaba artık karısı onu eskisi gibi sevmeyecek miydi?

Ailenin bütün fertleri yer sofrasında hazır. Sofraya sessizlik hâkimdi. Aziz'in babası sessizdi, dolayısıyla herkes sessizdi. Eğer sofrada Aziz'in babası neşeli olursa sofraya gültülü olurdu. Aziz'in babasının neden sessiz olduğunu hepsi biliyordu. Bugün Bağlar'da yine şiddet olayları olmuş, polis gösteri yapan gençlerle çatışmıştı. Yaralananlar vardı. Aziz'in babasının neden sessiz olduğunu bildikleri gibi Aziz'in de bugün orada olduğunu biliyorlardı. Yer sofrası sessizce dağıldı, Aziz'in abisi odasına çekildi. Aziz sessizce arkasından gitti. Aziz'in abisi eline bir kitap aldı. Kitabın kapağında kırmızılı, sarılı, yıldızlı, silahlı figürler vardı. Aziz abisinin okuduğu kitaplardan daha hiç okumamıştı fakat çok önemli bilgiler içerdiğinden adı gibi emindi. Abisi ile bir dakikaya yakın bakiştılar. Konuşmadan iletişim kurdular. Aziz ona bakarak, konuşmadan; bir kendisinin de abisi gibi "partide" önemli görevlere geleceğini söyledi. Abisi ona bakarak, konuşmadan; babasının ve diğer aktif direnişten yoksun insanların kendisini yeterince anlamayacağını söyledi. Aziz yorgun olduğunu belli etmek için kafasını kavisli bir şekilde yana çevirdi. Abisi elindeki kitaba daldı. Aziz'in gözleri her akşam olduğu gibi duvarda duran resme ilişti. Fotoğrafta yüzü poşu ile sarılmış elindeki taşı öf-

keyle sıkı bir çocuk vardı. Abisi bu çocuğun bir kahraman olduğunu söylüyordu. Çünkü taş atıyordu. Ülkesini işgal eden zalimlere taş atan bir kahraman. "Kürdistan'ın da kahramanlara ihtiyacı var" diyordu abisi, "çünkü bizim ülkemiz de binlerce yıldır işgal altında". Aziz dönüp abisine "ben de kahramanım" demek istedi ama kendine engel oldu. Kahramanlar takdir toplamak için çalışmaz diye düşündü, sonra mütevazı bir kahraman olduğu için kendisi ile gurur duydu. Sonra babasını düşündü, davalarına neden destek vermiyordu? Gerçi engel de olmuyordu. Sürekli devleti eleştiriyor ve köylerinin yandığı o lanetli günü gözleri dolarak anıyordu ama gündelik işlerle uğraşmaktan başka bir şey yapmıyordu. Aziz babasına acıdı. Aziz ve ailesi köyleri yakıldıktan sonra şehir merkezine göç etmiş ve zamanla buradaki hayata alışmışlardı. Alışmayan, alışmak istemeyen tek aile ferdi babaannesi idi. Bedeni şehirde, zihni ise hâlâ köydeki dut ağaçlarının gölgesinde kalmıştı. Bütün köyün yanması bir tarafa dut ağacının yanması bir yanaydı. Babaanne için o dut ağacı bir tarihi vesikaydı. Çocukluğunun ilk sırlarını onunla paylaşmış, sevdalandığı kişinin ismini ilk dut ağacına fısıldamış, kafasında yer eden en mutlu anlar dut ağacının gölgesinde olmuştu. Dut ağacı için defalarca ağıt yakmış, ağlamıştı. Aziz köylerinin yakılmasını hatırlamıyordu ama ninesini bu kadar üzen bu olayın faili olan 'devlet' dedikleri düşmana yaşımdan çok daha büyük bir öfke duyuyordu. Kendisi, abisi gibi uzun ve anlaşılması güç cümleler kurarak davasını haklı sebeplere dayandıramasa da bir davası vardı. Aziz'e göre dünya zalimler ve mazlumlardan oluşuyordu. Ortası yoktu. Devlet zalimdi. Mazlumlar ise babası gibi sinmiş insanlar, bazıları da abisi gibi kahramanlardı. Aziz'in direnişteki şimdiki görevi taş atmaktır. İlerde daha büyük bir kahraman olacak, adına marşlar besteledinecekti, belki gerilla olma onuruna erişecekti. Bu gün Diyarbakır'dan çok uzaklarda yaşayan bir kadının; en sevdiği insanın en sevdiği parçasını parçaladığının hiç farkında olmadan derin bir uykuya daldı.

Sonra ne mi oldu. Aziz birkaç gün sonra şapkalarında TEM yazan polislerin sabah namazı vaktinde yapılan bir operasyonla tutuklandı. Altı ay sonra cezaevinden çıktı. Okulu bıraktı. Kısa bir süre sonra dağa çıktı. Aziz'in Attığı Taşla Gözü Yarılan polis hayatına tek gözle devam etti.

Ben Laik Müslümanım Demeyin!

Betül Güler BULUT

İnsanların gözünde ve gönlünde 'kahraman' olmuşsanız, topluma sunacağınız proje yanlış bile olsa kabul görecektir. Bunu yerine getirmede bir başarısızlık görmeyeceksiniz. Aynı zamanda tam aksi olan, toplumda damgalanan, alaşağı edilen 'sapık' ilan edilen bir kimse iseniz isabetli kararlar verseniz dahi sıfatınız unutulmayacak, akıllara gelen ilk özelliğiniz topluma mal edilmiş vasfınız olacaktır.

Tarihin bütün alanlarında bu döngü vuku bulmuş günümüze dahi deklare edilmiştir.

Yurdu; kendisinde var edilen akli yerinde kullanarak halkını düşmanlardan bertaraf etmiş bir komutan gönüllere taht kurmuş, yaptığı hatalar zamanla gün yüzüne çıksa dahi bu hataları çıkaranlar 'düşman' addedilmiş, sınır dışı edilmiş toplumdan ihraç edilmiş ve edilmektedir.

İnsanlar ne zaman ki kararlarını aklen değil de etki alanları dâhilindeki iradeyle yapmaya başladılar toplum o denli kargaşa yaşayarak içten çıkmeye başladı. Bir padişah olmak, hatasız olmak demek değildi, bir lider olmak hiç hata yapmayacak anlamına gelmezdi, yönetici olmak, başkan olmak, kral olmak kişiyi tüm yanlışlardan uzak tutmaz, hatalarını aklamazdı.

Elbet topluma böyle bir bakış açısını empoze etmekle zaferini kazanacaktı bu insanlar. Bu güçlerini de bazen boyunduruklarındaki insanı maddeyle sevindirerek bazen de ruh dünyalarına hitab ederek, kimi zaman ise tehdit

ve yaptırımların akabinde gerçekleştirmişti.

Kârün maddenin lideri, Hâmân ruhların lideri, Firavun toplumun lideri olarak bir şekilde ilan edilmiştir. Kârün parasını, Hâmân dini, Firavun ise yönetim gücünü kullanarak gerektiğinde zor kullanarak halkın kendilerine itaatini sağlamıştır. Tâ ki yüce emir vuku bulana dek. Kendilerine bahşedilen nimeti Rabbin rızası doğrultusunda kullanmayan her insan helâk olmakla yüzleşmiştir.

Yüce yaratıcının dünya yolculuğumuzda başarılı olabilmemiz, hakiki iman eri olabilmemiz için elçileriyle göndermiş olduğu risalelerde yapmamız ve yapmamamız gerekenler belirtilmiştir. Tahriye uğrayanlar olsa dahi hepsinin ortak mesajının tevhid olduğunu bilmekteyiz. Kavram karmaşasının ayan beyan ortada olduğu bu zamanda tevhidi tanımlayacak olursak; Allah'lı hayat diyebiliriz. Oturuşu, kalkışı, yürüyüşü, koşuşu, konuşması ve susuşuyla kısaca her eylemiyle razılığının sunulduğu, doğruluğunun yahut yanlışlığının ilahi kudrete sunulması diyebiliriz. Tevhid sadece Hakkı razı etmek. Tevhid, her alanda hâkim olarak Rabbi seçmektir.

Seküler kalıplara giren İslami kavramlar insanın kafasını karıştırmakla kalmamış fark etmeden insanlığı münafıklaştırıyordu. En yalın anlamda münafık iki yüzlülük, kalbin başka dilin başka söylemesi diyebiliriz. Kur'âni tanımları günümüze uyarlayarak tanımlamak ortaya bu vasfı çıkarıyordu. Çünkü kendisinde yer almayan bir tabiri çeşitli yorumlarla içinde

var etmek, kişiye susma hakkı veriyor, konuştuğunuz zaman tefrikacı addediliyordunuz.

Belki ömrü hayatında 'acaba Rabbim beyanında ne buyurmuş' diye hiç açıp da okumamış olan insanlar yahut zümreler cüretkârca lafzını bilmedikleri kelimeleri güne uyarlayıp kabullenebilmiş, bunun kabulü için de insanlığı zorlayabilmişlerdir. Buna dönemim kanaat önderleri de eklenince sizin serzenişleriniz denizde bir kum misali dalgalara savrulup yok olmaya yüz tutmuştu. Kani olduğunuzu, mananın öyle değil böyle olduğunu anlatmak için var gücünüzü kullansanız da nafile anlam aslını yitirmiş oluyordu biçare.

Böyle bir haykırışın deminde İslami hayatın bireyselliğe dönüştüğü bu mekânda iki olgu çıkıyor karşımıza: laiklik ve demokrasi. Bu ikisi birbirini tamamlıyor, hem cümlelerde hem de hayati uygulamalarda.

Tüm maharetlerini ortaya dökerek bir Müslüman'ın laik de olabileceği aşılanıyor ve bomba gibi gündeme düşüyor Laik Müslümanlar!

Söyleneseler bile eylemlerinden berî tutukları yaratıcıyı bu defa ilan ediyorlar insanlığın Kur'an'sız diyarlarına. Kur'an'sız demek ağır olabilir ama bizler zaten Nebi gibi ayaklı Kur'an'lar olamadığımız için kaybettik. Kur'an'ı yalnızca ölümlere okuduğumuz zaman kaybettik, rükünleri yaşama gayretimiz, davetçi hevesimiz İslami mücadele ruhumuz kaybolmayla yüzleştğinde kaybettik biz.

Şimdi savunmaya gücümüz bile yok, belki niceleri için şu satırların anlamı bile yok. Çünkü hayatımızda günden güne İslam yok olmaya maruz kalmış. Şu an yönetimde olan liderler, kanaat önderleri bireyleri hem ruhen hem bedenen etkisi altına almış durumda. Allah yönetime karışmasın tabirini maharetle empoze ederek Müslümanlara 'Ben laik Müslüman'ım' dedirtebilmekte.

Kârun maddenin lideri, Hâmân ruhların lideri, Firavun toplumun lideri olarak bir şekilde ilan edilmiştir. Kârun parasını, Hâmân dini, Firavun ise yönetim gücünü kullanarak gerektiğinde zor kullanarak halkın kendilerine itaatini sağlamıştır. Tâ ki yüce emir vuku bulana dek. Kendilerine bahşedilen nimeti Rabbin rızası doğrultusunda kullanmayan her insan helâk olmakla yüzleşmiştir.

Acaba doğru mu söylüyorlar diye kendimizi yiyip bitirdik, bu yazıyı kaleme dökmeden önce, derken Kur'ânî beyanda bize ışık tutacak bir burhan aradık içtenlikle. Bakara suresindeki bir ayet ruh dünyamızı etkisi altına alırken, tefekkür ve tevekkülün eşliğinde semaya 'Ben laik Müslüman değilim' dedik.

"Ey İman edenler, 'Râina' (bizi gözet) demeyin, 'Unzurnâ' (bize bak) deyin ve dinleyin; kâfirler için elem verici bir azap var!"(2/104)

Bu ayetin tefsirini incelediğimiz zaman, Allah'ın Müslümanları

Yahudilere benzememek için uyardığını, Yahudilerin elçisine seslendiği gibi seslenmeleri için bir uyarıda bulunduğunu görürüz. Bazı kelimeler vardır, kullandığınız zaman ne kast edildiği herkes tarafından anlaşılır yahut toplumda mevcut bir yeri vardır siz tanımını vermeseniz de insanlar neyi çağrıştırdığını bilir.

İşte demokrasi ve laikliği de istediğiniz kâliba sokun genel bir anlamı vardır ve bu anlam Kur'an beyanına ters düşmektedir. Matematik deyince sayıların akla gelmesi, deniz deyince hafızamızda suyun canlanması, abaküs telafuzunda boncukların beynimizde sıralanması gibi, demokrasi ve laiklik bize yönetim sistemi ve bu sistemde olması ve olmaması gereken şeyleri hatırlatıyor. Üstelik bu hatırlatma menşeiyle beraber geliyor heyulamıza. Ve kullananların mahlasını da kendisiyle konuk ediyor. Popüler olduğu kimseleri, kendisinin ne manada kullanıldığını da saklamıyor gelirken.

Yıllardır tartışılan, tarihin tekerrürlük safhasında her daim vuku bulan bu münazara çözümlenemeyecek, birileri tarafından kabul görürken birileri de reddiyeler sunacaktır. Şüpheli şeylerden kaçınmanın faziletli olduğunu öğrendiğimiz bu çerçevede diyoruz ki:

'Ben laik Müslüman'ım demeyin! Allah'a lâıyk olmaya çabalayan bir Müslüman'ım (El-hamdülillah) deyin, diyoruz.

Rasul'e Özlem

Ayşe Merve ADANUR

Doğduğun gün mucizelere sahne olan dünyanın, vefatınla yasa boğulan yüzüne doğduk biz... Dünya yağın yağmurlarla gösterdi belki hüznünü... Biz anlamadık... Her şeyden habersiz hayatı soluklarken biz, dünya senin gidişinden sonra başımıza gelenlere ağladı...

Rasul... Biz dini hakkıyla yaşayamadık... Bedir'in aslanları, Uhud'un siperleri olamadık... Vefatında bıraktık veda hutbeni... Vahyi hakkıyla kavrayamadık... Hicretsiz, Medinesiz, sensiz kaldık...

Rasul? Neredesin? Biz unuttuk, biz yanıldık, biz fırkalara ayrıldık... Senden sonra seninley-

miş gibi olamadık... Hataya bulandık, dünyaya daldık... Ne Hz. Hüseyin olabildik Kerbela'da, ne "söz" olduk Hz. Zeyneb gibi halkın arasında... Hz. Aişe'nin gözyaşlarını bulduk onun gibi ağladık belki senden sonra... Hz. Ebu Bekir'in sabrı olduk ayakta kalmaya çalıştık... Yüreklerimiz yanıyor yokluğundan, Hz. Ali gibi çaresiz, Hz. Meryem gibi sessiz kaldık...

Rasul? Neredesin? Öndersizlikten şaşırdı insanlar... Kimi dinleseler bilemediler... Bıraktığın Kur'an'a sünnete sarılmayı unuttular... Sen olseydin da yine bir dağın bir tepenin üzerinden haber verseydin bize doğruyu... Biz sen olmadan da yolundan ayrılmamayı, yolunda birlikte

kalmayı istedik... Tek bildiğimiz bu oldu ama veremedik hakkını... Sen "ümmetim" dedin, ümmetin olan biz bir olamadık, beraber kalamadık... Kardeşlerimizi şehid ettiler gözlerimizin önünde intikamını almadık... Çocuklarımızın dinini almaya çalıştılar, çocuklarımızı almaya çalıştılar elimizden... İzzetimizi, cesaretimizi, korkusuzluğumuzu, tevekkülümüzü, bizi Müslüman yapan en önemli değerlerimizi asırlar öncesinde bıraktık... Şimdi sensiz sadece bir hüznün bir ukde kaldı içimizde, bizim olan...

Rasul? Neredesin? Yine olsaydın önümüzde... "ANAM BABAM SANA FEDA OLSUN" deseydik bizde... Mescidinde cemaatinle oturup kelimini dinleseydik bizde... Vahiy kâtiplerinden biri olsaydık mesela... Allah kelimini yazıya döken ilk kişi olma şerefine erişseydik... Bir kap yemeğimiz olsa aç kalma pahasına seni evimize davet edip sana ikramda bulunabilseydik... Medine'de seni evimize misafir edebilmek için ensar'la yarışanlardan olsaydık bizde... Ya da muhaciri olsaydık ensarının... Medine yollarını birlikte adımlasaydık... Rasul can taşır mı dünyada sensiz ahirette sensiz? Dünyamız parçalara ayrıldı, kâfire kandık, oyuna daldık... Senden mahrumluğumuzun bedeli ağır geldi... Ezildik altında bu yükün... Ne ensar ne muhacir gibi olabildik... Yokluğunda izinden ayrılmadan yürüyemedik ahirete doğru.. Rasul? Dünyamız sensizken ahiretimiz yanında olur mu? Sen, seninle savaştan savaşa koşan ashabınla cennet bahçelerinde diz dize otururken biz nerede oluruz? Bizzi neresi kabul eder?

Rasul? Neredesin? Biz, seni geceleri rüyada görmek için gözyaşlarına boğulduk, yıllarca bekledik belki bazımız, dualar ettik Rahman'a "yalnızca bir kez" diye... Biz müjdenle elhamdulillah ayakta kaldık; Biz görmediğin halde özlediğin kardeşleriniz... Biz

sen olmadan İslam'ı dünyaya yaymak için, İslam sancağını yüksellere ulaştırmak için çalışanlar... Biz yürekten, en derinlerden sana selam gönderiyoruz ve yokluğunu fırsat bilip üzerimize üşüşmeye çalışan kâfirlere karşı kanımızın son damlasına kadar çalışacağımıza, savaşağımıza söz veriyoruz... Yaratılan her zerremizle şahitlik ediyoruz ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şahitlik ediyoruz ki sen O'nun kulu ve Rasulüsün... Hz. Ömer'in vefatıyla üzüntüsünden söylediği "Kim Muhammed öldü derse onun boynunu vururum." Sözleri

içimizde bir yerde varsa, Hz. Ebu Bekir'ce haykırıyoruz kendimize "Kim Muhammed'e tapıyorduyse iyi bilsin ki, Muhammed ölmüştür. Fakat kim ki, Allah'a tapıyorsa bilsin ki Allah diridir, ölmez." Ve dilimizde her daim bir ayet;

"Muhammed ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler gelip geçmiştir. Eğer o ölür ya da öldürülürse geri mi döneceksiniz? Kim geri dönerse, elbette Allah'a hiçbir zarar vermez. Allah şükredenlere mükâfat verecektir." (Al-i İmran-144)

"Muhammed ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler gelip geçmiştir. Eğer o ölür ya da öldürülürse geri mi döneceksiniz? Kim geri dönerse, elbette Allah'a hiçbir zarar vermez. Allah şükredenlere mükâfat verecektir."

Dünyayı Değiştirmeye Talip Olanlar; Okuyun...

Serkan ÇAYCI

Yüce Allah bizi bir amaç uğruna, O'nun dinini yeryüzüne hâkim kılmak için mücadele etmek, ancak âlemlerin Rabb'ine, İlah'ına, hükümrânına kulluk etmek amacıyla yaratmıştır. Dünya'nın idaresi mü'minlere geçtiği zaman insanların nasıl huzura kavuşacağını, adaletin, sevginin, hoşgörünün nasıl ortaya çıkacağını, nefretin, kinin, bencilliğin, hırsın, düşmanlığın nasıl yok olacağını göstermek, meleklerine; ihlâslı kulların arzı fesada vermediğini aksine yeryüzünü yaşanabilir bir hale getirdiğini gösterip onları imrendirmek.

İblise de, ihlâslı kulların neler yapabileceğini gösterip, hasedinden, nefretinden, kininden çatlayıp o ve ona kulluk eden zalimlerin, müşriklerin, müstekbirlerin, Allah'ın dinini paraya satan münafıkların öfkelerinden kudurup cehennemin dibini boylamalarını görmek ve göstermek için hayatı ve ölümü yaratmıştır.

Evet, biz Müslüman'ız, bizim hayata, dünyaya, paraya, kadına, çocuklara bakış açımız farklıdır, farklı olması da gerekmektedir, çünkü biz bu dünyanın bir geçiş yeri olduğunu, asıl hayatın ebedi olan ahiret hayatı olduğunu biliyoruz, evet biz farklı olacağız, hedeflerimiz büyük, ideallerimiz geniş olacak,

hayatımız ev ile iş veya ev ile cami arasında sınırlı kalmayacak, büyük işler düşünecek büyük işler başarmanın peşinde olacağız, öyle şeyler hayal edeceğiz ki; Müslümanlar tek ümmet olmuş, başlarında halife, Cuma namazlarında milyonlarca insan tek yürek, tek nefes ALLAH'U EKBER diyor, insanlar hep bir ağızdan LA İLAHE İLLALLAH diyor ve bunun ne manaya geldiğini çok iyi biliyor, kimse kimseyi rab edinmemiş, ülkeler, beldeler ve zihinler iğrenç putlardan temizlenmiş, yönetimler, idareler, yasalar, mahkemeler BİR VE KAHHAR OLAN ALLAH'IN isteğine göre şekillenmiş, sokaklar, caddeler, ekranlar pisliklerden, fuhşiyattan, açık saçık insanlardan, kumarhanelerden, birahanelerden temizlenmiş, ahlak, yoksulluk, rüşvet, hırsızlık, gasp bitmiş, birbirlerine değer ve önem veren insan zümreleri ortaya çıkmış, işte biz bunları hayal edeceğiz ve bunun gerçekleşmesi uğruna mücadele edeceğiz, yine biz hayal edeceğiz ki; zalim ve kâfir olan devletler İslam'ın önünde diz çökmüş, batı Müslümanları sömürmüyor, katledemiyor, kimse açlıktan ölmüyor, sınırlar, engeller kalkmış Türkiye, İran, Irak, Suriye, Afganistan, Mısır, Cezayir, Sudan, Filistin, Bosna, Keşmir... Yok peki ne var BİZ yani İSLAM ÜMMETİ.

Unutmayalım ki; son yüzyılda âliminden abetine, mücahitinden şehidine İslam'a damga vurmuş, dünyanın gidişatını değiştirmeye aday olmuş, kafirin gözünü korkutmuş insanların hemen hemen hepsi okuyan hem de çok okuyan insanlardan çıkmıştır, örnek mi? Hasan el Benna, Seyyid Kutub, Abdullah Azzam, Ali Şeriatî, Mevdudî...

Hayalleri gerçekleştirmek için işe başlamak gerekiyor, yolun uzunluğuna bakmadan yola çıkmak gerekiyor, biz yolcu olalım, biz hedefimize oku fırlatalım eğer ok varmazsa, oku yolda kırarlarsa, okçuyu kırarlarsa okçu değil kıran utansın, zalim utansın.

Peki, ne yapmak, işe nereden başlamak gerekiyor, tabi yapılacak çok şey, bu konu hakkında yazılan çok eserler var, ben âlim değilim sadece içimden geçen iki idealimi sizlerle paylaşmak istiyorum, ilk olarak önce kendimizi yetiştireceğiz, devamına önce kendimiz inanacağız, bunun içinde ÇOK OKUYACAĞIZ, bir davanın cahili o davaya faydadan çok zarar getirir, devamını bileceğiz, onu savunabileceğiz, onun muhafızı olabileceğiz.

Unutmayalım ki; son yüzyılda âliminden abetine, mücahitinden şehidine İslam'a damga vurmuş, dünyanın gidişatını değiştirmeye aday olmuş, kafirin gözünü korkutmuş insanların hemen hemen hepsi okuyan hem de çok okuyan insanlardan çıkmıştır, örnek mi? Hasan el Benna, Seyyid Kutub, Abdullah Azzam, Ali Şeriatî, Mevdudî...

Okumak için kendimize program belirleyeceğiz, programsız, hedefsiz, üstünkörü hiçbir iş amacına ulaşmaz, her birey kendine okuma vakti belirleyecek, kişi bakacak ben günlük boş işlere ne kadar vakit ayırıyorum, internette amaçsız gezinme, televizyon karşısında futbol, dizi izleme vs. her birey kendini kontrol ettikten sonra ben günde bir saat, iki saat, üç saat -artık kişinin imkân ve şartlarına göre-kitap okuyacağım diyecek ve işe başlayacak.

Ortalama çıkardığım hesaplara göre yarım saatte 10 sayfa tefsir, diğer yarım saatte de 15 sayfa hadis okuyabiliriz, bu da şu manaya gelir; 7 cilt ve yaklaşık 4200 sayfadan oluşan Mevdudî tefsiri 14 ayda, 14 cilt ve yaklaşık 8400 sayfadan oluşan İbn-i Hacer'in Buhari şerhli Fethul Bari isimli mükemmel eseri 18 ayda bitiyor, ne kadar kolay değil mi? Önümüze 10 yıllık bir hedef kattığımız, günde sadece bir saat Allah'ın davasına ayırdığımız zaman 10 yıl sonra en az 3 tefsir, 3 şerhli sahih hadis külliyyatı ayrıca tefsir, İslam tarihi, fıkıh vs. alanlarda onlarca kitap okumuş olacağız, tabi her kitap ufukumuzu açacak, İslam'a olan samimiyet ve bağlılığımızı arttıracaktır ve 10 yıl sonra Türkiye şartlarında insanlara âlim gözüken bir insan portresi ortaya çıkacaktır, bu söylediklerime hayal olarak bakanların, 10 yıla kadar kim öle kim kala diyenlerin son 10 yılda yaptıklarına bakmasını acaba bir tefsir bitirdim mi diye kendilerine sormasını istiyorum.

İkinci idealim olarak her birey kendine insan hedefi belirleyecek, ailesi, komşuları, akrabaları, çevresi kim olursa ben bu davaya en az 10 insan kazandıracağım, ben öldükten sonra davamı devam ettirecek 10 insan kazanacağım diye kendini şartlandırarak, bunun için koşturacak, insanlara ulaşmaya çalışacak, onları programlara götürecektir, önce kendine sonra İslam'a kazandıracak, onu bilinçlendirip cemaat potasında eritecek, çocuklara evinde Kur'an öğretecek, onlar üzerinden 10 yıllık 20 yıllık hedefler kuracak. Bilelim ki bizler de bir gün çocuktuk ve yine bilelim ki Dünya'yı değiştirecek olan belki şu anki çocuklardır, belki Benna'lar, Kutub'lar, Ahmet Yasinler bizim Kur'an halkamızdan çıkacak, belki bize uzak gelen hedefleri onlar başaracaklar.

Bunlar benim düşüncelerim, benim ideallerim ve bu sadece başlangıç olması lazım, bu din muhakkak galip gelecek, muzaffer olacak, bize düşen bu pastada bizim payımız olacak mı?

Ya Rabbi, bize razı olduğun hayat, razı olduğun ameller ve razı olduğun bir ölüm ver, canlarımızı Müslümanlar olarak al, söylediklerimizden daha güzeli ile amel etmek için bize yardım eyle, hatalar, kusurlar, noksanlıklar bizdendir, âlemlerin Rabbi olan Allah hatalardan münezzehtir.

Müslüman'ın Gayesi

Ömer Faruk ÇAKICI

Müslüman Kelimesinin Anlamı

Müslüman kelimesi sözlükte "kayıtsız şartsız teslim olan kimse" manasına gelmektedir. İstilahî manada ise Müslüman; Allah'a teslim olan kimsedir. Müslüman; Allah'ı tek rab ve tek ilah olarak gören ve O'na teslim olup itaat eden kimsedir.

Müslüman'ın Gayesi Allah'tır

Müslüman'ın gayesi Allah'tır. Allah'ın rızasını kazanmak ve O'na kul olmaktır. Allah (c.c) ayetinde:

"Ben insanları ve cinleri yalnızca bana kulluk etsinler diye yarattım."(51/56) buyurmaktadır. "Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan rabbinize kulluk ediniz. Böylece saygılı olursunuz."(2/21) "Ey inananlar! İnkârcılar istemese de dini yalnızca Allah'a has kılarak O'na yalvarın."(40/14) "Ey Muhammed! Biz sana kitabı hak ile indirdik. Öyleyse dini Allah'a has kılarak O'na kulluk et."(39/2) "Rabbiniz yalnızca kendisine kul olmanıza ve anaya-babaya iyi davranmanıza hükmetmiştir..."(17/23) "O göklerin ve yerin rabbidir. Öyleyse O'na kulluk et ve O'na kullukta sabırlı ol. Hiç O'nun adıyla anılan başka bir şey bilir misin?"(19/65)

Tüm bu ayetlerde Allah (c.c), insanı yaratmasının sebebini açıklıyor. Allah (c.c); insanı sadece ve sadece kendisine kulluk etmesi ve bu kullukta sabırlı olması, dini de yalnızca Allah'a has kılması için yaratmıştır. Bu sebeple Müslüman'ın gayesi Allah'tır. Allah'a en iyi bir şekilde kul olmaktır. Allah'ın dinini yaşamaktır.

Peygamberimiz (sav)'ın gönderiliş gayesi de buydu. O insanları yalnızca Allah'a kul olmaya çağırmıştı. Bütün gayreti; Allah'ın dinini insanlara ulaştırmak ve onları kula kulluktan kurtarıp Allah'a kul olmaya davet etmektir. Cahiliyeyi ortadan kaldırıp İslam'ı hakim kılmaktır. Peygamberimiz (sav) bu uğurda bütün zorluklara göğüs germiş ve her türlü fedakârlığı yapmıştır. Sahabe de Peygamberimiz (sav)'ın bu davetini kabul etmiş ve bu uğurda her şeylerinden vazgeçmişlerdir. Yalnız Allah'a kul olabilmek adına işkence görmüşler, hicret etmişler, bütün sevdiklerini bu yolda feda edebilmişlerdir. Gayeleri için canlarını dahi feda etmişlerdir.

Müslüman'ın gayesi yücedir. Müslüman Allah'ın rızasını kazanmak için O'nun dinini yaşamalıdır. O'nun resulünü önder edinmeli, O'nun kitabını anayasa hükmünde kabul etmelidir. Tüm bunları başarabilmek için Müslüman'ın Allah yolunda cihad etmesi gerekir. Tıpkı sahabenin cihad ettiği gibi. Azimle, samimiyetle ve fedakârlıkla...

Müslüman Gayesini Nasıl Gerçekleştirmeli?

Müslüman gayesine ulaşmak, İslam'ı yaşamak ve Allah'ın rızasını kazanmak için şu üç yolu izlemelidir. Bu üç yolu izlemek ve bunları gerçekleştirmek için çalışmak aynı zamanda cihad etmektir. Bunlar sırasıyla bir Müslüman'ın Allah'ın rızasını kazanmak için izleyeceği yoldur. İlk olarak Müslüman bir kimsenin kendisini düzeltmesi ve İslam ile hayatını dizayn etmesi gerekmektedir. Daha sonra ailesini düzeltmeli ve İslam üzerine bir aile hayatı yaşamalı ve

elinin altındaki kimselere, eşine ve çocukların da yaşatmalıdır. Üçüncü ve en kapsamlı olarak da toplumu düzeltmeli ve İslam'ı topluma hâkim kılmalıdır. Bu üç hususu açıklayalım.

Müslüman kendisini düzeltmeli

Müslüman İslam'ı yaşamak ve Allah'ın rızasını kazanabilmek için en başta kendisini düzeltmelidir.

Müslüman inancını sağlam temeller üzerine bina etmelidir. Allah'ın tek rab ve tek ilah olduğuna en içten bir şekilde inanmalı ve bunu en samimi bir şekilde, cesaret ve gayretle insanlara anlatmalıdır. Batıl sistemleri asla benimsememeli tek sistemin Allah'ın sistemi olduğunu benimsemelidir. İslam dinin en yüce ve en adaletli din olduğunu bilmelidir. İslam'ın dışındaki bütün rejimlerin ve dinlerin yok olmasına mahkûm olduğunu, istikbalin İslam'ın olduğunu asla aklından çıkarmamalıdır.

Müslüman nefsinin ıslah etmelidir. En büyük düşmanı olan nefsin ve şeytana karşı çok uyanık olmalı ve en başta onlarla savaşmalıdır. Şeytan insana kötü işleri süsleyerek güzel gibi göstermektedir. Bu sebeple Müslüman'ın iyiyi kötüyü bilmesi ve bu tuzaklara çok dikkat etmesi gerekir.

Müslüman Allah'a tam bir teslimiyet içerisinde ibadetlerini düzenli bir şekilde yerine getirmeli ve haramlardan uzak durmalıdır. Kalbini İslam ile nurlandırmalı ve Allah'a her zaman itaat etmelidir. Allah'ın kendisini gördüğünü unutmamalıdır. Her işinde ve hareketinde Allah'tan korkmalı, yaptığı bütün işlerinde Allah'ın rızasını gözetmelidir. Kıskançlık, kibir, haset, gıybet gibi şeytani huylardan arınmalı, ruhunu; merhamet, sabır, fedakârlık, kardeşlik, kardeşini kendine tercih etmek gibi güzel hasletlerle donatmalıdır. Rasulullah'ın ahlakıyla ahlaklanmalı, Müslüman'a yakışmayan her türlü davranıştan uzak durmalıdır. Her zaman Allah yolunda hizmet eden bir asker gibi olmalıdır Müslüman. Allah yolunda elinden gelen bütün gayretleri göstermekten bir an bile geri durmaz Müslüman.

Müslüman kendisini en iyi bir şekilde yetiştirmeli ve eğitime önem vermelidir. Kur'an-ı Kerim'i sürekli okumalı ve O'nu anlamaya çalışmalıdır. Kur'an'ı anlamak için Arapçayı öğrenmeye çalışmalı ve Kur'an'ı doğru anlamak için tefsir okumalıdır. Kendini hesaba çekmeli ve

tefekür etmeli, ahiret gününe hazırlık yapmalıdır. Dünyaya aldanmamalı ve zamanını boşa geçirmemelidir.

Müslüman kardeşlerini unutmamalı ve zor durumda olan kardeşlerine yardım etmeli. Zalimlerin zulmünden mazlumlara kurtarmak için elinden gelen gayreti göstermeli. Bu yolda zalimlere destek olabilecek her şeyden kaçınmalı. Allah yolunda cihad eden mücahitlere elinden ne gelirse destek vermeli, onlara dua etmelidir. Daima cihad ruhuyla hareket etmeli ve şehadet arzusuyla yaşamalıdır. Peygamberimiz (sav)'i kendisine rehber edinmeli, O'nun sünnetini yaşamak için çaba sarf etmelidir.

Müslüman kendisini bu şekilde değiştirmez ve eski batıl inancına, kötü ameline devam ederse; asla Allah'a kul olamaz ve İslam'ı yaşamış olamaz.

Müslüman ailesini düzeltmeli

Kendisi en iyi bir şekilde İslam'ı yaşadıktan sonra Müslüman; ailesini de İslam ile düzeltmeli ve aile olarak İslam'ı yaşamalıdır. Zira toplumun temeli ailedir. Kişi kendi İslam'ı yaşayıp ailesi ise yaşamadıktan sonra bir Müslüman asla gayesi olan Allah rızasına ulaşamaz, Allah'a kul olamaz.

Allah (c.c); Müslüman'ın ailesini düzeltmesini ve onları cehennem ateşinden korumasını emretmiştir.

Müslüman'ın ailesi adeta bir İslam yuvası haline gelmelidir. Ailenin bütün fertleri sağlam bir inanca sahip, amellerinde devamlı ve haramlardan kaçınan bir Müslüman olmalıdır. O ailede asla İslam dışı bir hal ve hareket işlenmemelidir. Ailenin bütün fertleri birer İslam fedaisi durumuna gelmelidir.

Müslüman ailesini eğitmeli ve onlara Allah'a kul olmayı, teslimiyeti, ibadetleri ve Resulullah'ın ahlakını öğretmelidir. İnancı, karakterli, ahlaklı, çalışkan, fedakâr, azimli ve Allah yolunda çalışan bir evlat yetiştirmelidir Müslüman. Ailesini eğitim yurduna dönüştürmeli ve onların ilk eğitimlerini burada tamamlamalıdır.

Müslüman'ın ailesi İslam'a karşı hassas, dinine düşkün, yardımsever olmalıdır. Haramlardan süratle kaçınmalı ve helallere yönelmelidir. Müslüman asla haram yoldan kazanmamalı, ailesine haram lokma yedirmemelidir. Eşler birbirlerine karşı hakkı ve sabrı tavsiye etmelidir. Sorunlarını İslam ile çözüme kavuşturmalı İslam'ın aile hukukuna dikkat etmelidirler. Çocuklarına İslam'ın ruhunu aşılamalı ve onları edepli, tesettürlü, terbiyeli, ahlaklı ve ibadet sever olarak yetiştirmelidirler.

Müslüman toplumu düzeltmelidir

Müslüman; ailecek İslam'ı yaşadıkdan sonra toplumdaki kötülöklere aldırış etmeden, insanlara hakkı gösterip batıldan uzak tutmadan İslam'ı tam manasıyla yaşamış sayılmaz ve Allah'ın rızasını da kazanmış sayılmaz. Zira kişi kendisi ne kadar Allah'a karşı saygılı olursa olsun, ailesi ne kadar İslam'a bağılı olursa olsun; toplum İslami toplum değilse kişi dinini tam manasıyla yaşayamaz. İslam sadece kişiye ya da aileye hükümler koyan bir din değildir. İslam toplumu da kuşatan bir dindir. İslam yönetime de hükmeder. İslam aynı zamanda bir rejimdir de. Dolayısıyla Müslüman kendisi ve ailesiyle ilgilenip de toplumu ıslah etmeye yönelik bir harekette bulunmazsa Allah'a karşı vazifesini yerine getirmemiş olur.

Müslüman Allah (c.c)'nün buyurduğu gibi: "Sizden iyiye çağırın, uygun olanı emreden ve kötülüğü yasaklayan bir topluluk olsun. İşte başarıya ulaşanlar onlardır." (3/104) insanları iyiliğe davet etmeli ve kötülöklere de uzaklaştırmaya çalışmalı. Toplumdaki cahili adetlere savaş açmalı ve toplumda cahiliyeye ait hiçbir iz bırakmamalı.

Şu anki toplumumuza İslami bir toplum demek imkânsızdır. Zira Allah'a isyan içeren bütün hal ve hareketler açıkça ve desteklenmek üzere vuku bulmaktadır. Allah'ın yasakları göz göre göre çiğnenmekte, dinine bağılı Allah'ın emirlerine uyan Müslümanlar kötülenmekte ve İslam düşmanlarına her türlü destekler sağlanmaktadır. Sokaklar, caddeler, çarşılar, pazarlar, okullar, üniversiteler... Bütün mekânlar İslam'ın yaşamış olduğu toplumdan farklı bir izlenim sergiliyor. İslam sanki buralara ulaşmamış. Bu insanlar İslam'dan habersiz yaşamaktalar.

İslam'ı buralara ulaştırmak Müslüman'ın görevidir. Bu aşamaya gelen Müslüman (kendisini ve ailesini ıslah eden Müslüman) artık toplumu ıslah etmek için bir şeyler yapmaya başlamalıdır. İnsanlara İslam'ı anlatmalı, Allah'ın yasaklarını göstermeli ve onlara hayrı öğretmelidir. Bu çalışmada Müslüman; Peygamberimiz (sav)'in İslami tebliğini incelemeli ve aynı amaç ve metotla çalışmaya başlamalıdır.

Peygamberimiz (sav) insanları nasıl davet ettiyse, onlara nasıl muamele ettiyse Müslüman da aynı şekilde insanlara muamele etmelidir. İslam'ı yayarken kesinlikle umutsuzluğa düşmemeli; azimli, samimi ve dürüst bir şekilde çalışmalarını sürdürmelidir. Bu yolda zorluklara karşı sabretmeli, fedakâr olmalıdır.

Müslüman şunu hiçbir zaman unutmamalıdır ki; İslam bu toplumu hizaya getirecektir. İslam bu topluma gerçek hürriyetini verecektir. İslam olmadan adalet kesinlikle olmaz. İslam'ın dışındaki bütün sistemler bir oyalama ve aldatmacadan ibarettir. İnsanların sandığı gibi yeni getirilen rejimler insanlara gerçek manada huzuru verebilmiş değildir. Aksine bir öncekinden daha zalim daha adaletsiz hükmetmektedir. Hâlbuki İslam en güzel sistemdir. İnsanlar İslam'ı bir sisteme dönüştürdüklerinde bütün dünya görececek ki bazılarının uydurduğu gibi İslam; kadına değer vermeyen, el kesen, baskıcı, korkunç bir rejim değildir. İslam huzurun garantisidir. O'na teslim olan kim olursa olsun, hangi ırka mensup olursa olsun huzur bulur.

Bir de Müslüman şunu unutmamalıdır ki İslam dini er ya da geç galip gelecektir. O'nun dışındaki bütün ideolojiler yok olacaktır.

Müslüman bu inançla bu şevkle işe atılmalı, Allah'ın dinine hizmet etmelidir. Elinden geleni yapması Müslüman'ın sorumluluğudur. Sonuç ise Allah'a aittir. Biz elimizden geleni yaptıktan sonra Allah'a tevekkül edeceğiz. Ama asla yılmayacağız. Korkmayacağız. Zalimlerin tuzaklarına karşı koyacağız. Önümüzdeki engelleri aşacağız. Sabredeceğiz, fakat işi bırakmayacağız. Sahabe gibi bu davayı göğüsleneceğiz. Bu yolda fedakâr olacağız. Biz hiçbir zorluk çekmeden, fedakârlık yapmadan ve sevdiklerimizi bu yolda feda etmeden cennete girebileceğimizi sanıyorsak yanılıyoruz. Bu yol meşakkatli bir yoldur. Bu yol Allah'ın yoludur. Allah'ın yolu ise cennete götürür. Allah'ın rızası bu yoldadır. Allah'ın rızasını kazanmak isteyen bu yola baş koysun. Gayesi Allah olanın yolu da Allah'ın yoludur. Bu yoldan şaşmayalım ve istikamet üzere ilerleyelim. Selam ve dua ile...

Bir Filistin Empatisi

Ömer Faruk KAPAN

Üsteki resimdeki çocuğun yerinde ol-
sanız ne hisseder ya da ne hissedebilirdiniz?

Biraz sonra öleceksiniz hem de tank paletleri altında...

Zalimi durduramadınız fakat mücadele ettiniz...

Peki, ya niyetiniz neydi?

"Ameller niyetlere göredir kişiye ancak niyet ettiği vardır"

Resimdeki çocuk büyük bir ihtimalle şehadet niyet etmişti. Zira onun kalbi temiz, günahlarla kirlenmemiş...

Peki ya bizlerin kalbi...

Günahlarla kirlenmiş bir kalp düşünün. Ve bir şeytanın "ben onların önlerinden, arkaların-

dan, sağlarından, sollarından yaklaşacağım ve senin dosdoğru yolundan onları döndüreceğim" dediğini...

Fitneleri absorbe etmekte zorlanmayan bir kalp ve bu kalbin sahibi tankın karşısında ya ölecek ya da şehadetle dirilecek...

Şeytan insanın en azılı düşmanı olduğuna göre düşmanını tankın karşısında hem de dünyadaki son dakikalarında yalnız bırakır mı hiç. Sağdan soldan önden arkadan öyle bir yaklaşır ki "evirilip çevrilen kalp" çevriliverir ve Allah korusun tank paletleri altında bir günahkâr...

Çocuğun şehid sizin ise zavallı bir ölü olduğunuzu düşünecek olursak çocuğun yerinde olmak isterdiniz değil mi? (Aynı şey bizim içinde geçerli zira bizde maalesef ama kalpleri günahlarla kararmışlardınız)

Öyleyse nasıl yapalım da çocuğun yerine gelelim...

Basit bir beyin egzersizi yapalım...

Çocuğun yerine geçmek için çocuk gibi olmak gerekir.

Resme çok iyi bakın...

Çocuğun üzerinde yırtık hatta galiba ayağına küçük gelen bir ayakkabı, büyük bir olasılıkla ölen bir çocuktan kalan bluz ve pantolon. Onlarda kim bilir kaç senelik... Hatta rengi solmuş bile...

Peki; gidin aynaya bakın...

Sizin üzerinizde bilmem hangi marka kaç paralık kaç paralık ayakkabı...

(Aynı şeyler bizim içinde geçerlidir)

Resme yine çok iyi bakın...

Çocuğun elinde bir taş ve taşı tanka fırlatmak için kolunu hafif açmış muhtemelen bir sonraki kare iyice gerilip taşı tanka atacak. Her halde iki kare sonra da çocuğun bedeni pestil gibi ezilecek fakat hiç ölmek için ebediyen dirilecek.

Tekrar taş mevzusuna dönecek olursak; Çocuk "taş ile koca tanka ne yapabilir ki, canımı kurtarsam ya " diye düşünmemiş mücadeleyi düşünmüş, cihadı düşünmüş ve vuslatı düşünmüş.

Peki ya çocuğun yerinde siz ya da Ömer Faruk Kapan olsaydı ne düşünecekti?

Muhtemelen "Ara sokaklardan nereye kaçabilirim acaba annem, babam, kardeşlerim öldü mü sağ mı?"

Düşünce yönünden baktığımızda da çocukla uyuşmuyoruz. Zira o sadece şehadeti ve mücadeleyi düşünürken biz kendimizi, nefsimizi, canımızı düşünüyoruz.

Şimdi resme odaklanın...

Tankın namlusu hafif çapraz durmuş...

Muhtemelen bomba atacak ve büyük bir olasılıkla bomba çocuğun çok olmasa bile yakınına düşecek. Büyükçe bir taş parçası, ceset veya moloz yığını çocuğun üstüne gelecek. Sonra çocuk geçirdiği sarsıntı ile büyük bir olasılıkla

geçirdiği beyin sarsıntısı yüzünden bayılacak.

Tabii öncesinde meydana gelecek olan bomba sesi ve insan feryatlarını ve bunların çocuk üzerindeki etkilerini de hesaba katın.

Ve siz ya o çocuğun yerinde olsanız?

İstemezdiniz, istemezdik öyle değil mi?

Peki ya sonra ya sonra ne olacak?

Katil, Siyonist İsrail tankı ezip geçecek çocuğu zaten atılan bombanın tesiriyle çocuk sağ kalsa bile muhtemelen akli melekelerini kaybetmiş olacak.

Peki ya sonra ya sonra ne olacak?

Siyonistlerin yaptıkları yanlarına kar kalacak, dünya gözünü yumacak, kendine Müslüman diyenler çocuğunu bağrına basacak ve rabbim iyi ki bu çocuğun yerinde değil diye şükredecek.

Fakat o çocuğun anne babası eğer sağ iseler tek kelime ile gurur duyacaklar, rablerine şükredecekler ve hayatta kalan çocuklarını şehid olan çocuklarının yanına hazırlayacaklar.

Peki ya sonra ya sonra ne olacak?

İsrail ve zalimler sonunda belasını bulacak. Rabbimiz onlara El Kahhar sıfatı ile muamele edecek ve mazlumlara ise ebedi saadet yurduna gidecek.

Peki ya biz?